De vlegeljaren van een H.B.S.-er

J.P. Baljé

bron
J.P. Baljé, *De vlegeljaren van een H.B.S.-er*. Met illustraties van B.J. Kempers. De Steenuil, Amsterdam 1931

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/balj001vleg01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

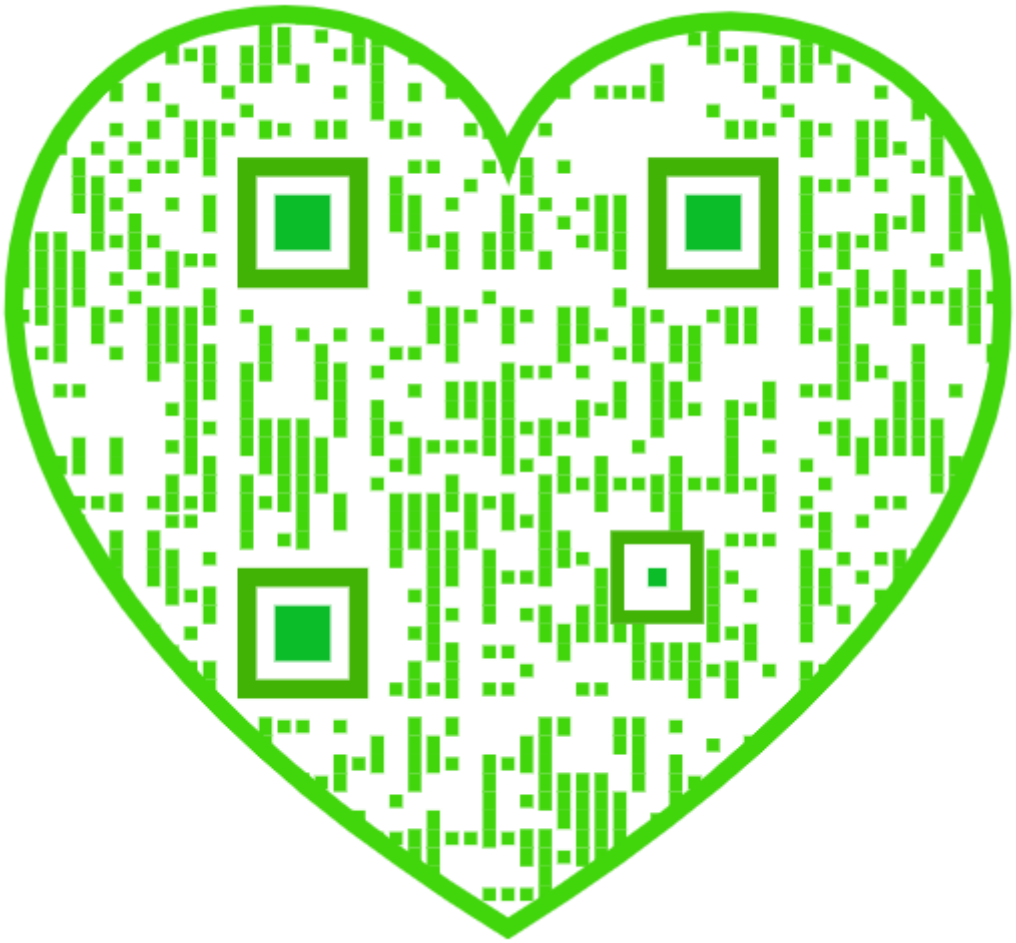

DE JONGENS DER VLISSINGSCHE H.B.S.

Hoofdstuk I.
Weggestuurd.

Het eerste middaglesuur was juist aangevangen en meneer Grootenhuis, de geschiedenisleeraar, zette zich, om de jongens en meisjes der eerste klasse van de Vlissingsche H.B.S. de belangrijke geschiedkundige feiten uit Neêrland's verleden bij te brengen. Doch alvorens hij met zijn krakerige stem, die volkomen bij zijn magere, tanige figuur paste, begon te spreken, plaatste hij zijn lorgnet wat beter op zijn neus en keek achterdochtig naar de achterste rijen, waar hij een onderdrukt gegichel meende waar te nemen.

Nog vóór hij echter zijn ontstemming hierover had kunnen te kennen geven, werd plotseling zijn aandacht getrokken door een snerpenden gil van één der meisjes, Riek Volmer, die het hierbij niet liet, doch zoo haastig ze kon boven op de bank klom en met een gezichtje, dat doodsbleek zag van schrik, haar rokken stijf tegen haar lichaam drukte! En als bij afspraak volgden ook de overige meisjes haar laakbaar voorbeeld!

Meneer Grootenhuis werd eerst bleek en daarna paars van woede. Zijn kippige oogen richtten zich op de meisjes, die steeds maar angstgilletjes uitstieten, en zijn kraakstem sloeg over van drift toen hij riep:

'Wat beteekent die vertooning? Ga zitten, ga onmiddellijk zitten, zeg ik je! Is me dat hier een heidensche bende! Wat mankeert jullie? Is het je in je hoofd geslagen?'

Even keek Riek Volmer, die het eerst op de bank geklommen was, den leeraar aan, doch dan richtte ze haar blikken weer vlug op den grond. Toch voelde ze, dat ze een verklaring voor haar gedrag moest geven, en benepen stotterde ze:

'Een muis, meneer.... een.... een muis....!'

Een daverend gelach der jongens deed den geschiedenisleeraar beseffen, dat het gezag hem dreigde te ontsnappen.

'Stilte!' donderde zijn stem door de klas. 'Stilte!' Toen liep hij met groote stappen op de deur toe, die hij wijd open zette. Spiedend doorzocht hij het lokaal, tot hij eindelijk het vlugge, kleine diertje zag.

Meneer Grootenhuis knoopte omslachtig zijn colbertje dicht, en geen oogenblik verloren zijn oogen het muisje, dat nu heel stil tegen één der muren zat, uit het oog. Op z'n teenen liep de geschiedenisleeraar naar een hoek van het lokaal en wapende zich met een langen stok, die hij als een geweer tegen den schouder legde. Hij klemde de lippen opeen en in zijn oogen kon men het doodvonnis van het kleine knaagdiertje lezen, toen hij er langzaam op toeliep.

De klasse keek in gespannen aandacht toe en volgde ademloos iedere beweging van meneer Grootenhuis.

Hier en daar waagde er één het zenuwachtig te lachen,

.... EN WAPENDE ZICH MET EEN LANGEN STOK.... (Blz. 6.)

maar meneer Grootenhuis had zijn aandacht te veel bij

zijn voorgenomen moordplannen, dan dat hij daar op dat oogenblik op letten kon.

Hij was nu vlak bij het diertje, dat nog altijd doodstil zat, de kleine kraaloogjes vlogen beiden snel in het kopje heen en weer. De leeraar zette zich schrap en hief zijn stok op, een slag.... en meneer Grootenhuis hield één stuk van den stok in zijn hand, terwijl het ander op den grond bleef liggen. Het muisje was nergens meer te zien....

Nu kon de klas zich niet meer inhouden. De meisjes gichelden en de jongens propten zich zakdoeken in den mond, om tenminste eenigszins 't geluid te smoren. Met een gezicht als een donderwolk keek de leeraar eerst naar het stuk hout in zijn hand, toen naar dat, wat op den grond lag en daarna naar zijn leerlingen.

‘Stilte heb ik bevolen!’ snauwde hij, ‘wie het waagt nog eens te lachen, gaat er uit!’

Men zag, dat ‘Grootjes’ geduld, dat toch al niet erg groot was, met de seconde verdween. Zijn voorhoofd was één en al rimpel, zijn oogjes keken fel en zochten wéér het muisje. Het overgebleven stuk hout hield hij vast in zijn rechterhand geklemd, en toen hij het snelle dier als een schicht door het lokaal zag schieten, begon hij een klopjacht, verwoed, wild, zonder verder eenig systeem toe te passen. Nu eens zag men meneer Groothuis tusschen de banken doorschieten, dan weer verdween hij achter een kast, even later botste hij tegen het bord op, en telkens zwaaide hij met het stukje stok, als een Indiaan met zijn krijgsbijl.

Helaas, hoe ijverig ‘Grootje’ ook was, hoe energiek hij zijn pogingen doorzette, het muisje was hem veel te snel. Als meneer Grootenhuis nog in den éénen hoek

bezig was, zat het muisje alweer in een anderen en intusschen klonken steeds verschrikte gillen der meisjes, die het diertje niet in het oog konden houden en vreesden, het ieder moment in haar kleeren te zullen ontdekken.

Weer snelde de leeraar tusschen twee rijen banken door, maar ditmaal gebeurde er een klein ongelukje. Misschien struikelde hij over zijn eigen stok, misschien ook over de voet van één der jongens - per ongeluk natuurlijk -, doch hoe het ook zij, 'Grootje' kwam achter in de klas plat op zijn buik terecht, en hij maakte daarbij een zonderling steunend geluid, dat begeleid werd door een zeer groot aantal andere geluiden, die uit jongens- en meisjesmonden kwamen!!

Snel was meneer Grootenhuis weer op de been en hij was nu zoo verstandig, niets te zeggen. Maar zijn gezicht was verdacht rood en zijn lorgnet zat scheef op z'n neus, terwijl zijn haar, anders onberispelijk op zijn hoofd geplakt, nu zeer wanordelijk zat.

Hij kuchte nadrukkelijk tweemaal, klopte zich het stof van zijn kleeren en liep, uiterlijk kalm, naar de deur. Misschien was dat denkbeeld mèt den val in meneer's hoofd geschoten: hij zette de deur open. Hij zag in, dat dit de eenige manier was om het muisje kwijt te raken. Voor jager was hij nu eenmaal niet geboren en als hij dat ellendige dier dan niet kon vermorzelen - o, hoe graag zou hij dat gedaan hebben! - dan moest het maar in de gang verdwijnen.

Weer begaf hij zich thans op de jacht, maar nu veel minder fanatiek. Het was geen ernstige poging meer, het was alleen een opjagen geworden, met het kennelijke doel, het snelvoetige knaagdiertje uit de klas te

krijgen.

Wat dan ook gelukte. Want zoodra de muis den uitweg zag, wipte het snel over den drempel en meneer Grootenhuis was er nu als de kippen bij om de deur met een slag dicht te smijten.

Hij wierp het stuk stok in een hoek, haalde zijn hand door zijn haren en zette zich toen achter zijn lessenaar. Daar nam hij de lornet van zijn neus en begon die verwoed op te wrijven. Dat was een teeken, dat er een zeer ernstige storm op komst was.

Nog altijd schichtig om zich heen ziende, hadden de meisjes haar plaatsen weer ingenomen. De jongens smoorden hun lachbuien, zoodat het nu doodstil in de klas was. Niemand dacht op dàt moment aan Floris V of Jacoba van Beieren. Die geschiedkundige figuren waren verdrongen door een nietig knaagdiertje, dat zoo'n opschudding veroorzaakt had. In angstige spanning wachtte de klas op wat nu volgen zou.

De lorgnet kwam weer netjes op meneer Grootenhuis' neus te staan en met opeengeknepen lippen keek hij de klas rond. Zijn blik bleef scherp op Wim de Haas rusten, toen hij in het algemeen vroeg:

‘Wie heeft die muis in de klas gebracht?’

De doodsche stilte werd door niets verbroken. Een ironisch glimlachje verscheen om meneer's smallen mond.

‘Natuurlijk, dat dacht ik wel! De “held” durft niet voor zijn heldendaad uitkomen. Dan zal ik het anders moeten aanpakken. De Haas, heb jij die muis meegebracht?’

‘Neen, meneer!’ klonk Wim's heldere stem.

Er kwam een scherpere trek om den mond van den

geplaagden leeraar. ‘Zoo,’ deed hij schamper. ‘Weet jij dan misschien, wie het wèl deed?’

Wim de Haas kreeg een hoogroode kleur. De heele klas keek hem gespannen aan. Wim staarde recht voor zich uit, maar hij gaf geen antwoord.

Woedend sloeg meneer Grootenhuis met de hand op de voorste lessenaar. ‘Zoo, zoo, meneer antwoordt niet! Maar je wéét het blijkbaar wel! De Haas, ik gebied je, zeg me onmiddellijk, wie die laffe daad verrichtte!’

‘'t Spijt me, meneer, maar dat kan ik niet zeggen.’

Meneer Grootenhuis richtte zich in zijn volle lengte op. Hij mocht Wim de Haas niet, en dit was openlijke ondermijning van zijn gezag. Uiterlijk kalm wuifde hij in de richting van de deur. ‘Ga maar naar den directeur!’ zei hij.

Even aarzelde Wim. Dat was gemeen, Hij had het toch niet gedaan en hij kòn toch geen verrader zijn? ‘Ik deed het toch niet, meneer!’ trachtte hij nog het gevaar af te wenden.

Er kwam een rimpel in ‘Grootje's’ voorhoofd. ‘Verdwijn, zeg ik je!’

Langzaam stond Wim op. Een oogenblik wachtte hij nog, hopend, dat de werkelijke dader zich nu zou melden. Maar het bleef stil in de klas, en schoorvoetend verliet Wim het lokaal.

De ‘Dirk’ bleek vandaag in een slechte bui te zijn. Wim trof het dus al heel ongelukkig. Nadat hij de situatie verklaard had, keek de directeur zeer bedenkelijk.

‘Je had meneer Grootenhuis den dader moeten noemen!’ zei hij streng. ‘Maar je kunt dat nu aan mij doen!’

Wim werd bleek. ‘Dan zou ik een klikker zijn, meneer!’ zei hij zacht.

‘Zoo, zoo, dus je weigert ook mij in te lichten? Jongetje, ik waarschuw je, je speelt een gevaarlijk spel. Ik kàn zoo iets niet dulden, begrijp je me? Ik stel je nog voor het laatst in de gelegenheid je gedrag te wijzigen. Welnu?’

Wim bleef zwijgen en staarde naar den grond. Met groote passen liep meneer Carels, de directeur, zijn kamer op en neer.

‘Wel,’ zei hij ten slotte, ‘als jouw koppigheid zóó groot is, ben ik verplicht een voorbeeld te stellen. Ga maar naar huis. Je behoeft voorloopig niet op school te verschijnen. Ik zal je vader wel schrijven, wanneer je weer terug mag komen.’

Er kwam een prop in Wim's keel, die hij met geweld trachtte weg te slikken. Weggestuurd, en hij had niets anders gedaan, dan geweigerd, klikspaan te spelen. Het was gemeen! En Jorisse, de goeie, ouwe concierge, die hem uitliet, zag, dat Wim van woede op de straatsteenen stampte....

Het was nog maar kwart over twee en thuis verwachtte men hem niet voor ongeveer half vijf. Direct naar huis gaan, daar voelde Wim niets voor. Want hoe zouden ze dit opnemen? Weggestuurd van school! Strafbriefjes had hij al dikwijls gehad, maar weggestuurd.... dat was één van de zwaarste straffen! Neen, als hij om half vijf thuis kwam, hoorde hij zijn vonnis nog vroeg genoeg. Dus slenterde Wim in de richting van den Boschweg, nog altijd nawrokkend over het onverdiende van die zware straf.

Maar het was prachtig lenteweertje en toen Wim in den Boschweg kwam en hij de dartele veulens

in de weide zag rondspringen, verdwenen allengs zijn sombere gevoelens. Lui gooide hij zich in het gras, aan den kant van een sloot. Het zonnetje brandde al fel, en droomerig staarde hij naar het groene kroos. Een kikker plonste in het water, een hagedis hapte naar een vliegje, hoog boven hem, in de boomen zong een een vogeltje zijn lied, heel in de verte zag Wim de hooge kranen van de groote scheepswerf. Nu en dan hobbelde een boerenkar over den weg.

Wim's gedachten werden steeds vreedzamer. En als vanzelf concentreerden ze zich weer op het groote gebeuren, dat over een week voor de deur stond: de belangrijke voetbalwedstrijd tegen de H.B.S. van een naburige stad. Dat werd een prachtwedstrijd! Het was een revanche, want een week of vier geleden had hun school op eigen veld - dat wil zeggen op een woestijnachtig zandterrein - met 4-1 klop gekregen. Nu zouden ze in Middelburg op bezoek gaan; ze zouden spelen op het terrein van een eerste klasse club, want één der H.B.S.-ers van de tegenpartij was lid van die vereeniging, en had toestemming gekregen, op dat terrein te spelen.

Wim was er zeker van, dat hij mee mocht doen. Hij was wel erg jong, dertien jaar, maar hij was vlug als water en een handig spelertje. Sjonge, dat werd wat, als ze daar eens konden winnen! De jongens waren vastbesloten hun huid duur te verkoopen.

Met schrik zag Wim, dat de zon al begon te zakken. Het was zeker al een uur of vier. Snel stond hij op, hij moest nu maar naar huis gaan. En tegelijker tijd zakte de angst voor wat te komen stond, weer zwaar in zijn hart. Met looden schoenen liep hij naar huis.

Toen hij de huiskamer binnentrad zag hij, dat de noodlottige brief al bezorgd was. Die lag geopend op tafel en moeder keek erg bezorgd. Ze zei weinig; om half zes kwam vader thuis. Wim moest zich dan maar tegenover hèm verantwoorden. 't Was anders een ernstig geval, vond moeder; de directeur sprak van ‘buitengewoon koppig karakter’ en Wim mocht pas over drie dagen weer op school komen.

Bedrukt ging Wim naar zijn kamertje, waar hij wat las, totdat vader's stem hem om kwart voor zes riep. Zijn hart klopte toen hij voor zijn vader stond. En toen, rad, begon hij te vertellen. Hij wond zich meer en meer op, zijn edele verontwaardiging won het ten slotte van zijn angst.

Vader liet hem heelemaal uitspreken. Toen keek hij Wim recht in de oogen.

‘Wim, jongen,’ zei hij, ‘eigenlijk moest ik boos op je zijn. Maar ik vind, dat je in dit geval niet zoo héél erg schuldig bent. Ik zal eens met meneer Carels gaan spreken. Natuurlijk zal hij de straf wel moeten handhaven, maar ik hoop hem wat gunstiger voor je te stemmen.’

't Was zonderling, maar vader's eenvoudige woorden deden bij Wim een vreemd gevoel ontstaan, net alsof hij eens flink zou moeten huilen. Ze maakten meer indruk op hem, dan de hevigste uitbrander had kunnen doen....

Hoofdstuk II.
De onvergetelijke wedstrijd.

De drie strafdagen - die Wim intusschen niet al te zwaar opnam, want het was prachtig weer - waren vlug om. Het spreekt vanzelf, dat hij op den eersten morgen vóór schooltijd de algemeene belangstelling genoot, dat 'Grootje' heel wat verwenschingen, die hij gelukkig niet kon hooren, incasseeren moest, en dat Wim algemeen geprezen werd om zijn flink gedrag.

Maar al spoedig moest die belangstelling wijken voor gewichtiger dingen. Immers, Woensdag aanstaande was de groote voetbalwedstrijd tegen Middelburg, en dat hield nu de gemoederen warm! Vooral in het gymnastiekuurtje werd de wedstrijd druk besproken. Want het toeval wilde, dat meneer Engels, de gymnastiekleeraar, die een groot voetballiefhebber was, ook les gaf op de Middelburgsche H.B.S. Geen wonder, dat alle jongens hem met vragen bestormden, die deze met een glimlachje, om hun enthousiasme, welwillend beantwoordde.

'Jullie zult je best moeten doen, jongens,' zei hij,

‘want de Middelburgers zijn niet voor de poes. Je weet, Gerrit van Doornik speelt in de zuidelijke eerste klasse, en verder zit het elftal werkelijk goed in elkaar. Ik heb de jongens een paar maal zien spelen en er zitten goede krachten onder. Hoe is jullie elftal eigenlijk opgesteld?’

De jongens noemden de namen der elf spelers en nu en dan knikte meneer Engels goedkeurend.

‘Hm,’ zei hij, ‘ook lang niet kwaad. Ik wensch jullie veel succes. En denk er aan, Wim de Haas, dat de bal een grooter gaatje noodig heeft dan.... eh.... nou, bijvoorbeeld.... een muis!’ Hij knipoogde vertrouwelijk.

Deze toespeling op de kwajongensstreek werd met gelach ontvangen. De jongens wisten het wel, meneer Engels hield van een grapje, hij kon wat door de vingers zien, en was daarom ook buitengewoon populair. Voor hèm zouden ze door een vuur gaan. En zijn mededeeling aan het einde van de les, dat hij Woensdag misschien een kijkje kwam nemen, droeg er niet weinig toe bij, zijn populariteit bij de jongens te vergrooten.

Eindelijk was de met ongeduld verwachte dag aangebroken. Het grootste gedeelte van het elftal en een aantal supporters zou met de tram van half twee van de remise vertrekken. Wim en zijn beide vrienden, Arie Jonkers en Charles Vermeer, behoorden tot de eersten, die op de tram stonden te wachten. En allengs kwamen de anderen opdagen. Vlug werd er inspectie gehouden. Vijf, zes, zeven man.... drie gingen er op de fiets, dat was tien! Er ontbrak er dus nog één. Jan Dirks, Arie Terhorst en Han van Donk waren de

fietsers, dus.... de ‘Lange’ ontbrak! Algemeene ontsteltenis! Over een minuut kwam de tram. Wat moesten ze zonder Gerrit Buisman, hun lange keeper, in Middelburg beginnen? Hij vooral was de hoop, de kracht van het elftal. Met zijn lange armen kon hij goed bij de lat en ranselde hij de ballen er uit! Zie, daar in de verte kwam de tram al. En nog geen ‘Lange’. Ze w i s t e n , dat hij beslist n i e t op de fiets was gegaan.... Enfin, er was niets aan te doen. Ze moesten met deze tram mee, misschien kwam hij wat later, dan zouden ze maar vragen, of de Middelburgers even wilden wachten, en anders alvast maar met tien man beginnen!

Toch was de stemming in de tram er minder opgewekt door. Het z o u al zoo'n zware strijd worden, en als dan hun keeper hen nog in den steek liet....

Maar.... toen ze op de Middelburgsche Markt aankwamen, wachtte hun een verrassing. Want het eerste, wat ze zagen, toen ze uitstapten, was.... het glundere gezicht van den langen Buisman, die doodleuk verklaarde, dat hij een trammetje vroeger gegaan was, en waarom ze zich eigenlijk zoo dik gemaakt hadden?

Het spreekt vanzelf, dat de stemming direct honderd procent steeg en vroolijk marcheerden de jongens naar het ‘Middelburg’-terrein, waar ze zich vlug verkleedden en hun voetbalrappertjes aantrokken.

De Middelburgsche H.B.S.-ers waren al op het veld en ontvingen hun Vlissingsche collega's met een hoeratje. Even trapten de jongens zich los, dan floot de scheidsrechter - warempel, dáár was ook voor gezorgd - en er moest getosst worden.

De ‘Lange’ raadde verkeerd, en Vlissingen moest tegen wind in beginnen. En er stond een stevig windje

schuin over het veld, in de richting van.... het kanaal, dat op niet zoo'n grooten afstand van het voetbalveld liep! Men verzocht den supporters, aan dien kant van het veld plaats te nemen, om den bal zooveel mogelijk tegen te houden, als die soms neigingen mocht krijgen, een bad te nemen.

En toen begon men. Arie Jonkers was middenvoor, Wim de Haas rechtsbinnen, Charles Vermeer linksbinnen. De drie vrienden begonnen al direct met een aanval op het Middelburgsche doel, maar de backs gaven 'niet thuis'. Toen bleek ook al vlug, hoe krachtig de wind was, want de bal verhuisde meteen naar het Vlissingsche doelgebied, waar de 'Lange' zijn capaciteiten moest toonen.

Het spel was van beide kanten nog een beetje zenuwachtig, maar toch bleek, dat Vlissingen lang niet de mindere was. Gerrit van Doornik, de 'eerste-klasser', werd goed in de gaten gehouden en flink op zijn huid gezeten, zoodat hij voorloopig niet veel kon uitrichten.

Charles Vermeer, die ontzettend hard kon schieten, maar dikwijls erg lui was, scheen er vandaag zin in te hebben, want hij liep veel harder dan anders, en ondanks den tegenwind loste hij een paar flinke kanjers, die den keeper warme handen bezorgden! Het Vlissingsche elftal speelde zóó vurig, dat de jongens warempel in de meerderheid waren.

Toen er een kwartiertje gespeeld was, vond de bal het welletjes en huppelde vroolijk naar en.... in het zilte nat! Twee Middelburgers wipten als hazen zoo snel in een bootje, dat klaar lag, en de drenkeling was gered. Gemoedelijk stonden de anderen te wachten, tot weer met het spel begonnen kon worden. Dat ge-

beurde dien wedstrijd zeker wel tien, twaalf keer!

Intusschen begonnen Wim de Haas en zijn mannetjes zelfvertrouwen te krijgen. Vurig zaten zij op den bal. Zie, daar had Arie Jonkers het leder weer te pakken, gaf een klein trapje naar Charles Vermeer. Even liep deze door, dan loste hij een formidabelen kanjer juist in het linker hoekje; de Middelburgsche keeper liet zich vallen, maar kon er niet bij: Vlissingen stond met 1-0 voor! Aan het lijntje stonden de supporters te juichen, alsof ze de honderdduizend getrokken hadden! Heel het elftal sprong van vreugde! tegen wind in en toch met 1-0 vóór! Dat gaf moed!

En met verdubbelde energie trokken de jongens ten strijde. Wim de Haas goochelde met den bal, dat het een lust was, Charles loste schot op schot, en de verdediging hield zich kranig tegen den aalvluggen Gerrit van Doornik, die met zijn geroutineerde trucjes wel een enkele maal succes had, maar dan stond nog in het doel, als een rots in de branding.... de ‘Lange’, die met zijn grijparmen de ballen naar zich toe scheen te trekken! Hij leek wel een duizendpoot!

Wat de Middelburgers ook probeerden, er was geen doorkomen aan, en met 1-0 voor Vlissingen kwam de rust.

In het Vlissingsche kamp was de stemming buitengewoon opgewekt. Na de rust immers kreeg men den wind schuin mee, wat een groot voordeel beteekende. Meneer Engels, die even voor de rust op het veld gekomen was, prees de jongens zeer en gaf hen een prachtkans.

Met vertrouwen begonnen ze de tweede helft. Het tempo zat er al direct in, en spoedig moest de Middel-

burgsche keeper een venijnigen schuiver van Charles Vermeer uit zijn doel grabbelen. Maar vijf minuten later had hij er niet zoo'n goeden kijk op. Weer was het Charles, die een kogel langs den grond loste en voor de tweede maal had de keeper het nakijken! 2-0 voor Vlissingen!

En nog was het niet genoeg. 'Hup-hup-hup,' klonk het langs het lijntje. Alles ging nu als gesmeerd, hoe de Middelburgers ook tegen den wind in zwoegden, steeds was er een Vlissingsch been, dat het bruine monster naar den overkant maaide. Nu had Kees Berg den bal. Iedereen dacht, dat hij, die in de middenlinie speelde, en heel ver van het Middelburgsche doel verwijderd was, den bal aan één van zijn partijgenooten zou toespelen. Maar Keesje dacht er anders over. Hij vertrouwde op de hulp van het verraderlijke windje, en in een hoogen boog vloog de bal naar het doel, wanhopig sprong de keeper, die verrast was, er naar, maar over zijn vingertoppen, juist onder de lat, glipte de bal in het doel: 3-0!

Dat was een consternatie in de Middelburgsche gelederen. Verslagen keken velen, hoe de keeper den bal uit zijn doel vischte; Gerrit van Doornik greep zich wanhopig in de haren! Op eigen terrein een 3-0 achterstand....

Maar toch gaven ze het niet op. Enkele spelers, die niet sportief genoeg waren om den achterstand gelaten te accepteeren, gingen forsch spelen. Vooral de Middelburgsche linksmiddenspeler bezondigde zich daaraan. Eenmaal had Wim de Haas hem een eerlijken duw gegeven en daarvoor wilde hij revanche nemen. Toen Wim weer den bal had, zag hij hem onbesuisd op zich

toestuiven. Een oogenblik aarzelde Wim en hield zijn vaart in. Maar op het juiste moment schoot hij snel naar voren, waardoor de linksmidden misduwde! Nu wilde het geval, dat aan dien kant van het terrein een klein greppeltje liep, vermoedelijk voor afvoer van regenwater. De onbesuisde speler, die zijn vaart niet kon

....'EN HIELD ZIJN VAART IN.'

stuiten, kwam in dat greppeltje terecht en ging kopje over! Langs de lijnen steeg een groot gejuich op, wat er niet bepaald toe bijdroeg, de stemming van den zoo leelijk terecht gekomen speler te verbeteren!

Intusschen was Wim met een snelheid, die zijn naam eer aandeed, op het Middelburgsche doel afgegaan. Zijn kansje ziende, schoot hij hard. Maar de keeper stond op de goede plaats en stopte het schot. Wim liep echter kranig door en maakte het den keeper zoo

lastig, dat deze den bal weer kwijt raakte en het leder vlak voor Wim's voeten liet vallen. Geen oogenblik aarzelde deze. Pang! Voor de vierde maal suisde de bal in het doel!

Dat was me een vreugde bij de Vlissingers, en een voetbalsmart bij hun tegenstanders! Gerrit van Doornik gaf den keeper de schuld! Hij zou hem eens laten zien, wat doelverdedigen was. Hij nam de plaats in van zijn onfortuinlijken partijgenoot. Maar..... dat had een averechtsche uitwerking. Want de aanvallen der Middelburgers, die dank zij van Doornik's werkelijk uitstekend spel toch altijd gevaarlijk waren, konden nu gemakkelijk onderdrukt worden. De Vlissingsche jongens brachten nu bezoek op bezoek aan de vijandelijke veste, en zie: de ‘groote’ van Doornik moest ook nog voor een schot van Arie Jonkers bezwijken! Het was 5-0. Dat overtrof de stoutste verwachtingen! In een roes speelde men verder. Men lette er niet meer op, dat de bal - de eenige, die op het veld aanwezig was - zoo nu en dan verkoeling zocht in de Zeeuwsche wateren: de overwinning was nu zeker, en toen eindelijk het eindsignaal van den scheidsrechter weerklonk, was de vreugde der Vlissingers onbeschrijflijk. Springend en dansend verlieten zij het veld. Nooit, nooit zouden zij dezen fijnen wedstrijd, dit prachtig succes vergeten.....

In de tram, die hen naar Vlissingen terugvoerde, was het een heksenketel. Ze troffen het, dat ze in een ouden wagen terecht kwamen, zoodat de conducteur een oogje dicht deed. Ze schreeuwden hun kelen schor en begeleidden hun ‘gezang’ met een voetgetrappel, dat een doode gewekt zou hebben!

En in de kleine, zeer kleine pauzen, die zoo nu en dan ontstonden, werd met algemeene stemmen besloten, een verslag van den wedstrijd in elkaar te draaien en op te zenden aan de krant! Zoodat heel Vlissingen den volgenden avond kon smullen van een sappig verslag, waarin de enorme ‘keien’ van Charles Vermeer en de ‘handigheid’ van den kwieken Wim de Haas niet vergeten werden.

Wim droomde dien nacht van zwarte, donker kijkende linksmiddens, die met een sneltreinvaartje op hem toestormden en steeds maar kopje duikelden in een greppeltje.....

Hoofdstuk III.
Examen-wee.

Dat de groote wedstrijd nog lang het onderwerp van gesprek onder de jongens vormde, spreekt vanzelf. Dagen en weken er na haddden ze het nog over ‘onze groote triomf’. Echter, niet de jongens alleen spraken er over. Want ook de leeraren hadden het verslag gelezen en velen van hen maakten er van tijd tot tijd grapjes over. De meesten deden dat op een gemoedelijken, prettigen toon, omdat ze hun jongens het succes gunden, omdat ze beseften, dat de sport een aangename afwisseling, een noodzakelijk verzet voor de jongens was.

Maar één was er, die zijn opmerkingen meestal met hatelijkheidjes kruidde! Dat was meneer Grootenhuis, in de wandeling als regel ‘Grootje’ geheeten. Die kon op zeer sarcastische wijze zijn ‘grapjes’ ten beste geven. Als Charles Vermeer, die al eens was blijven zitten, niet precies de graven van het Hollandsche huis kon opnoemen, dan kwam er zoo'n prikje van meneer Grootenhuis:

‘Toe, Vermeer, los nu eens een van je “kanjers”!’

Het vreugdelooze lachje, dat die woorden vergezelde, kon de jongens vaak irriteeren.

Wim had het natuurlijk ook vaak te verduren. Dikwijls was het:

‘De Haas, vertel me eens “kwiek” met je bekende “handigheid”, wanneer de Hoeksche en Kabeljouwsche twisten begonnen.’

Er z i j n nu eenmaal leeraren, die er een soort genoegen in vinden, met hun leerlingen steeds een stillen strijd te voeren.....

Over alles raakt men ten slotte uitgepraat, dus ook over dezen grooten wedstrijd. En.... zoo langzamerhand kwam de tijd, dat de jongens aan ernstiger dingen moesten gaan denken. De zomer naderde met rassche schreden, de vacantie naakte.... maar vóór het vacantie was, kwam nog dat andere, onverbiddelijk en onontkoombaar.... het overgangsexamen, de schrik van veel schooljongens en schoolmeisjes, een spookbeeld, dat velen nachtmerries bezorgd heeft!

Wim en zijn beide vrienden, Arie en Charles, hadden een gezamenlijke repetitiecursus georganiseerd. Om beurten werden de vrije middagen bij één van hen thuis doorgebracht; dan kwamen er stapels boeken op tafel, dan zaten drie jongens te zuchten over dikke schriften, volgeschreven met ellenlange dictaten; dan stampten ze hun hoofd vol met meetkundige stellingen, algebraische formules, Duitsche woordjes, of Fransche onregelmatige werkwoorden. Dan ook.... werd er wel eens n i e t s uitgevoerd, rookten ze sigaretjes, of sponnen plannen uit voor de komende vacantie!

Op zoo'n laatsten middag was het, dat ze lusteloos over hun boeken gebogen zaten, en nu en dan naar buiten keken, waar het zonnetje hoog aan een helderblauwen hemel stond.

‘Warm!’ vond Arie en hij wreef zich met zijn zakdoek het voorhoofd af.

‘Vertel me wat nieuws!’ kwam Charles.

‘'k Heb er niks geen trek in vanmiddag!’ mopperde Wim, verveeld zijn aardrijkskundeboek dichtklappend. ‘Snappen jullie, dat er zulke stommelingen kunnen zijn, die bij een dergelijke helsche temperatuur repetities en examens uitvinden? 't Is om hersenverweeking te krijgen!’

‘De mijne zijn, geloof ik, al lang gesmolten,’ vond Arie. ‘Ik kan tenminste geen jaartal in m'n hoofd houden!’

Even was het stil. Door het open raam zoemde een bij binnen. Charles stond op en rekte zich uit.

‘'k Weet niet, wat jullie doen,’ zei hij, ‘maar ik ga zwemmen!’

Wim en Arie wierpen een twijfelachtigen blik op hun boeken, keken naar buiten en zuchtten.

‘We k o n d e n een uurtje gaan zwemmen,’ aarzelde Wim, ‘dat frischt ons in ieder geval op, en dan kunnen we misschien straks beter leeren.’

Het was, of het p l a n alleen al om te gaan zwemmen, hen direct al wat opfrischte, want vlug stonden ze op en een minuut later liepen ze al in snellen pas zeewaarts.

‘Laten we een eindje de duinen ingaan, boys,’ stelde Charles voor, als we dan gezwommen hebben, gaan we lekker nog even boven op een duintop liggen; als

er dan een koeltje uit zee komt, profiteer en we er van!'

Ze liepen den boulevard over en keken met meewarige blikken naar het kleine stukje officieele strand, waar de menschen dicht opeen gepakt zaten te stoven.

'DE MIJNE ZIJN. GELOOF IK AL GESMOLTEN.' (Blz. 26).

Zoodra ze het officieele strand achter zich hadden, verlieten ze den boulevard, om langs het vlakke strand verder te loopen. Telkens passeerden ze paalhoofden, tot ze vonden ver genoeg te zijn.

'Wie het eerst er in is, jongens!' daagde de anders zoo luie Charles hen uit en even later waren de drie jongens met hun kleeren aan het worstelen, om zoo

vlug mogelijk in het water te kunnen rondplassen. Maar het was oneerlijke concurrentie, want Charles Vermeer had zijn zwembroekje al aan en lachte hen hartelijk uit toen zij nog stonden te wurmen.

'Wat een leelijke huichelaar!' scholden Arie en Wim. 'Die komt zoogenaamd studeeren en heeft onder z'n kleeren z'n zwembroek al aan. Wacht even, we zullen het je betaald zetten.'

Als wervelwinden vlogen ook zij het water in en met vereende krachten wierpen ze zich op Charles, die het zwaar te verantwoorden kreeg en een paar minuten later hoestend en proestend stond rond te kijken, want hij was zeker vijf maal kopje onder geweest. Een hevig watergevecht ontstond en.... alles wat ook maar eenigszins met school en examen in verband stond, was radicaal vergeten!

Toen ze moe waren van het rondspartelen in het frissche Scheldewater, begonnen ze zich langzaam weer aan te kleeden. Op hun gemak werkten ze zich daarna boven op een duintop, waar ze zich lui uitstrekten. Aan den eenen kant zagen ze de breede Schelde, waar nu en dan groote oceaanstoomers voorbij voeren, die de lichtjes-dobberende visschersschuitjes in het niet deden verzinken. Aan den anderen kant hadden ze een mooi gezicht op het aardige Walcheren. Op het land zagen ze de boeren werken, over de zich tusschen de velden kronkelende landwegjes hobbelde zoo nu en dan een boerenwagen; alles was in een droomerige zomermiddagstemming. Ze spraken weinig, maar hun gedachten dwaalden naar de naderende vacantie: de kermis eerst, dan een weekje, of misschien iets langer, op reis! Maar....ze zaten nog midden in het overgangsexamen! Het

examen, brrr....

Arie was de eerste, die dat spookbeeld weer opriep.

'Als we nog wat willen werken, zullen we verbazend vlug terug moeten gaan,' gaapte hij, 'want de heele middag is al zoowat om!'

Gemelijk richtten Charles en Wim zich op.

'Tja!' beaamden ze, 'we hebben nog heel wat te blokken. Aardrijkskunde zal nog wel gaan, maar die duivelsche "Grootje" zal ons het vuur natuurlijk weer na aan de schenen leggen! Tjesses, wat kunnen ons ten slotte die beroerde Egyptische kerels schelen! Waarom hebben in Godsnaam de Hoekschen en de Kabeljouwschen gevochten? Waarom is prins Maurits geen koekebakker geworden in plaats van prins? Waarom was Alva landvoogd in plaats van groenteboer? En waarom sprong Jan van Schaffelaar van een toren? De goeie man had zoo'n rustig leventje kunnen hebben, als hij zijn carrière in een andere richting gezocht had en zich op het kruideniersvak had toegelegd, of palfrenier was geworden! Dan hadden wij die lamme geschiedenislessen niet te leeren gehad! Och....' Ze zuchtten diep, krabbelden toen langzaam overeind. 'Het leven is geen pretje, jongens!'

Ze maakten niets geen haast om thuis te komen; met een slakkengangetje liepen ze langs het strand, dat ze weer hadden opgezocht. Toen ze bij de steenen glooiing kwamen, klommen ze den dijk op. Zonder te spreken liepen ze verder. Ze passeerden oude, sinds onheugelijke tijden niet meer in gebruik zijnde schietgaten, die hen donker schenen aan te kijken. Even bleven zij staan en blikten naar de donkere ruimte binnen.

'Zijn jullie er al eens in geweest?' vroeg Arie Jon-

kers. ‘Kees Berg beweert, dat er aan den anderen kant een gat in den steenen muur gevallen is en dat je je er met een beetje moeite in kan wurmen. Hij is er in geweest, beweert-ie, en 't moet er geheimzinnig zijn!’

De drie jongens keken elkaar eens aan.

‘Probeeren?’ vroeg Wim toen.

Zonder het antwoord af te wachten, liep hij naar den anderen kant. Inderdaad was daar een donker gat, waar jongens van hun grootte wel door konden. Toch vonden ze het een beetje griezelig, 't was zoo donker daarbinnen, je wist nooit, of je er geen geraamten zoudt vinden. Er waren ook onderaardsche gangen, had Kees Berg verteld, die naar de schietgaten verder op en naar het oude fort, dat hier dicht bij lag, voerden, maar die gangen waren dichtgemetseld. En.... 't zou er ook wel spoken. De geesten van al die menschen, die hier vroeger misschien gesneuveld waren. Ja, een béétje griezelig was het toch wel....

Charles Vermeer hakte de knoop door.

‘Als jullie niet durven, ga ik!’ zei hij resoluut en hij maakte aanstalten om door het gat te kruipen.

Maar dat was Wim's eer te na.

‘Niet durven?’ schroefde hij zich op, ‘ga weg!’

Met een onverschillig gezicht, maar innerlijk toch een beetje bevend, liet Wim eerst zijn beenen door het gal gaan, want van Kees Berg wist hij, dat dàt de beste manier was, daar je je van ongeveer een meter hoogte moest laten zakken. Toen verdween zijn romp en eindelijk ook zijn hoofd en was er van Wim niets meer te zien.

‘Komen jullie?’ klonk z'n stem dof, en Charles spotte, dat Wim bang was.

‘Je stem trilt zoo,’ lachte hij.

Maar toen ze alle drie binnen in het hol waren, lachten ze niet meer, want het was er pikdonker en merkwaardig stil.

‘Wat is het hier lekker koel,’ fluisterde Arie. ‘Maar verbazend donker. Zien jullie wat?’

‘Neen,’ kwamen de antwoorden, eveneens gefluisterd.

‘Zou.... zou je hier nergens weg kunnen zakken?’ vroeg Arie weer, die van hun drieën het minst dapper was. ‘Ik heb wel eens gelezen van valluiken, waardoor je in het water of in onderaardsche riolen viel....’

Charles lachte even zachtjes, maar het klonk niet oprecht. ‘Houdt toch op met je lugubere praatjes!’ zei hij een tikje wrevelig. ‘Dergelijke dingen vindt je hier toch niet!’

Langzamerhand wenden hun oogen wat aan de duisternis en konden ze vaag de wanden van het hol, dat misschien zes bij zes meter groot was, zien. Voetje voor voetje liepen ze naar de wanden, die ze volgden.

‘Hè!’ schrok Arie plotseling en de beide anderen verstijfden van schrik, toen ze hem zagen terugdeinzen. Maar het bleek loos alarm te zijn. Arie had alleen den wand niet meer gevoeld, daar hier een gang begon, die echter na een meter al doodliep, want dáár was een steenen muurtje gemetseld.

‘Als je nog es wat weet!’ mopperde Charles. ‘Je jaagt met je jongejufferskuurtjes een ander de stuipen op z'n lijf.’

‘Loop jij dan voorop!’ snauwde Arie, uit z'n humeur, omdat hij zoo geschrokken was en een gek figuur sloeg tegenover z'n vrienden.

Juist wilden de vrienden antwoorden, toen ze weer, en nu alle drie tegelijk, met trillende beenen en klapperende kaken stilstonden: in een hoek van het hol hadden ze leven gehoord! Het was een geheimzinnig ruischen, als van lange, wuivende kleeren, en toen scheen het geluid zich te verplaatsen. Wim, Arie en Charles waren op dat moment met één wil bezield: zoo spoedig mogelijk uit het hol te komen. Arie was het eerst bij den uitgang en wrong zich er door, terwijl de twee anderen stonden te trappelen van ongeduld, en telkens angstig achter zich keken, vreezend een ijskoude hand om hun keel te voelen, of andere dergelijke griezeligheden.

Toen ze alle drie buiten waren, ademden ze diep en ze keken elkaar een beetje beschaamd aan. Zoo, in het volle daglicht, zich veilig voelend, leek hun angst erg kinderachtig. Ze lachten zenuwachtig:

‘'t Was natuurlijk een veldmuis, of een rat.....’ dacht Charles.

‘Flauw van ons,’ vond Wim, ‘maar ik kreeg in eens zoo'n angst, dat ik er uit móést.’

‘Toch schijnt het er niet pluis te zijn,’ twijfelde Arie, ‘ik heb er rare dingen over hooren vertellen.’

‘Onzin,’ weerde Charles af. ‘Ik vond het er fijn. Zoo'n geheimzinnig duister, en zoo lekker koel. 't Zou een fijn hol zijn om roovertje te spelen, boys. We moeten het de anderen eens voorstellen. We kunnen kaarsen meenemen.’

‘Wel een idee voor de vacantie!’ stemde Wim toe, op z'n horloge kijkend. ‘Gut!’ schrok hij, ‘weten jullie hoe laat het al is? Kwart voor zes, en ik moet om zes uur eten. 'k Zal nog voort moeten maken, om op tijd thuis

te zijn.'

Snel stapten ze over den boulevard.

'Tot morgen, jongens!' zei Wim bij zijn huis, 'dat wordt een warm dagje! Want aan onze "practische" geschiedenisles in het hol zullen we wel niet veel hebben, vrees ik...'

Het w e r d een warm dagje voor de vrienden. De geschiedenis-opgaven, ze waren er heilig van overtuigd, waren door hen buitengewoon zwakjes behandeld, en ook de aardrijkskunde-resultaten durfden ze niet bepaald schitterend te noemen.

En er volgden meer warme dagen! Letterlijk en figuurlijk. Ze transpireerden èn van de warmte èn van de inspanning bij hun repetities, èn van de angst.... want die hadden ze ook! Om gesnapt te worden bij het 'spieren', of 'spieken', zooals het in Vlissingen heette. Ze liepen rond met heel kleine papiertjes, volgeklad met nog veel kleinere, bijna onzichtbare lettertjes, die hun geheugen moesten opfrisschen, als hun dat bij de één of andere gelegenheid in den steek dreigde te laten. Ze zwoegden soms, en luierden dan weer eens. En toen eindelijk de dag van den uitslag kwam, wisten ze geen van drieën, of ze 'er door' zouden zijn.

Met een onzeker gevoel waren ze de school binnengestapt en met benepen gezichten hadden ze het resultaat van het gezicht van den directeur pogen af te lezen, toen ze het lokaal binnenstapten waar de uitslag werd medegedeeld. Kleintjes, met kloppend hart en klamme handen, hadden ze geluisterd.... maar als drie cyclonen waren ze vijf minuten later de school uitgestormd,

hun gezicht niets dan lach en de Indianenkreten, die ze op straat aanhieven, stelden de trommelvliezen der voorbijgangers zeer op de proef! Want ze waren geslaagd! Geslaagd! En de vacantie lag voor hen! Weg boeken, weg schriften, weg school.... De vacantie was gekomen als een onbedreigd heerscher....

Hoofdstuk IV.
De korfbalclub.

Iedere schooljongen kent het gevoel, dat hem de laatste weken van de groote zomervacantie begint te bevangen. Dat gevoel van verveling, dat - ja, laten we het heusch maar bekennen - dat eigenaardig verlangen, om weer naar school te gaan.... zoo hard als naar de vacantie verlangd werd, of neen, niet zóó hard, maar toch bijna, verlangden de drie vrienden weer naar het begin der lessen in de tweede klasse. Zeker, ze hadden genoten in hun vacantie, ze hadden veel pret gehad op de kermis, zich dik gegeten aan poffertjes, zich dol geamuseerd op den cake-walk, als cow-boys te paard gezeten in het hippodrome, als razenden rondgetold op het vroolijke rad! Ze waren naar buiten geweest, Charles naar Gelderland, Arie naar Limburg, Wim naar Antwerpen, en ze hadden genoten. Ze hadden ook de duinen onveilig gemaakt met een aantal andere schoolmakkers.... Maar.... je kon niet altijd roovertje spelen, niet heele dagen in het water liggen, en voor voetballen was het te warm. En langzaam, heel

langzaam, kwam toen tegen het eind van Augustus de verveling aangeslopen. Mèt die verveling kwam eerst de overtuiging, dat ze 't toch niet zoo v r e e s e l i j k naar zouden vinden om weer naar school te gaan. Ten slotte won zelfs de nieuwsgierigheid, hoe het in de tweede klasse zou gaan, het van al het andere en waren ze blij, toen ze begin September weer naar school konden gaan.

Behalve het nieuwe van de tweede klasse, kwam er in het leven van Wim de Haas en Charles Vermeer nog een andere verandering: z e w a r e n v e r l i e f d ! Bij Charles Vermeer hadden de symptomen van deze ziekte zich al eens een paar maal eerder vertoond, maar de verliefdheidsbacil had Wim de Haas nog nooit besmet. Des te steviger had het kleine minnegodje hem nu in zijn greep. Op school was een nieuw meisje gekomen, Nelly ter Haar heette ze, en van het oogenblik af, dat Wim haar in de donkere oogen had gekeken, die van een geheimzinnig zeegroene kleur schenen te zijn, had hij een vreemde klop in zijn hart gevoeld en.... had hij een kleur gekregen. Een tikje belachelijk voelde hij zich er door en opgewonden had hij een debat met z'n vrienden geopend over de samenstelling van het nieuwe H.B.S.-elftal, dat ook dit jaar de Middelburgsche collega's weer zou bekampen. Maar telkens waren zijn oogen toch weer naar het nieuwe meisje gedwaald, dat met een paar pas verworven vriendinnetjes wat voor de school heen en weer drentelde.

Dat was het begin geweest! Toen het twee weken verder was, krabbelde Wim op ieder stukje papier, dat hem in handen kwam, den naam Nelly, die voor hem een bijzonder mooie klank had gekregen, en alle suiker-

bakkers van Vlissingen zouden weken lang werk gehad

.....DAT MET EEN PAAR PAS VERWORVEN VRIENDINNETJES WAT VOOR DE SCHOOL..... (Blz. 36).

hebben, als ze alle harten van chocolade of marsepain hadden moeten maken, die Wim teekende, al of niet

met een pijl doorboord, soms voorzien van de initialen N.t.H. of W.d.H. 's Nachts sliep hij in met het beeld van de bruine Nelly voor oogen, en als hij 'smorgens opstond, maakte hij dubbel zoo hard voort als anders, om vroeg bij school te zijn en háár te zien!

En Charles Vermeer was zoo mogelijk al even erg verliefd op.... hetzelfde meisje. Het mankeerde er nu nog maar aan, dat ook Arie Jonkers' hart voor haar ontvlamd zou zijn, om de eensgezindheid van het klaverblad te bevestigen! Doch Arie interesseerde zich vooralsnog meer voor een voetbal en liet de verovering van de schoone veste aan zijn beide vrienden over.

Toen werd het plan van de korfbalclub geopperd. Korfbal was tot nu toe een sport geweest, waarvoor het klaverblad alleen maar een zekere minachting gevoeld had. Dat was immers een spel voor meisjes en slappelingen? Geen enkele stevige jongen zou zich tot die sport, waarbij je je tegenstander niet eens een duwtje mocht geven, aangetrokken voelen! Maar niet zoodra hadden Wim en Charles gehoord, dat Nelly ter Haar één van de eerste meisjes was, die zich als lid hadden opgegeven, en dat ze zelfs penningmeesteresse zou worden, of ze zagen beiden onmiddellijk de mogelijkheden, die de club voor hen openen zou.... geregeld contact met Nelly! Iedere week een paar uur in haar nabijheid op het sportveld en de kans om zich in haar oogen te onderscheiden door schitterend spel. Die kans mochten ze niet laten voorbijgaan! En ondanks de spottende opmerkingen van Arie, die hen verweet de prachtige voetbalsport te verwaarloozen voor die ‘zuigelingenbeweging’, gaven zij zich op als lid! Ja, Arie had gelijk, het voetbal zou er wel wat onder moeten

lijden, maar als het hart een woordje meespreekt, wijken alle bedenkingen!

Zoo kwam de gelukkigste en tevens de.... ellendigste periode in Wim's jonge leventje. Gelukkig voelde hij zich, als hij met Nelly tot dezelfde partij behoorde en hij merkte ‘contact’ met haar te hebben! Hij genoot, als hij Nelly met schitterende oogen naar hem zag kijken, en nooit had zijn eigen naam hem zoo muzikaal in de ooren geklonken, dan wanneer Nelly ‘Wim! Wim!’ riep, als ze van hem den bal wilde ontvangen. Hij zwom in zaligheid, als door hun samenspel een doelpunt ontstond, en hij Nelly's innig blikje van verstandhouding opving! En zelfs de treurige blikken van zijn vriend Charles vermochten zijn vreugde dan niet te temperen.

Maar als op een anderen middag Nelly voor hèm geen oog had, als ze combineerde met Charles en hij lucht voor haar scheen te zijn, dan schreide zijn jongenshart, dan kon hij naderhand in diepe wanhoop over den boulevard loopen en klonk het geklots van de golven tegen de steenen zeewering hem als een sombere roep in de ooren.

Dat alles was nog niets, vergeleken bij de machtelooze ergernis, die ontstond, toen Karel Donkers lid van de korfbalclub werd. Karel Donkers was niet erg geliefd bij zijn schoolmakkers; hij was iemand, die de kat in het donker kneep, die nooit recht door zee ging, die geniepige streekjes had, en er niet voor uit wilde komen. Hij was ook degeen, die destijds de muis in de klas gesmokkeld had en Wim voor de straf liet opdraaien! Bovendien was hij geen echte jongen, maar eerder een jongejuffer. Aan sport had hij nooit gedaan en het baarde dan ook opzien, dat hij tot de korfbalclub

wilde toetreden. Zijn motieven werden vrij spoedig duidelijk: hij was al even verliefd op Nelly ter Haar als onze beide vrienden!

En het ergste was, dat Nelly hem wel scheen te mogen! ‘Kareltje,’ zooals hij spottend genoemd werd, trok zich van de openlijke vijandigheid van Charles en Wim weinig aan. Hij was iemand, die over een flinke beurs scheen te beschikken en bracht voor de meisjes vaak chocolaadjes mede, wat bij haar natuurlijk in den smaak viel. Het korfballen nam hij nooit ‘au sérieux’. Voor hem was het half uurtje nà de korfbaloefeningen hoofdzaak. Dan was hij haantje de voorste, om de meisjes ‘naar huis te brengen’, en vaak moesten Wim en Charles het met leede oogen aanzien, dat hij naast Nelly, die één en al oor voor hem scheen te zijn, naar huis liep. Nelly's lach, die dan telkens hoog opklonk, schrijnde in hun harten! De ergste minnepijn is die van een veertien- of vijftienjarige!

Soms ontbrak Nelly op het korfbalveld! Dan was hun middag bedorven! Want.... het gebeurde dan niet zelden, dat óók Kareltje niet aanwezig was. En toen Wim hen eens om half vijf uit de bioscoop had zien komen, Karel en Nelly samen, toen begreep hij, dat Nelly onherroepelijk voor hem verloren was!

Toen sloten Charles en Wim een bondgenootschap. Waren ze eerst concurrenten geweest naar Nelly's gunst, nu die toch voor hen verloren was, schoot er nog één ding over: een wraakneming op dat ellendige fatje, dat hun Nelly voor den neus had weggekaapt.

Ieder van hen zou een taak op zich nemen, die weliswaar niet zoo gemakkelijk was uit te voeren, maar waarvoor ze toch hun uiterste best zouden doen.

Charles had het moeilijkste deel voor zijn rekening genomen. En met een grimmigheid, die hem anders heelemaal vreemd was, verzekerde hij Wim, dat hij niet zou rusten voordat hij geslaagd was.

Het was op een dag, dat het korfbalterrein wat glibberig en modderig was, maar toch nog goed genoeg, om er op te kunnen spelen, dat ze besloten, hun wraakplannen ten uitvoer te brengen.

Nelly en Charles, die den laatsten tijd vaak hadden ontbroken, waren nu aanwezig.

Het spel was in vollen gang en Kareltje speelde in hetzelfde vak als Charles en Wim, die beide zijn tegenstanders waren.... ook in het spel. Op een gegeven oogenblik kwam de bal met een sierlijk boogje op Charles af, Kareltje snelde toe, om hem eveneens te bemachtigen, maar Charles was er eerder bij. En toen zondigde deze laatste tegen één der belangrijkste regels van het korfbalspel!

In plaats van den bal in zijn handen te vangen, strekte Charles zijn been en hij gaf den bal met zijn voet zoo'n onmogelijk harden schop, dat de beduusde Kareltje, die het leder precies tegen zijn kin kreeg, plots stokstijf bleef stilstaan en een minuut lang niet wist hoe hij het had. Het duizelde hem voor de oogen, en hij keek zóó dwaas, dat ze allemaal in lachen uitbarstten.

Charles simuleerde uitstekend. Hij stapte op Kareltje toe en keek hem meewarig aan.

‘Wat dom van me,’ loog hij: ‘ik dacht warempel een oogenblik, dat ik aan het voetballen was. Voel eens even of al je tanden nog vastzitten, joh!’ raadde hij.

Wat Kareltje in zijn verwarring deed, hetgeen een

nieuwe lach-uitbarsting ten gevolge had.

En een oogenblik later ging Wim aan het ‘voetballen’. Dat was het tweede deel van htm plan. Kareltje was beroemd om zijn onberispelijke kleeding, ook op het korfbalveld. Hij droeg altijd een hagelwit broekje en op zijn shirt was nooit een vlekje te bekennen. Doch dien middag zou dat niet zoo blijven.....

Duwen is bij korfbal niet geoorloofd, terwijl bij voetbal een stevig duwtje geen kwaad kan. En Wim loerde op zijn kans! Toen Kareltje weer eens naar den bal wipte en maar met één been op den grond stond, gaf hij hem een keurig zetje, zoodat Kareltje heel sierlijk met bal en al langs het modderige terrein zeilde.

Zijn broekje, zijn shirt, ja, zelfs zijn gezicht en zijn haar, zaten onder den modder. De keurige saletjonker was niet meer te herkennen. Het huilen stond hem nader dan het lachen. Verontwaardigd stond hij op en nijdig smeet hij den bal neer.

Charles en Wim genoten. Maar toch had hun wraak een wrang bijsmaakje. Want Nelly bleek al even boos te zijn als Kareltje en met háár zakdoekje werd Kareltje's gezicht en haar van het vuil ontdaan.... Het bleek, dat Nelly zelfs de vernedering van het ‘jochie’ kon doorstaan en zelfs dat niet voldoende was, om bij haar verachting voor dat ‘papkindje’, zooals de jongens hem spottend noemden, te doen ontstaan.

De animo voor de korfbalclub daalde toen snel. En daar ook de andere leden niet meer dien ijver van de eerste dagen aan den dag legden, gebeurde het, dat op een regenachtigen Zaterdagmiddag de club plechtig ontbonden werd!

Dat was het droevig einde van Wim's eerste liefdes-

avontuur!

Want wèl dwaalde hij nog vaak door de straat waar Nelly woonde, in de hoop een glimp van haar te ontdekken na schooltijd, wèl bleef nog langen tijd een stil leed in zijn binnenste achter, maar er kwamen andere dingen, die zijn gedachten in beslag namen en ten slotte de scherpe kantjes van zijn liefdessmart deden wegslijten.

Hoofdstuk V.
Het ijsfeest.

Eén van die dingen was het ijsfeest! De winter had zich in alle strengheid aangekondigd, plassen en kanalen waren bevroren, en al spoedig waren de schaatsen van den zolder gehaald en ontdaan van de vetlaag, die hen een jaar lang voor roesten had moeten vrijwaren. De riempjes werden nagekeken, de blanke ijzers werden geslepen, en toen eindelijk op school vrije middagen werden gegeven voor ijspret, trokken de jongens er op uit, om ten volle te genieten.

En niet alleen de jongens, maar ook de meisjes natuurlijk. Nu Wim éénmaal door de korfbalclub een aantal meisjes had leeren kennen, was hij verplicht, ook zoo nu en dan eens een baantje met haar te rijden. En vooral de kleine Mies Werning, die op de schaats een goed figuur sloeg, scheen het erg prettig te vinden met hem een baantje te rijden. In dien tijd ontdekte Wim, dat het geloof, als zou hij nooit meer van een ander meisje kunnen houden, geen lang leven beschoren was.

Toen het ijs steeds sterker werd, staken de oudere jongens van de H.B.S. de koppen bij elkaar, en er werd geheimzinnig gefluisterd over een ijsfeest, dat met medewerking van een paar leeraren tot stand zou komen.

De gymnastiekleeraar, meneer Engels, leidde de voorbereidingen voor een grooten wedstrijd tusschen alle H.B.S.-ers. En op een stralenden wintermiddag vond op 'linker-reduit', een oude fortgracht, de wedstrijd plaats.

Het wedstrijdcomité, bestaande uit meneer Engels en een paar oudere jongens uit de hoogste klasse, had handen vol werk om alles ordelijk en regelmatig te doen verloopen. Meer dan veertig jongens hadden ingeschreven en zouden om drie hoofd- en drie troostprijzen kampen. Popelend van strijdlust lootten de jongens: Wim trok nummer 13, Charles 27 en Arie 5.

Van de drie vrienden was Arie dus het eerst aan de beurt om te rijden. Wim en Charles moedigden hem aan, dat het een lieve lust was, en Arie won zijn rit.

Even later was het Wim's beurt. Hij voelde zich een tikje zenuwachtig. 'Dat lamme ongeluksnummer!' bekende hij zijn vrienden, 'ik heb zoo'n idee, dat ik pech zal hebben!'

'Idioot!' schold Charles vriendschappelijk, 'je rijdt tegen Jan Dirks, en je kunt hem gemakkelijk aan. Doe je best!'

Wim glimlachte eens en haalde de schouders op. Dan keek hij onderzoekend rond.

'Hebben jullie Mies Werning ook gezien?' vroeg hij zoo onverschillig mogelijk.

Charles floot veelbeteekenend en Arie maakte zoo'n rare grimas op zijn schaatsen, dat hij even later met een

benepen gezicht over het dikste gedeelte van zijn rug wreef.

'Is dàt de kwestie?' lachte Charles en met half toegeknepen oogen keek hij Wim aan.

'Doe niet zoo idioot!' schold Wim. 'Geef me liever antwoord.'

Maar de stem van den leider riep zijn nummer al af en Wim haastte zich naar de start. De jongens zetten zich in postuur en al de ernst van het oogenblik weerspiegelde zich op Wim's gezicht.

'Af!' klonk het bevel en daar schoten ze krabbelend naar voren.

'Vooruit, Wim! Hup, Wim!' hoorde hij zijn vrienden, en als de wind schoot hij over de baan.

Toen hij halfweg was, hoorde hij nog een ander stemmetje. 'Toe, Wim, bravo!' hoorde hij, en hij behoefde niet eens op te kijken, om te weten, dat het Mies was. Een warme geluksgolf ging door hem heen, en met forsche slagen passeerde hij als eerste de eindstreep.

Gelukkig, dat was alvast gewonnen. En.... àls hij eens den eersten prijs won! Wat zou Miesje dàn wel van hem zeggen? Dan was hij de held van den dag, dan.... zou ze misschien een beetje trotsch op hem zijn, en dan zou hij iets durven vragen, dat hem al een week lang op de lippen lag.

Toen hij haar voorbij reed, lachte hij gelukkig tegen haar, en aan haar vroolijk knikje zag hij, dat zijn overwinning haar genoegen deed.

Intusschen was zoo langzamerhand Charles' beurt genaderd. Alle jongens waren het er over eens, dat Charles één van de geduchtste concurrenten was, want zoo lui hij in het gewone leven placht te zijn, zoo vlug

was hij op de schaats.

‘Wie is je tegenstander?’ informeerde Wim.

‘'k Weet het niet!’ was Charles' antwoord. ‘Hier en daar heb ik al eens rondgevraagd, maar niemand schijnt het te weten. In ieder geval zal hij vlug moeten verschijnen, want ik hoor onze nummers al afroepen, dus dan zien we wel, wie het is.’

Kalm reed hij naar het beginpunt en zette zich in starthouding.

‘Nummer acht-en-twintig!’ riep meneer Engels nog eens. ‘Kom, jongens, opschieten! We moeten voortmaken, want er moet nog heel wat afgewerkt worden. Wie is nummer acht-en-twintig?’

‘Ik!’ riep een stem, en toen ze allemaal keken, wie geroepen had, zagen ze.... Karel Donkers op z'n dooie gemak komen aanrijden. Hij was tiptop gekleed; géén der andere jongens had een dergelijke piekfijne sportuitrusting als Kareltje.

‘Da's de prijswinner, zie je zóó aan z'n plunje!’ spotte er één.

Arie Jonkers proestte het plotseling uit. Hij sloeg zich op de knieën van pret.

‘Hij wordt vast eerste!’ bracht hij uit. ‘Vast en zeker! Ha, ha, ha.... ha, ha, ha, kijk maar, ha, ha, ha, naar z'n.... ha, ha.... z'n schaatsen!’

Aller blikken richtten zich op Karel's schaatsen, en toen gierde een lach uit twintig, dertig jongenskelen op. Kareltje reed op schitterende.... Amerikaansche kunstrijdersschaatsen!

‘Mooie schaatsjes, Karel!’ spotte Wim de Haas, die nog altijd een beetje rancune tegen hem voelde. ‘Puik voor hardrijden. Moet je patent op nemen!’

Kareltje keek hem met een medelijdend lachje aan en antwoordde niet. Hij zette zich in postuur en drie seconden later gingen de jongens af.

Met een mooien, breeden slag ging Charles Vermeer over de baan, en toen hij de eindstreep passeerde, krabbelde Kareltje op zijn kunstschaatsen ongeveer zestig meter achter hem. Maar hij bekommerde zich niet om zijn nederlaag. Met hetzelfde supérieure lachje kwam hij zijn tegenstander de hand drukken.

'Was niet in conditie, zèg!' zei hij. 'Onvoldoende oefening. Succes verder, zèg!' En even later reed hij met Nelly beentje over....

Bij de volgende ronde viel één van de drie vrienden af: Arie werd geklopt door Kees Berg. Maar Wim, die de heilige wil om te winnen in zich voelde en onder het rijden steeds maar het lieve gezichtje van Mies voor zich zag, wist zijn tegenstander te verslaan en zich, evenals Charles, in de derde ronde te plaatsen.

Natuurlijk werd de strijd nu hoe langer hoe zwaarder. De tien beste rijders waren nu overgebleven, en met geweld moest Wim de hevige opwinding onderdrukken, die zich van hem meester dreigde te maken, toen hij voor de derde maal gereed stond om de baan af te leggen. Een oogenblik keek hij scherp naar het meisje met het roode mutsje, dat hij in de verte, dicht bij de finish, zag staan.

'Ik m o e t winnen!' suggereerde hij zichzelf, maar hij voelde zich lang niet zeker, want hij stond nu tegen de 'Lange', die hem door zijn geweldige onderdanen een 'stevig pijpje zou laten rooken', zooals de grappenmaker opmerkte.

Maar Wim klemde de tanden op elkaar en als een

sneltrein schoot hij weg, toen het bevel ‘af’ nog nauwelijks in meneer Engels' mond koud was. Met uiterste krachtsinspanning wist Wim een kleinen voorsprong te behalen en toen de baan half afgelegd was, lag Gerrit

Buisman een meter achter. Hijgend als een locomotief, zijn snelheid nog opvoerend, vloog Wim op.... het roode mutsje af. Nog twintig, nog vijftien, hij was n o g vóór.... en daar was Miesje....

Toen, met een sierlijken boog, schoof Wim precies voor Miesje's voeten.... een scheur in het ijs was hem noodlottig geworden.... en lange Gerrit, die vlak achter hem was, ging nu als eerste over de streep.

Met een gevoel van hevige teleurstelling stond Wim op, en hij vermeed het, Mies aan te kijken. Dáár ging

z'n kampioenschap, weg was zijn drooml En dan het figuur, dat hij sloeg tegenover Mies! Vlak voor haar was hij smadelijk gevallen! Heelemaal terneergeslagen reed hij naar z'n vrienden.

'Jammer, Wim!' zeiden ze allebei. 'Je had pech, jongen, want je reed schitterend!'

Wim schudde mistroostig het hoofd. 'Heb ik het niet gezegd?' klonk het somber. 'Dat beroerde nummer dertien!'

Het vuur was uit hem verdwenen, en toen hij wéér moest rijden - er waren immers nog drie troostprijzen, waarvoor ook hij nog in aanmerking kwam - scheen er een loomheid in z'n beenen gekomen te zijn, die hem ook die rit deed verliezen.

Charles daarentegen reed steeds beter, en toen hij ten slotte in den eindstrijd tegen de 'Lange' kampte, was hij zóó in vorm, dat hij met drie meter voorsprong won! Van alle kanten werd hij hartelijk gefeliciteerd en Wim was sportman genoeg, om niet achter te blijven en zijn vriend gul de hand te drukken.

'Je hebt het volkomen verdiend, boy!' verzekerde hij. 'Tegen jou had ik toch niet op gekund!'

En toen de prijzen werden uitgereikt, was Wim de eerste, die een krachtig hoera op den winner uitbracht.

Toch was Wim een beetje triestig gestemd. Toen ze naar huis reden, zag hij Charles omringd door een kring H.B.S.-ers, die den kampioen in hun midden hadden genomen, en hij dacht aan zijn illusies van dien middag. Een beetje van de anderen afgezonderd, reed hij in gedachten achteraan. Hij schrok, toen hij plotseling

iemand naast zich zag verschijnen, en het bloed steeg hem naar het hoofd, toen bleek, dat die ‘iemand’ Mies was!

‘Je.... je.... hebt prachtig gereden, Wim!’ begon ze zacht. ‘Jammer, dat je viel.’

Een warm gevoel steeg in hem op en even kwam er iets zonderlings in zijn keel.

‘Ik heb beroerd gereden!’ protesteerde hij. ‘Zelfs geen troostprijs!’

Mies lachte, een tikje zenuwachtig. ‘'k Vind het zoo sneu voor je, boy. 'k Had je graag zien winnen!’ Dan, alsof ze zich versproken had, reed ze wat vlugger door, om zich bij de anderen te voegen.

Maar Wim vond plotseling een durf, die hem zelf verwonderde. Hij greep haar arm, en met een trilling in z'n stem vroeg hij: ‘Màg je me dan een beetje, Miesje? Ja....’

En toen er geen antwoord kwam, keek Wim vlug om zich heen. Het begon al sterk te donkeren en achter hen waren geen rijders. Driest trok hij haar toen naar zich toe en hij kuste haar frissche wangen. Even bleven ze zoo staan en een ongekend gevoel van bruisend geluk vulde Wim's hart.

‘Miesje....’ zuchtte Wim pathetisch, ‘mijn eigen lieve Miesje....’

Als in een droom reden ze daarna verder. Ze spraken geen van beiden meer een woord, doch de druk van hun handen sprak een taaltje, dat niet misverstaan kon worden. Toen ze eindelijk op de plaats kwamen, waar ze hun schaatsen moesten afbinden, was er van de anderen niets meer te zien.

Met ijskoude vingers, maar met een warm hart,

knoopte Wim, Miesje's schaatsbandjes los en deed dan zijn eigen schaatsen af. En door het nu donkere, smalle landwegje, dat naar de stad voerde, liepen ze g e a r m d ....

In de stad durfden ze zich echter niet zoo openlijk met elkaar te vertoonen, dus namen ze aan het eind van het wegje afscheid van elkaar.

Is het wonder, dat Wim dien avond drie uur met z'n aardrijkskundeboek voor zijn neus zat en zijn les toen nòg niet kende? En dat hij, toen hij diep onder de warme dekens lag en zich alles, wat dien dag gebeurd was, nog eens voor den geest haalde, de duidelijkste en heerlijkste herinnering had aan dat ééne bescheiden kusje, dat Mies hem aan het eind van het weggetje gegeven had, waarna ze blozend en vlug was omgekeerd, om met vlugge, zenuwachtige pasjes naar huis te stappen....?

Hoofdstuk VI.
Een groote verrassing.

De tijd, die nu volgde, kenmerkte zich niet door bijzondere gebeurtenissen. Wim voelde zich uitermate gelukkig, maakte Woensdags- en Zaterdagsmiddags met Miesje groote wandelingen in Vlissingen's omstreken, en ook een heel enkel keertje wel eens 's Zondags; verder zag hij haar regelmatig bij school, zooals vanzelf spreekt, doch hevige emoties of buitengewone voorvallen wisselden zijn kalm geluk niet af.

Zoo naderde langzamerhand Paschen en de vacantie. Onafscheidelijk daarvan was evenwel.... de Paasch-repetitie.

Die repetitie nu zou voor Wim wèl van groote beteekenis worden!

Het was op een Dinsdagmiddag, dat Wim om half één uit school thuis kwam en hij merkte, dat een gesprek, hetwelk zijn vader en moeder voerden, erg plotseling werd afgebroken. Hij zag, hoe een lachje om beider mond speelde, en aan de vreemde tinteling in

vaders's oogen merkte hij, dat er iets bijzonders op komst was.

En, ja hoor, hij had goed gezien....

‘Wim!’ begon vader na een poosje stilzwijgen, ‘wat denk je van je aanstaand Paaschrapport? Zou het nogal gunstig uitvallen?’

Aarzelend keek Wim vader aan. ‘Och,’ zei hij weifelend, ‘'k geloof wel, dat het behoorlijk zal zijn,’

‘Zoo, zoo,’ kwam vader weer, ‘zoo, zoo!’ Om de spanning te vergrooten, bleef hij weer even zwijgen. In spanning, niet wetend, wat vader nu eigenlijk wilde, schoof Wim op z'n stoel heen en weer.

‘Jij hebt nog nooit een internationalen voetbalwedstrijd gezien, is 't wel, Wim?’ vroeg vader toen plotseling.

Een blos kwam op Wim's gelaat. Wat was dat nou voor een gekke vraag? Dat wist vader immers best!

‘Neen!’ zei hij toen maar, om antwoord te geven.

‘En je zou er zeker graag een zien, hè?’

‘Nu kon Wim niet meer op zijn stoel blijven zitten. Opgewonden sprong hij op. ‘Natuurlijk, wàt graag!’ riep hij.

Peinzend streek vader zich langs zijn kin.

‘Tja!’ zei hij toen, en er tintelden lichtjes in zijn oogen, ‘dat dacht ik wel. Maar daar zal je nog heel wat jaartjes op moeten wachten, jongen!’

Verwonderd keek Wim z'n vader aan. Ging hij nou plagen, of.... of.... zou er een kansje wezen....?

‘Wat bedoelt u?’ vroeg hij.

‘Wel, kijk es. Als je bijvoorbeeld kans zou zien een rapport thuis te brengen, waarop géén onvoldoendes staan, dan zou ik er eens ernstig over denken, je een

keertje mee te nemen naar Amsterdam. In Mei wordt daar bijvoorbeeld Holland-België gespeeld. Maar ja, dat zijn van die luchtkasteelen, hè, jongen? Dat zal voor jou wel onbereikbaar blijven! Stel je voor, geen enkele onvoldoende op je rapport! Stel je eens één oogenblik voor.... ha, ha, ha.... bespottelijk, niet?'

Wim zag, dat vader hem leelijk voor het lapje zat te houden. Maar van één ding was hij zeker: vader méénde het wat Holland-België betrof! Dat was ernst!

Even staarden Wim's oogen strak naar één punt, zonder dat hij echter iets zag. Hij moest het even verwerken, 't was te onverwacht, tè fijn, om het onmiddellijk allemaal te kunnen omvatten. Toen ging hij naar vader toe, en ongewoon kalm, maar terwijl er binnen in hem een storm van vreugde woedde, vroeg hij:

'Als ik.... als ik geen onvoldoendes heb, mag ik dan werkelijk naar Holland-België?'

Weer lachte vader hartelijk en dan knikte hij overtuigend. 'Zeker, boy,' zei hij een oogenblik ernstig, 'dat beloof ik je!' Maar vader's spotlust kwam direct weer boven. 'Maar ik geloof, dat ik het geld voor de reis en voor de toegangsbewijzen wel in m'n portemonnaie zal kunnen houden, want het wonder, dat jij niet één onvoldoende had, is immers nog nooit vertoond? Als dàt werkelijk nog eens het geval mocht zijn, Wim, dan mag je me van te voren wel even voorbereiden, jongen, want je weet, schrikken kan gevaarlijk zijn voor een mensch, en ik geloof vast, dat ik dat zou doen, als ik zoo'n rapport van jou onder m'n neus kreeg. Dàt zou niet normaal zijn....'

Wim lachte nu met vader mee. 'Begint u maar vast flink te sparen,' spotte hij nu op zijn beurt, 'want u

kunt er op rekenen, dat dat reisje doorgaat! Zoo'n heerlijk buitenkansje màg me niet ontgaan.' Even betrok zijn gezicht. 'Eén gevaarlijke klip moet ik trachten te omzeilen: "Grootje". Geschiedenis heeft nu eenmaal niet mijn sympathie, en ik verheug me niet in de sympathie van "Grootje". Maar ik zal m'n best doen.'

En Wim dééd zijn best. Hij blokte als nooit te voren, vergat er een enkelen keer Miesje zelfs wel eens door.

Telkens werd hij nog door vader geplaagd, en soms kon moeder ook een handje meehelpen.

'Heb je de opstelling van het Nederlandsch elftal al in de krant gelezen, Wim?' vroeg vader dan. 'Jammer, jongen, dat je die kerels niet zult zien spelen!'

Of een anderen keer: 'Zeg, Wim, ik had vannacht een nare droom. Ik heb in m'n slaap niets dan viertjes gezien. Zou dat misschien in verband met jouw komend rapport kunnen staan? Zonde, die Swartebroecks bij de Belgen moet zoo'n prima back zijn. Had jij misschien wat van kunnen leeren. Enfin, misschien speelt hij over een paar jaar nòg wel, en dan komt er wel eens een gelegenheid voor je, om zijn spel te zien!'

Maar Wim trok er zich niets van aan. Hij wist best, dat het alleen maar plagen was, en dat vader hem van harte het uitstapje gunde. Hij had zelfs hoop, dat ze tòch zouden gaan, ook al had hij één onvoldoende.

En hoe verheugde hij er zich op! Ten eerste dat fijne uitstapje naar Amsterdam, en dan een wedstrijd Holland-België! Nou zou hij in werkelijkheid al die beroemde spelers zien, waar hij al zoo dikwijls over gelezen had: Buitenweg, Harry Denis, De Natris.... En

dan de tegenstanders, wier bijnaam de ‘Roode Duivels’ was, omdat ze zoo enthousiast konden zijn. Als-ie dan terug kwam, kon-ie vertellen over den wedstrijd tegen zijn vrienden. Hij zou alles goed in zijn hoofd houden!

Toen, eindelijk, was de repetitie afgeloopen. Het rapport zou den volgenden dag bezorgd worden en nooit had Wim er met meer spanning naar uitgekeken dan juist nu.

Het werd bezorgd, toen hij niet thuis was. Vader had het in zijn handen, toen Wim de kamer binnen kwam. Even sloeg hem de schrik om het hart. Vader zat het

met een ernstig, bijna boos gezicht in te kijken. Met een

nijdig gebaar wierp hij het op tafel. Onrustig en een beetje beverig stond Wim bij de deur. Zou nu tòch.... Zou het mooie plannetje in duigen vallen....?

'Is me dàt een rapport!' zei vader woedend, hem fel aankijkend. En dan, op denzelfden toon: 'Er staat niet eens een onvoldoende op!'

Een oogenblik nog was Wim beduusd door vader's misleidenden toon. Doch toen zag hij langzamerhand weer de lachlichtjes in vader's oogen komen en de kleine rimpeltjes op zij er van. Wild vloog hij op de tafel toe, greep het rapport en zijn oogen gleden langs de cijfers. Het wàs zoo, voor alle vakken had hij voldoende, voor geschiedenis zelfs een zes!

Wim stootte een Indianenkreet uit en maakte een woeste rondedans.

'Hup Holland!' riep hij uitgelaten.

'Kalm wat, kalm wat!' lachte zijn vader. 'Je bènt nog niet in Amsterdam, jongetje! Ik moet er nog eens ernstig over nadenken, hoor. Ik hàd dat nou wel gezegd, maar eigenlijk had ik er niet op gerekend, het ook te moeten d o e n . Wie had er nu gedacht, dat j i j een dergelijk rapport zoudt thuisbrengen. Dat is een leelijke misrekening van me geweest!'

Maar Wim was niet tot bedaren te brengen. 'Hup, Woutje!' gilde hij opgewonden en hij maakte zoo'n rare bokkesprong, dat de kat, die uit zijn slaapje opgeschrikt werd, met platte ooren de kamer uitholde.

Plotseling stond Wim stil.

''k Ga het vlug aan Charles en Arie zeggen!'

En als de wind vloog hij de deur weer uit, om zijn beide vrienden van het groote nieuws op de hoogte te brengen.

Hoofdstuk VII.
Naar Amsterdam.

Het was op Zondag 3 Mei 1925 vroeg dag bij Wim thuis. Met den eersten trein zouden hij en zijn vader naar Amsterdam vertrekken en moeder had er op gestaan alles voor hen in orde te maken, hoewel vader en ook Wim verzekerd hadden, dat ze best voor zichzelf konden zorgen. Maar moeder had eens gelachen en spottend gezegd, dat de ‘mannen’ zich niet met haar zaken moesten bemoeien en dat de keuken haar domein was!

Wim was al om half vier wakker, hoewel hij pas twee uur later moest opstaan. Eigenlijk had hij héélemaal niet geslapen, bijna den heelen nacht was hij wakker geweest, met slechts zoo nu en dan een paar hazeslaapjes. Nà half vier zag hij echter totaal geen kans meer om ook maar vijf minuten in te dommelen. In de eerste plaats spookte maar steeds de voetbalwedstrijd door zijn hoofd en ten tweede was hij doodsbang, dat vader en moeder zich zouden verslapen en ze dan niet op tijd voor den trein zouden zijn. Dus lag

hij van half vier af een beetje in zijn bed te draaien en te keeren en bij het vooruitzicht op zoo'n heerlijken dag had hij moeite, om in bed te blijven.

Toch hield hij het nog tot vijf uur uit, maar toen zag hij geen kans meer zijn ongeduld te bedwingen. Zachtjes liet hij zich uit bed glijden en begon zich te wasschen en aan te kleeden. En als het niet zoo vroeg was geweest, zou hij het wel hebben uitgebruld van vreugde en vóórpret!

Om half zes liep hij naar de kamer van zijn ouders. Stevig bonsde hij op de deur.

'Half zes, opstaan!' riep Wim.

Een dof gebrom was het eenige antwoord.

'Half zes!' riep hij nog eens. 'Staat u op? We moeten toch immers naar Amsterdam en anders halen we den trein niet!'

'La-me toch slapen, jongen!' hoorde hij vaders stem dof van achter de kamerdeur. 'Wat moet ik in Amsterdam gaan doen?'

'We moeten toch naar Holland-België?' zei Wim angstig, lang niet heelemaal zeker, of vader het meende, of dat hij nu al wéér aan het plagen was. Je kon immers niet weten, als iemand pas ontwaakt, denkt hij nog niet zoo helder en dat zou nèt fataal kunnen worden.

Wim hoorde een gebrom en daarna een gestommel. Plotseling werd de deur open gedaan en hij zag, dat vader half gekleed was. En ja hoor, het plagende tintelingetje was er weer in vaders oogen.

'Was je bang, dat we te laat zouden komen?' lachte vader. 'We kunnen nog wel drie keer heen en weer naar het station en bovendien op ons gemakje eten!'

‘'t Is al tien over half zes!’ verontschuldigde Wim zich. ‘Ik ben al heelemaal klaar!’

‘Dat zie ik, boy. Nou, we komen zóó, hoor.’

In het schemerige licht van den ontwakenden morgen, die een prachtig dagje voorspelde, ontbeten zij. Wim kon maar één boterham naar binnen werken en dat nog met veel moeite. De opwinding had hem nu al te pakken!

En eindelijk begaven ze zich op weg. Even nog wuifde Wim uitgelaten naar zijn moeder, die hen nastaarde, dan stapten ze door de stille, verlaten straten van het nog rustende stadje.

Ook in het station was het niet druk. Er waren slechts enkele reizigers, die zich zoo vroeg op reis begaven. Het was immers Zondag. Toch verwonderde het Wim, want nu hij z e l f naar Holland-België ging, had hij verwacht, dat er in den trein geen plaatsje te krijgen zou zijn.

Het eerste gedeelte van de reis verliep erg kalm. Ze zaten alleen in een coupé, vader zat een beetje te soezen en Wim keek naar het Zeeuwsche landschap, dat aan zijn oogen voorbijtrok.

Maar in Roosendaal veranderde het beeld. Wim zag een groote menigte op het perron staan, toen de trein binnenstoomde en hier en daar klonk vroolijk gezang. Het waren allemaal Belgische supporters, die ook naar Amsterdam gingen en in de beste stemming verkeerden. Immers, ze hadden alle hoop, dat België revanche zou nemen voor de onverdiende 1-0 nederlaag van een paar maanden geleden, toen de scheidsrechter een duidelijk geval van hands in het Hollandsche strafschopgebied over het hoofd had gezien. Ze zwaaiden

met rood-geel-zwarte vlaggetjes en vulden de coupé's.

Zij kregen gezelschap van vier echte Vlamingen, Antwerpenaars, die in hun eigenaardig taaltje al direct de kansen gingen bespreken.

‘Met drei-nul zijn we content!’ zei er één. ‘En dan magge d'Ollanders 't óók zijn, zulle!’

‘'k En ik Larnoe laaste noene gesproke!’ zei een ander, ‘um èt er zin in, zunne. Awel, um klapte van drei of vier goals!’

‘'k Dienke mien, dà-de Kaesjes straf zulle moete spele om er iene t'oale! Jean Debie en Swart zijn mannekes, zulle!’

Zoo bleven ze redeneeren en Wim luisterde met belangstelling toe. Toen hij zoo hoorde spreken over de groote capaciteiten der Belgen, toen hij het groote vertrouwen zag, dat de zuidelijken in hun ploeg hadden, toen kwam er langzamerhand een zekere angst in zijn hart. Maar hadden wij niet Buitenweg, die fijne middenvoor, die reeds vóór den oorlog als jongen van even in de twintig tegen de Engelschen en Belgen had gespeeld, die met zijn onverwachte kanonskogels de schrik van alle keepers was? En stonden achter niet Denis en van der Meulen als rotsen in de branding?

In Rotterdam kwamen een paar Maasstadbewoners in hun coupé, die nu heelemaal vol was.

‘Maar één Rotterdammer in de ploeg, veel te weinig,’ hoorde Wim zeggen. ‘Van het kampioenselftal Sparta niet één speler. 't Zal me benieuwen wat er van terecht komt.’

‘Och!’ zei de ander, ‘het elftal bevalt me wel. Snelle vleugelspelers en een paar fijne schutters. Ik geloof, dat we het halen zullen.’

Zoo hoorde Wim, dat de meeningen erg verdeeld waren, en dat er, evenals bij alle Holland-België-matches, niets van den uitslag te zeggen viel. Maar over het algemeen had het Nederlandsche elftal toch wel een goede critiek en in zijn hart hoopte hij op een mooien wedstrijd en een Hollandsche zege.

Opmerkelijk vlug was de treinreis voorbij. De vele gesprekken, die Wim's volle belangstelling hadden, deden den tijd voorbij vliegen. Voor ze het wisten stopte de trein aan het Centraal Station.

Het was half twaalf, toen ze op het stationsplein stonden. De zon stond hoog aan den hemel, het was een stralende voetbaldag.

'We zullen op ons gemak het Damrak opstappen, Wim,' zei vader, die in Amsterdam bekend was. 'Tegen half één gaan we dan ergens een stukje eten, en dan zorgen we om een uur of twee in het Stadion te zijn.'

Wim vond alles best. Hij keek z'n oogen uit, want een dergelijke drukte had hij nog nooit meegemaakt. Van alle kanten schenen de menschen het station uit te stroomen, het was, alsof heel Holland naar Amsterdam was gekomen om den wedstrijd te zien. Op het Damrak waren alle café-terrassen bezet, je hoorde alle dialecten door elkaar en hier en daar zag je troepjes Belgische supporters met hun vlaggen. Telkens hoorden ze namen: De Natris, Baar, Demol, Braine, Bastin, Gielens, Buitenweg..... Vooral deze laatste verheugde zich in de algemeene sympathie.

Bij Krasnapolski in de Warmoesstraat, waar ze gingen eten, was het ook vol. Wim zat met een stralend gezicht tegenover zijn vader en ditmaal deed hij de tafel meer eer aan, dan vanmorgen thuis. Veel sprak

hij niet, hij was te zeer vervuld van de gedachte aan

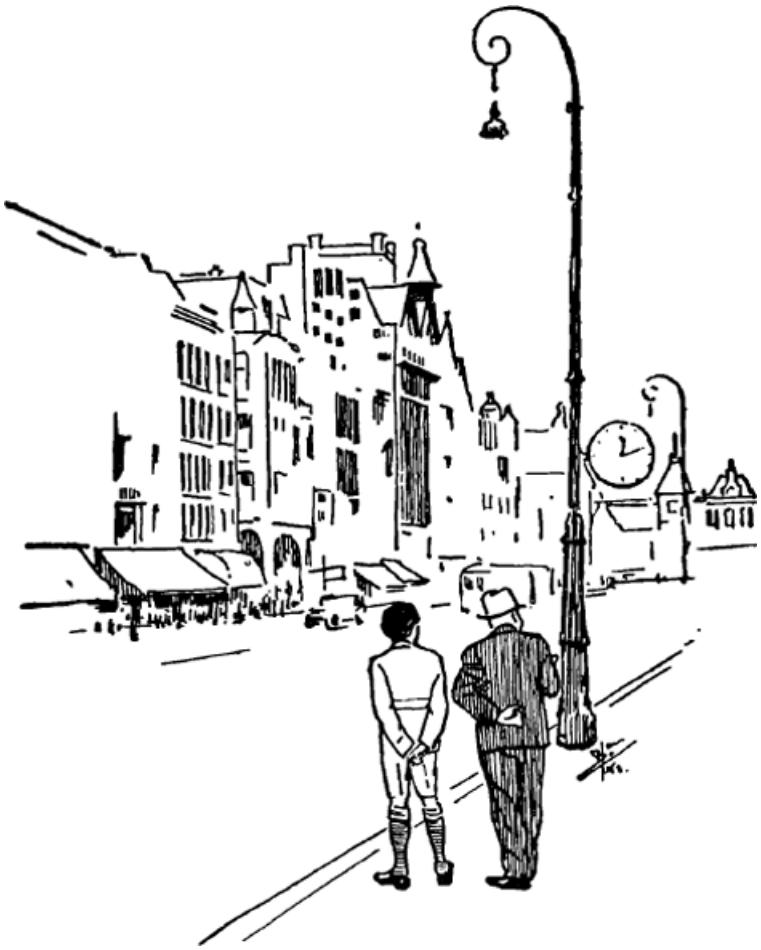

... TOEN ZE OP HET STATIONSPLEIN STONDEN. (Blz. 63.)

den komenden kamp, maar zoo nu en dan knikte hij eens vertrouwelijk naar vader, die het ook erg naar

zijn zin scheen te hebben en genoot van Wim's klaarblijkelijke vreugde.

Toen ze gegeten hadden, liepen ze nog even de stad in. Natuurlijk moest Wim de Kalverstraat zien en het viel hem tegen, dat deze zoo smal was. ‘Maar wel gezellig!’ vond hij toch.

Op het Leidscheplein wees vader hem het American Hotel, waar de spelers logeerden. Maar Wim begon hoe langer hoe minder oog te krijgen voor wat er rondom hem te zien was, want het was al bijna half twee en hij verlangde naar het Stadion.

Dus nam vader een taxi en om kwart voor twee golfden zij met een stroom menschen het Stadion binnen.

Wat was dàt een prachtig sportveld, daar was het Vlissingen-terrein wel erg armoedig bij! Die fiere torens, die massale tribune! En wat een menschen! Dertigduizend waren er gekomen om ‘de wedstrijd der wedstrijden’ bij te wonen en het zoemde door de menigte, als was het een bijenkorf.

Ze hadden een prachtig plaatsje op de ‘onoverdekte’ en toen ze eenmaal zaten, kwam er een ongewone opwinding over Wim. Straks zouden hier de twee-en-twintig beste spelers van Holland en België strijden, en hij zou er getuige van zijn. Wim zat te popelen!

En toen, tegen half drie, verschenen van onder de overdekte tribune een aantal kleine voetballertjes. Dat was de jongens-eerewacht, die een poort vormde, om de spelers te ontvangen. De muziek, die al een paar rondgangen over het terrein gemaakt had, en de stemming er in bracht, stelde zich op.

‘Ha!’ riep Wim en hij sprong op. Vief en vlug snelden

elf roodgetruide spelers het veld op: de Belgen! De Brabançonne werd gespeeld, stram stonden zij in de houding. Dan even gekiekt worden. En toen naar één der doelen met den bal.

'Dat is Swartebroecks!' riep Wim, die den forschen Belgischen dokter al vaak in illustraties gezien had en hem aan zijn hoekige gestalte herkende.

'Kijk es vader, wat een pil!' zei hij enthousiast, toen Larnoe een kogel op Debie afzond.

Maar daar deden zich al de tonen van het Hollandsche volkslied hooren en de Oranjemannen snelden het terrein op. Een donderend gejuich begroette hun komst, evenals dat zooeven met de Belgen het geval was geweest. Vlaggetjes werden gezwaaid, Hollandsche en Belgische. Over Wim's rug liepen koude rillingen van emotie....

Nog even trapten de spelers zich los, toen klonk schril het fluitje van den scheidsrechter, die de aanvoerders bij zich riep. Denis en Swartebroecks stapten naar het midden. Even handjesgeven, dan de toss. Swartebroecks wint en kiest zon en wind mee. Dan stellen de elftallen zich op en Van der Meulen plaatst zijn trouw geluks-konijn, herinnering aan de Parijsche Olympiade, naast zijn doel. Weer een fluitje en Buitenweg trapt af.....

Hoofdstuk VIII.
Holland-België.

De Hollanders ondernemen een stormloop, de Belgen doen het hun direct na. Wim heeft geen oog van den bal af. Hij heeft een programma met de namen der spelers en nu en dan roept hij zoo'n naam, als hij ziet, dat de bal in het bezit van een Hollander is.

Van der Meulen trapt den bal uit, Buitenweg vangt op. 'Woutje!' klinkt het langs de lijnen. Handig dribbelt die uitstekende speler tusschen de Belgen door, hij lost een hard schot, Debie doet een wanhopigen uitval, hij raakt den bal aan, maar het schot was te hard..... het is 1-0 voor Holland.

Na anderhalve minuut spelen!

Een donderend gejuich stijgt op, Wim springt van zijn plaats en staat te dansen op de teenen van z'n buurman, die er niets van merkt! Holland leidt immers!!!

En het gaat als gesmeerd. Dat eerste doelpunt geeft den Hollanders vertrouwen, ze vechten als leeuwen. Weer heeft Buitenweg den bal en keurig plaatst hij

naar Gielens, die op zijn beurt hoog voorzet, voor het doel der Belgen. Het leer komt in een groep spelers terecht, Debie loopt uit zijn doel om het weg te slaan, maar weer is het de kleine, handige Buitenweg, die uit het groepje opduikt en zijn hoofd onder den bal zet. En over Debie heen huppelt de bal voor de tweede maal in het Belgische doel!!!

2-0 voor Holland!!!

'Hup Holland, hup Holland!' klinkt het langs de lijnen.

Wim schreeuwt zich de keel schor, 't is bijna te veel voor hem! De aanmoedigingen van de Belgische supporters verzwakken en één voor één zie je de vlaggetjes verdwijnen. Ze zijn teleurgesteld. Zoo graag hadden ze hun landgenooten zien winnen. En na 6 minuten spelen is het al 2-0 in hun nadeel!

Maar Wim denkt niet aan de Belgische supporters, hij leeft mee met het spel, hij geniet! Kijk nou die duivelsche Lefèvre eens goochelen, die zit als een terrier achter den bal aan, die doet er mee wat hij wil. En van Daalen, de spil, houdt den gevaarlijken Larnoe geducht in de gaten. Nòch hij, nòch Grimmonprez, nòch Thys kunnen hun zoo gevreesde spel ontplooien.

En als ze bij het Hollandsche doel komen, dan staan daar Denis en Tetzner, die Bastin of Raymond Braine de baas blijven, of anders klemt Van der Meulen het bruine monster in zijn veilige armen!

Van Heel, de eenige Rotterdammer, zal zijn stadgenooten uit den trein wel plezier bezorgen, denkt Wim, want die kopt, dat het een lust is en soms kronkelt hij om drie, vier Belgen heen. De Natris huppelt als een hinde langs het lijntje en de kreet 'Hup Jèn!'

van zijn Amsterdamsche stadgenooten, inspireert hem tot snelle rennen.

En de Belgen kunnen maar niet op adem komen. Pelsmaekers, Fierens en Pierre Braine in de middenlinie worden van 't kastje naar den muur gestuurd door den tacticus Buitenweg, die met lange schoten het spel verdeelt. Swartebroecks en Demol werken als paarden, maar worden toch telkens zwaar op de proef gesteld! En Debie in het doel doet zoo onzeker! Hij heeft respect voor de kanjers van Baar van Slangenburgh en Buitenweg, die hem geducht aan den tand voelen! Alleen Küchlin in de Hollandsche voerhoede is nog niet erg opgevallen, maar toch doet hij vaak aardige dingen.

Telkens als er een gevaarlijk moment voor het Belgische doel ontstaat, zit Wim op zijn plaats te draaien en zijn vingers omklemmen dan vader's knie. Nog geen woord heeft Wim tot zijn vader gezegd, hij heeft er gewoon geen tijd voor, hij heeft alleen oog voor het spel.

Ai, daar heeft Grimmonprez den bal en hij staat alleen voor Van der Meulen! Wim houdt zijn hart vast, de zenuwen doen hem trillen. Onze keeper loopt een eindje uit, Grimmonprez schiet, en een zucht stijgt op: het schot ging naast! Was me dàt een opluchting!

En direct gaan de Hollandsche jongens er weer op los. De bal gaat van voet tot voet, van Tetzner naar Woutje Buitenweg, van hem naar Baar, naar De Natris en weer naar Baar, maar diens harde schot gaat over.

Denis grijpt nu een paar maal op zijn bekende cordate wijze in en dat bezorgt hem herhaaldelijk ovaties. De stemming bij het publiek is opgewekt en onze jongens worden hartelijk toegejuicht. Weer volgen een paar aanvallen op het doel van Debie, ééns ligt deze

keeper te zwemmen, maar hij kan het leer nog net wegslaan.

Dan fluit de scheidsrechter voor de rust.

Verwonderd kijkt Wim zijn vader aan.

'Nou al rust?' vraagt hij verwonderd, op zijn horloge kijkend. Het was bijna tien voor half vier. 'Warempel, wat is dàt vlug voorbij!'

'Ja, Wim, je bent zóó in den strijd opgegaan, dat je niet op den tijd hebt gelet. Overigens zullen we morgen je schoenen wel naar den schoenmaker mogen brengen, denk ik, want je hebt mee zitten schoppen, dat het een lieve lust was. Ik denk, dat je neuzen er wel bij zullen hangen.'

Wim kreeg een kleur. ''t Was eenig, vader! Fijn, dat Holland wint.'

'Hoho, boy. 't Is nog geen tijd. Er kan nog zooveel gebeuren. 't Kan nog best 4-2 voor België worden.'

Maar Wim schudde het hoofd. 'Nee hoor,' zei hij overtuigend, 'Holland speelt veel beter! Woutje is enorm!'

Vader lachte. 'Je spreekt net over Woutje, of je er mee geknikkerd hebt! Maar goed is-ie, dat is waar.'

En overal hoorde je opgewonden gesprekken, iedereen voelde zich gelukkig bij zoo'n aardigen voorsprong.

Hier en daar tingelde een mandoline-speler afgezaagde wijsjes, maar als ze met hun pet rondgingen, werd er niettemin gul gegeven: Holland stond immers voor!

'Ha!' zei Wim, want hij zag de spelers het veld weer opkomen. En opnieuw werden zij met gejuich begroet. De Hollanders maakten vreemde bokkesprongen achter den bal aan, je kon zoo zien, dat de jongens blij waren met hun twee doelpunten.

Toen het scheidsrechtersfluitje weer snerpte voor het begin van de tweede helft, was het even stil in het Stadion. Er zat spanning in de lucht. Zouden de Hollandsche jongens het houden, of zouden de Belgen hun naam ‘Roode Duivels’ eer aandoen en den achterstand inhalen?

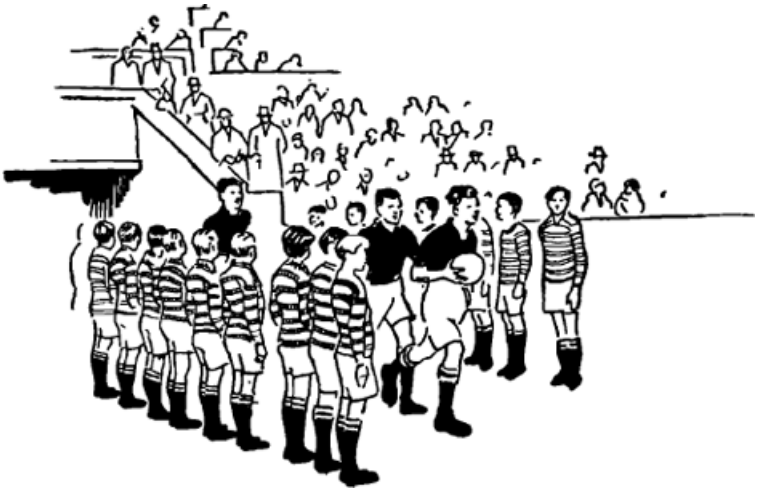

‘HAI’ ZEI WIM, WANT HIJ ZAG DE SPELERS HET VELD WEER OPKOMEN. (Blz. 70.)

Het antwoord werd vrij vlug gegeven. Al direct bleek, dat de Oranje-mannen het er niet bij lieten zitten, maar met man en macht hun voorsprong zouden verdedigen en.... trachten te vergrooten.

Buitenweg is weer d e man. De Belgen hebben geen vat op dat duivelsche kereltje, hij goochelt als een Indische fakir met den bal en steeds plaatst hij het leer precies d a a r , waar de Belgen het niet verwach-

ten. Als een wervelwind suist hij soms over het groene veld heen en dan lijkt het wel, of hij den bal aan zijn schoen vast heeft zitten, zoo blijft het ding bij hem.

Maar ook de anderen weren zich kranig. Baar van Slangenburgh heeft met zijn schoten nog niet veel succes gehad, maar als de tweede helft een minuut of tien oud is, krijgt hij den bal mooi voor zijn voeten. Een knal.... en hoog suist het leer in de touwen!!

Wim weet van vreugde niet meer, wat hij doet. Met den meneer naast hem, is hij al lang goeie maatjes en samen doen ze een uitgelaten vreugdedansje. 3-0 voor Holland, het is een ongekende weelde.

Maar wat is dàt? Wim wrijft zich de oogen uit. Warempel, het i s zoo! Hij was nog niet eens uitgedanst wegens het derde doelpunt, of Baar, die zijn schade blijkbaar in wil halen, heeft Debie alweer doen visschen!

De vreugderoes onder het publiek is onbeschrijfelijk. Zelfs vader, die anders niet zoo vlug in beweging is te brengen, kan niet meer blijven zitten en hij doet mee met de rest. Dertigduizend menschen deinen als een golvende zee op en neer, de kelen, die al schor geschreeuwd zijn, stooten nog ongearticuleerde klanken uit. Nù is immers de overwinning zeker! Holland heeft vier doelpunten voorsprong, dat is zelfs voor de Roode Duivels niet meer in te halen!

Amechtig zinkt Wim weer op zijn plaats neer: hij kan niet meer! Hij kijkt eens rond zich en ziet alleen nog maar gezichten van menschen, die met half-open-gezakte monden het spel observeeren en waarop de glundere uitdrukking is achtergebleven, maar die de eerste tien minuten, evenmin als hij, in staat zijn een

klank uit te brengen, want van hun longen is het uiterste al gevergd.

Een oogenblik grijpt Wim angstig vader's arm beet. Zouden de bordjes tòch nog verhangen worden? De Belgen doen een gevaarlijken aanval, Van der Meulen is in het nauw gebracht en raakt den bal kwijt, Larnoe is er als de kippen bij en schiet keihard op het doel.... Maar daar staat Harry Denis, die de plaats van den keeper heeft ingenomen en redt!!! Dat was een dubbeltje op z'n kant!

Het loopt nu langzamerhand naar het einde. Nog een minuut of tien moet er gespeeld worden, als Jan de Natris een ren langs het lijntje onderneemt, zoo één, als uit zijn beste jaren. Swartebroecks treedt hem in den weg, maar Jan is niet te houden. Keurig plaatst hij naar Buitenweg, die weer één van zijn felle kanonskogels lost en vlak langs de paal vliegt de bal ten vijfden male in het Belgische net. Het is 5-0 voor Holland!

Een donderend gejuich breekt opnieuw los, want de supporters hebben twintig minuten tijd gehad om weer wat op adem te komen. Op de staantribune wordt het ‘verheven’ lied: ‘Van je hela, hola, houdt er den moed maar in’, aangeheven en het heele Stadion wordt er warempel door aangestoken. De onoverdekte neemt het over, en zelfs de deftige heeren op de ‘overdekte’ zingen bescheiden mee..... Nooit tevoren was er zoo'n eensgezindheid, voelden de menschen zich zóó jolig!

En steeds maar weer ondernemen de Oranjehemden stormaanvallen, slechts een enkele maal onderbroken door een uitval van de roodbaadjes.

Dan klinkt het fluitje voor de laatste maal en als een

donderslag golft een minutenlange ovatie door het Stadion.

Zingend en dansend verlaat het publiek het sportterrein.

Wim heeft een hoogroode kleur en zijn oogen glinsteren als pasgewreven spiegels.

'Hè, wat was dàt een fijne wedstrijd, vader,' zuchtte hij, 'wat heb ik genoten. Fijn, niet, dat Holland gewonnen heeft?'

'Nou!' zei vader, 'ik had vannacht beslist niet geslapen, als we 't verloren hadden! Want ik geloof, dat ik dan een heelen nacht met kouwe compressen voor een zeker iemand had moeten rondloopen!'

Wim was op het oogenblik immuun voor spot; het is zelfs zeer de vraag, of hij wel goed gehoord had, wat vader zei.

'Vijf-nul,' droomde hij hardop, 'wat een prachtig resultaat.'

En toen werd hij even werkelijk boos, zoodat vader hem verwonderd aankeek.

'Wat een stommelingen toch!' kwam hij nijdig.

'Wàt zeg je?' vroeg vader, 'ben je aan het ijlen? Zou ik nou waarachtig tòch met compressen....'

'Wat een ezels,' ging Wim onverstoorbaar en op nijdigen toon verder, 'die elftalcommissie kan wel op het dak gaan zitten!'

Nu was vader toch werkelijk verwonderd.

'Wat vertel je toch allemaal? Is dit geen keurig elftal, hebben alle jongens niet gespeeld als duivels, hebben ze geen kranig figuur geslagen? Mij dunkt, de commissie heeft eer van haar werk....'

'Ezels zijn het,' hield Wim koppig vol. 'Zeg nou

zelf! Is Buitenweg geen rasvoetballer, is er één speler, die met hem te vergelijken was, is dat iemand, die het spel in de wieg al onder den duim had? En zoo'n kanon hebben ze jarenlang buiten het Nederlandsch elftal gelaten, zoo'n ster hebben ze pas kortgeleden weer mee laten spelen! 't Is een schandaal!'

Toen vader hartelijk lachte, deed Wim echter mee. De vreugde borrelde weer in hem op en joeg alle andere gedachten uit hem! Wat zou hij kunnen vertellen op school, wat zouden de jongens mee genieten, als hij het had over de kogels, die Debie warme handen hadden bezorgd. Hij genoot al bij het vooruitzicht!

En overal in de stad heerschte vreugde om de overwinning. Steeds maar weer hoorde je '5-0', hier en daar deden er nog een paar een rondedansje.

En in den trein was het al precies eender. In het Centraalstation reden treinen zingende reizigers weg en toen ze eindelijk in Roozendaal waren aangekomen en een troepje Belgische supporters uitstapte, scheen de stemming zich óók van hen te hebben meester gemaakt. Belgen zijn een vroolijk volk en ze treuren niet lang. Deze Belgen zongen zelfs, al was het dan een spotliedje. Wim verstond:

'En Debie die kost ze niet "ouwe"',
Debie die kost er niet an!'

Heel laat in den avond waren ze weer in Vlissingen. Moeder was nog op en direct begon Wim een enthousiast verhaal, dat moeder glimlachend aanhoorde. Maar toen hij een volledige beschrijving van den wedstrijd wilde geven, joeg vader hem naar bed.

'Bewaar maar wat voor morgen, hoor! En als je nou al alles vertelt, ben je morgen, als je op school komt,

uitgepraat! Vooruit, naar bed! Die voetballerij heeft me toch al een flink stuk nachtrust ontroofd, ik wil nou eens lekker slapen!'

Zoodat Wim den afmarsch blies en insliep met een gevoel, of hij de honderdduizend getrokken had!!

Hoofdstuk IX.
Kwajongensstreken.

Een week lang had Wim het op school over Holland-België. Maar, nadat hij honderdmaal den lof van Woutje Buitenweg gezongen had, nadat hij tweehonderdmaal hetzelfde verslag had gegeven, vroegen de jongens, of hij er niet liever een gramofoonplaat van wilde laten maken, dan konden ze die laten afdraaien, als ze er lust in hadden en toen hield hij er maar over op.

Wim voelde, dat de jongens een beetje met hem spotten en daarom zon hij op een plan, om hen op de één of andere wijze te overbluffen. En hij vond iets.

De natuurkundelessen werden niet in het gewone H.B.S.-gebouw gegeven, doch in een oud schoolgebouw, waaraan een buitengewoon goed ingericht natuurkunde-lokaal verbonden was. Nu wilde het geval, dat de natuurkunde-leeraar buitengewoon verstrooid was en meestal slechts sprak tot de twee jongens, die vlak bij hem op de eerste bank zaten. De leerlingen, die achter in de klas zaten, profiteerden daarvan, om onder de

natuurkundeles bijvoorbeeld Fransche thema's te maken of vlug even de lessen voor het volgend uur in te studeeren.

Wim behoorde tot de leerlingen, die achterin zaten. En op de verstrooidheid van den leeraar baseerde hij zijn plan. Donderdagsmorgens werd om negen uur met natuurkunde begonnen. Tot kwart voor tien. Maar, om nu niet telkens de wandeling tusschen de twee schoolgebouwen te moeten maken, gaf men van kwart voor tien tot half elf - dan begon het speelkwartiertje - in hetzelfde natuurkundelokaal les in de plant- en dierkunde, welk vak eveneens door den natuurkunde-leeraar werd onderwezen!

En dàt was de tweede factor in Wim's plan.

Die anderhalf uur zou hij doodeenvoudig wegblijven! En hij wist Charles Vermeer te bewegen dat eveneens te doen.

'Waarom zouden we het niet doen?' vond Wim, 'Brands - dat was de leeraar - zegt anderhalf uur lang toch niets anders dan "hè" en "nietwaar". De vorige week heb ik tweehonderdelf "hè"-tjes en honderddrieëntwintig "nietwaar"-s genoteerd en ik ben er lang niet zeker van, dat me er geen stuk of tien ontgaan zijn. En nou blijven we eens weg! Maar voor jullie komt er een verrassing!' voegde hij er geheimzinnig aan toe, toen hij in een kringetje klasse-genooten zijn gedurfd plan annonceerde.

Donderdagmorgen om negen uur ving de natuurkundeles heel gewoon aan. Zooals verwacht was geworden, miste meneer Brands de twee "deserteurs" niet.

In de klasse zat spanning. Ze verwachtte, dat er iets gebeuren zou. Hadden Wim en Charles niet van een verrassing gesproken? En ze waren er wel de jongens naar, woord te houden.

En er g e b e u r d e ook iets.

Het oude schoolgebouw had twee ingangen: de officieele, gelegen aan één der hoofdstraten en een achteringang in een klein steegje. Die achteringang was meestal niet afgesloten en door dien ingang slopen Wim en Charles het gebouw binnen. Doodstil beklommen ze de trappen en liepen toen door een paar lokalen, die verlaten waren, want alleen het natuurkundelokaal werd overdag gebruikt, daar het gebouw overigens alleen voor avondschool gebruikt werd.

En zoo kwamen de jongens aan den achterkant van het natuurkundelokaal! Daar was eveneens een deur en die deur deden ze heel voorzichtig op een kiertje open. Meneer Brands stond voor de klas, dus met den rug naar hen toe. Wim en Charles trokken leelijke gezichten naar de jongens, die moeite hadden zich goed te houden. Toen er een paar hardop begonnen te gichelen, deden ze vlug de deur dicht.

Maar na een paar minuten herhaalden ze het kwajongensspelletje. En ditmaal liep het bijna faliekant af. Want meneer Brands scheen iets te merken en maar net op het nippertje deden ze de deur dicht. Dat beteekende echter nog niet de redding! Want ze hoorden voetstappen in de richting van de deur komen en ze zagen geen kans, tijdig te verdwijnen. Bliksemsnel doken ze achter een groote kast en toen ging de deur open!! Angstig zaten ze in hun schuilhoek en de voetstappen kwamen nog nader.

Toen zagen ze Arie Jonkers.... die nog eerder dan meneer Brands bij de deur was geweest en nu deed, of hij ijverig zocht. Heimelijk maakte hij een gebaar in hun richting, dat ze zich doodstil moesten houden, wat absoluut overbodig was, want ze zaten daar angstig als muisjes.

‘Niets te zien, meneer! Ze zijn bepaald al weg!’ riep Arie naar meneer Brands, die in het deurgat stond en hen van die plaats niet kon zien.

‘Het zullen wel straatjongens geweest zijn, hè,’ hoorden ze meneer Brands' stem, ‘is wel eens meer gebeurd, nietwaar, 't zijn brutale rakkers.’

Toen verdween Arie weer en de deur ging dicht. Met kloppende harten stonden ze op en als de wind verlieten ze het schoolgebouw.

‘Dat was op het nippertje!’ zei Charles met een benauwd gezicht, ‘daar had wat voor ons gezwaaid als Brands ons gezien had!’

‘Gelukkig, dat Arie zoo handig was!’

‘Als Brands nou maar niks merkt!’

‘Vast niet!’ dacht Wim, ‘die is immers veel te verstrooid. Zoolang er nog twee jongens op de eerste bank zitten, heeft hij beslist niks in de gaten!’

Een oogenblik liepen ze zwijgend naast elkaar. De St. Jacobstoren speelde kwart over negen.

‘Zeg, Wim!’ vroeg Charles vertrouwelijk, ‘hoe gaat het toch tegenwoordig met Miesje?’

Wim kreeg een kleur.

‘Best!’ zei hij kortaf.

‘Nog altijd ààn?’ vorschte Charles verder.

‘Natuurlijk. Alleen loopen we er niet zoo mee te koop als anderen. Wij houden e c h t van elkaar.’

Charles glimlachte een tikje spottend. Maar de lach bestierf hem op de lippen en zenuwachtig greep hij Wim's arm en trok hem voor een winkel-étalage.

'De Dirk!' fluisterde hij, 'daar in de verte komt-ie an! Hij is zeker wat laat vanmorgen. Wat.... wat moeten we beginnen, Wim? Als hij ons ziet, of.... al gezien heeft....'

Wim mompelde binnensmonds een verwensching. 'Wat doet die kerel om dezen tijd op straat?' mopperde hij, vergetend, dat de directeur wel eens zou kunnen vragen, wat z i j om dien tijd op straat deden. 'We moeten ons verbergen, Charles, anders ziet hij ons vast. Er zijn zoo weinig menschen, we zullen beslist opvallen.'

Bliksemsnel werkten Wim's hersens. Op een meter of veertig afstand kwam de directeur aangewandeld. Hij was een tikje kippig, maar toch kon je nooit weten.... Toen nam hij een wanhopig besluit.

'Kom mee!' drong hij Charles naar de deur van den winkel, waar ze voor stonden. 'Vooruit, vlug dan wat, naar binnen!' beet hij Charles toe, die hem niet direct begreep.

Snel opende hij de deur en duwde Charles naar binnen, vlug achter hem aanwippend.

Er was niemand in den winkel, maar toen het schelletje overging, kwam direct de winkelier met een beminnelijk lachje te voorschijn. Het was een winkel in glas, porcelein en andere snuisterijen.

'Doe jij het woord!' fluisterde Wim vlug, Charles liet beroerde karweitje opdragend, 'ik zal kijken, of de Dirk voorbij gaat.'

'Wat is er van uw dienst, jongeheeren?' vroeg de

winkelier, een beetje wantrouwend kijkend door hun gefluister.

Jongeheeren zei de vent! Had-ie niet netjes meneer kunnen zeggen?

'Ik.... eh.... ik wilde wel een.... eh.... hoe noem je zoo'n ding.... iets van porcelein.... eh....,' stotterde Charles, een woedenden blik op Wim werpend en tegelijkertijd een angstig oogje aan de voorbijgangers op straat wagend.

'Voor wie is het, als ik vragen mag?' vorschte de winkelier, 'misschien kan ik u dan op weg helpen!'

'Voor z'n zuster!' loog Wim met een stalen gezicht, 'ze is morgen jarig en hij wou haar een cadeautje geven. Ze had graag iets van porcelein.'

'Oh!' knikte de winkelier begrijpend, 'dus het hindert niet bepaald wàt.'

'Of iets van kristal!' zei Charles, om de zaak te rekken.

De winkelier zocht en zette een bonbonnière op de toonbank. Op dat oogenblik stapte de directeur voorbij en beide jongens loosden een diepe zucht van verlichting, want hij had niet naar binnen gekeken en hen dus waarschijnlijk niet gezien.

'Hoe vindt u dit?' vroeg de winkelier en beide jongens keken naar de bonbonnière, alsof ze experts waren op het gebied van kristal.

'Niet erg mooi geslepen!' critiseerde Wim, die nu plezier in het geval begon te krijgen. 'Maar Charles moet zelf maar z'n keus doen!'

Charles keek zijn vriend met giftige blikken aan. 'Jij wou anders óók de helft betalen!' zei hij valsch, om Wim er in te betrekken.

Wim kreeg een kleur. ‘D i t is niet Klara's smaak!’ zei hij gedecideerd, hoewel hij Charles' zuster, die veel ouder was, hoogstens twee keer gesproken had en haar een spook vond.

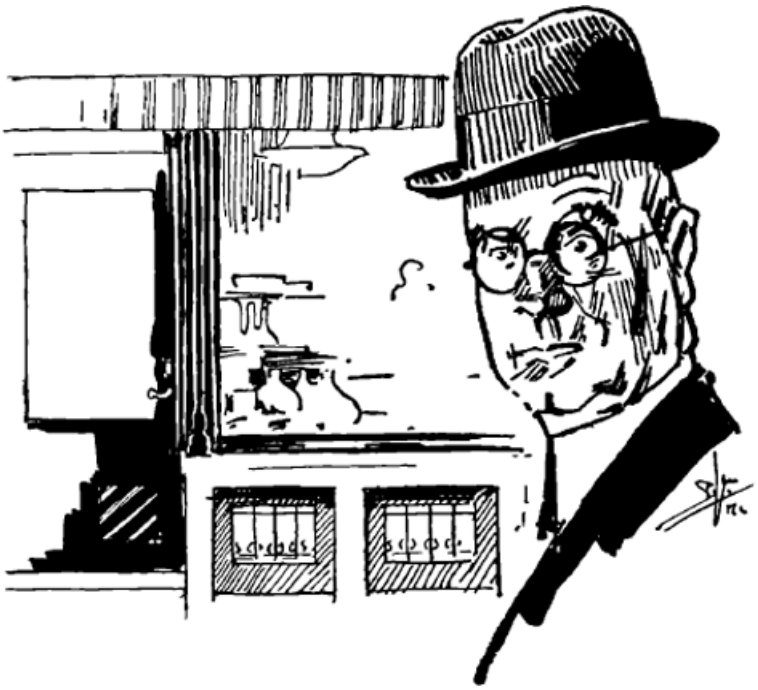

OP DAT OOGENBLIK STAPTE DE DIRECTEUR VOORBIJ.... (Blz. 82).

‘Wat denken de jongeheeren van een luxe eau-de-cologne-fleschje?’

‘M'n zuster gebruikt nooit eau-de-cologne!’ antwoordde Charles. ‘Nee, ik vrees dat we niet zullen slagen,’ voegde hij er aan toe, verlangend den winkel uit te komen, nu het gevaar op straat geweken was.

‘Maar u hebt nog niets gezien!’ verwonderde de winkelier zich, ‘ik heb nog massa's aardige artikelen. Als u even geduld hebt....’

Doch de jongens wilden weg.

‘Ik geloof, dat ik maar eens met m'n zuster zelf terugkom!’ zocht Charles een uitweg, ‘dan kan ze een beslissing nemen.’ En hij bewoog zich langzaam in de richting van de deur.

Het wantrouwen kwam weer bij den handelaar boven.

‘De jongeheeren bedotten me toch zeker niet?’ vroeg hij, nog altijd glimlachend, maar met een boosaardig toontje in zijn stem.

Beide jongens verzekerde hem, dat dit niet het geval was. Wim had de knop van de voordeur al in de hemd. Hij kon zijn lachen nauwelijks bedwingen.

Met een snellen groet bliezen ze den aftocht.

‘Als je nog eens wat weet!’ verweet Charles Wim. ‘Je laat mij de kastanjes uit het vuur halen! Ik kom de eerste veertien dagen niet hier in de buurt, dat verzeker ik je.’

‘Ik ook niet!’ lachte Wim. Dan verstrakte zijn gezicht en hij zuchtte.

‘Het loopt ons anders niet erg mee. Eerst die schrik, toen Brands lont rook en nu de Dirk. Als ze nou maar niks merken!’

Stilletjes liepen ze door de Walstraat. De zon, die eerst fel geschenen had, was achter zware, donkere wolken schuil gegaan en de eerste regendroppels begonnen te vallen.

‘Verdikkie, dat mankeert er nog maar aan. We mogen beslist niet nat worden, want dan zijn we er bij.

Dan merken ze, dat we een heelen tijd buiten zijn geweest. En als het hard gaat regenen, is het nog geen speelkwartier ook. Dan komen er nòg meer moeilijkheden.'

'Ja!' beaamde Charles. 'We moeten schuilen.'

Vlug zochten ze een portiek op, waar ze konden schuilen. Met straaltjes viel het water uit de lucht. Vijf, tien, vijftien minuten regende het zonder ophouden. Verveeld hingen de jongens tegen den muur.

'Of 't nooit ophoudt.'

'Ginds wordt de lucht al een beetje helderder.'

'Ja, maar je moet niet kijken naar wat daar weer aankomt!'

De jongens keken elkaar eens aan. 'Zaten we maar in het natuurkunde-lokaal!' lag er in hun blik.

Eindelijk, na een half uur, hield het op met regenen. Nu en dan viel er nog een druppeltje, waar ze echter maar niet op letten.

'Zoo langzamerhand wordt het tijd, dat we eens naar de school teruggaan,' stelde Charles voor.

Wim knikte.

'Laten we dat maar doen!' vond hij ook. 'We moeten zorgen, dat we ongemerkt binnen komen. Brands mag het niet zien en toch moeten we ongeveer gelijk met de anderen zijn.'

Ditmaal was het geluk met hen. Ze wisten vlak na de anderen binnen te sluipen, zonder dat meneer Brands het zag. En ze waren erg blij, dat ze er nog zoo betrekkelijk goed waren afgekomen.

Om half één waren ze het middelpunt van aller belangstelling.

'We hebben ons een bult gelachen om jullie!' ver-

zekerde Arie. ‘En je hebt niets gemist hoor. Anderhalf uur lang “hè” en “nietwaar”. Naar jullie heeft hij heelemaal niet gevraagd. En hoe hebben jullie het gehad?’

Nu het gevaar geweken en het leed geleden was, hadden Wim en Charles het hoogste woord. In geuren en kleuren en flink gepeperd vertelden ze hun avontuur in den glaswinkel. Maar dat ze zich gruwelijk verveeld en erg in de penarie gezeten hadden, verzwegen ze maar.....

Hoofdstuk X.
Nachtelijke escapade.

Het was ongeveer een maand later - de vacantie naderde alweer en het was heerlijk, warm weertje - toen de drie vrienden na schooltijd over den Boulevard wandelden.

Fel zond de zon haar stralen op het strand en de jongens puften.

‘Ik vind het alweer véél te warm!’ klaagde Wim, die een hekel aan hooge temperaturen had, ‘je kan je beenen niet verzetten met dit loome weer en je hersens werken direct veel trager.’

‘Ja, 't is wel wat warm!’ erkende Arie.

Charles, die zelfs te lui was om te praten, knikte maar eens.

‘Wat zal het hier vanavond en vannacht lekker zijn. Als het heerlijke, nachtelijke koeltje je rond de ooren waait, als het hier stil is en je het lichten van de zee ziet.’ Er lag verlangen in Wim's stem, toen hij dit zei.

Arie bleef stilstaan en hij hield de beide anderen vast.

‘Als we vannacht om twaalf uur eens een lange wandeling maakten?’ stelde hij voor met enthousiasme in zijn stem. ‘De duinen in!’ Vragend keek hij z'n vrienden aan.

Charles en Wim trokken een bedenkelijk gezicht. ‘Ze zullen ons thuis aan zien komen. Dat mogen we immers toch niet!’

Arie lachte minachtend.

‘We v r a g e n het ook niet,’ zei hij kordaat, ‘we d o e n het!’

‘Hm!’ zei Wim en ‘hm!’ deed Charles.

‘Tjesses, wat een lafbekken!’ schold Arie, ‘we kunnen toch zeker best om twaalf uur het huis uit komen. Niemand die er iets van merkt. En dan een fijne, nachtelijke wandeling. Nou?’

Wim kreeg er wel ooren naar.

‘Ik heb altijd een huissleutel. Misschien zou ik wel.....’

‘Precies, dat is één!’ sneed Arie hem het woord af. ‘En jij, Charles, ga je met ons mee of niet?’ Hij deed net, of Wim al had toegestemd.

‘Tja....,’ aarzelde Charles nog, ‘het lacht me wel toe....’

‘Mooi zoo!’ En alsof er van niets anders sprake was, ging Arie verder:

‘We spreken dus af om twaalf uur bij den Watertoren. Dan gaan we bij het haventje den Boulevard op en verderop de duinen in. Hè, boys, dat kan een fijn uitstapje worden. Laten we zorgen, dat we wat te rooken hebben.’

Wim en Charles lachten eens. ‘Jij bent me er één. We hebben nog niks gezegd en jij regelt de zaak al.

Nou, als j i j het zegt, zal het wel niet anders meer kunnen.'

En toen de jongens even later naar huis gingen, klonk er in hun toon iets geheimzinnigs, toen ze 'tot ziens' zeiden en ze hadden het voorkomen van een paar middeleeuwsche samenzweerders, die een complot hadden gesmeed, om den één of anderen verdrukker uit den weg te ruimen....

Dien avond slopen om twaalf uur heel stil uit drie verschillende huizen drie jongens, die omzichtig om zich heen keken en zich in de richting van den watertoren haastten.

'Het uur der geesten!' spotte Charles, toen ze het houten trapje bestegen, dat naar den Boulevard leidde.

Maar toen ze eenmaal op den Boulevard stonden, zwegen ze alle drie: Arie had gelijk gehad, dat was verrukkelijk. De Schelde, die daar rustig en maanbeschenen in haar bedding lag, dat zachte ruischen van de zee, het frissche avondwindje, dat hun om de ooren blies, dat deed je eens dieper ademhalen en je longen volzuigen met die verkwikkende, sterkende zeelucht. Heel in de verte zagen ze de silhouetten van schepen, die binnenkwamen of uitvoeren naar hun onbekende bestemming, de wereld in, naar landen, waar zij nooit geweest waren en misschien nooit komen zouden. Het stemde romantisch....

'Kom, jongens,' verbrak Arie de stilte, 'laten we doorloopen, in de duinen moet het nog fijner wezen.'

Ze zetten er een flinken pas in en spoedig lieten ze de laatste huizen van den Boulevard achter zich en

liepen ze langs den zeedijk, die naar de duinen voerde. Aan den éénen kant naast hen ruischte de zee, aan den anderen kant lag het slapende eiland Walcheren, met vlakbij hen het oude fort de Nolle. Ze passeerden de schietgaten, welker geheimenissen ze thans kenden; toch zouden ze er nu voor geen geld van de wereld in gegaan zijn!

Ze bereikten de duinen, liepen toen eerst een heel eind lang het strand en spraken heel weinig. Tenslotte bestegen ze een duintop, waar ze zich languit neerwierpen.

Wim deelde cigaretten rond, geheimzinnig vlamden de lucifers in het donker.

'Eigenlijk moesten we nu een kampvuurtje kunnen stoken!' vond Arie.

'Te gevaarlijk!' dacht Wim, 'niet zoo ver van den duinvoet staan boerenwoningen en door rondvliegende vonken kon licht brand ontstaan.'

De jongens rookten en keken naar de sterren of naar de breede Schelde, waar ze in het maanlicht de golfjes achter elkaar zagen zitten om dan speelsch op het strand te rollen.

'Je zou hier dichterlijk worden,' dacht Charles hardop, 'dat zachte geruisch van het helmgras, het lichte gerucht, dat de golfjes op het strand maken en verder alles doodstil, geen leven, geen geluid....'

Hij hield midden in den zin op en met een schok vlogen de jongens overeind. Met groote, vragende oogen keken ze elkaar zonder iets te zeggen aan. Door de nachtelijke stilte had duidelijk een schot geklonken! En tamelijk dichtbij.

Wat kon dat zijn? Het was Charles, die de vraag

het eerst fluisterend durfde uitspreken.

‘Een moord?’ opperde Arie flauwtjes, terwijl hij merkbaar huiverde.

‘Misschien verbeelden wij ons, dat het een schot was,’ zei Wim, ‘misschien kwam het geluid van die boerderij ginds, een plank die omviel, of....’

Maar ook hij brak zijn zin af, want wéér en nu nog dichter bij, klonk opnieuw een schot....

Ze durfden nu zelfs niet meer te praten en zaten zeker een minuut doodstil. Toen wenkte Charles de anderen hem te volgen.

Angstig stonden de jongens op en omzichtig begonnen ze het duin af te dalen.

Maar plotseling uitten ze alle drie een gil van schrik, want onverwachts bescheen hen een fel licht uit een lantaarn. Verblind bleven zij staan, bevend over al hun leden.

‘Daar staan blijven!’ zei een ruwe stem, ‘verroer je niet.’

Het licht doofde, de man had hen blijkbaar voldoende opgenomen.

‘Wat doen jullie hier midden in den nacht?’ hoorden zij weer dezelfde schorre stem. ‘Vertel op!’

‘Wandelen....,’ bracht Charles met moeite uit.

Een lach weerklonk. Het was een akelige, vreugdelooze lach, die angst aanjoeg.

‘Wandelen!’ spotte de man, ‘dat zal wel!’

‘Heusch!’ zei Wim, die nu weer wat meer begon te zien, ‘we.... we.... wilden bij avond de duinen eens in.... zoo maar, omdat het dan heerlijk is hier....’

‘Hm!’ kwam de kerel. Ze zagen, dat hij er ongunstig uitzag, haveloos gekleed, een stoppelige baard en voor

zoover dat bij het maanlicht te zien was, stekende oogen. Hij had een geweer in de linkerhand en een groote tasch opzij, waaruit ze de kop van een konijn zagen steken. Het was dus een strooper!!

Hij scheen bij zichzelf te beraden, wat hij doen zou.

‘Eigenlijk moesten jullie een flink pak slaag hebben,’ vond de strooper. ‘Maak, dat je hier weg komt en laat ik je nooit weer zien. En zwijgen, begrepen!!!’ Hij trad een stap nader met vooruitgestoken hoofd en een dreigende beweging zette kracht bij aan zijn woorden.

‘Geef me een cigaret!’ beval hij. Toen Wim hem er zwijgend één presenteerde, nam hij het heele doosje.

‘Dat is beter voor mij!’ grijnsde hij. ‘D.....

nu op en zwijgen, hoor je!'

De jongens maakten, dat ze wegkwamen.

Ze liepen hard en pas toen ze zeker wisten, dat ze ver genoeg waren, bleven ze staan, om adem te scheppen. Toen ze uitgehijgd waren, keken ze elkaar aan.

Charles, een stevige boy, was woedend.

'Als die ellendeling geen geweer bij zich had gehad, had ik hem aangevlogen. Met z'n drieën hadden we hem best klein gekregen.'

'Een laffe moordenaar!' schold Wim. 'Zag je dat arme konijn in z'n tasch?'

'En wat een lugubere tronie!' zei Arie, 'hij was zeker in drie weken niet geschoren.'

'Intusschen ben ik m'n cigaretten kwijt,' zuchtte Wim spijtig, 'en ons tochtje is ontijdig afgebroken.'

De jongens liepen nu weer langs het strand om vlugger vooruit te komen. In de verte zagen ze al het kleine vuurtorentje op den hoek van den dijk. Toen ze den Boulevard weer bereikten, was het twee uur!

'Tòch was het een fijn avontuur!' vond Arie, die de ontwerper van het plan was.

Dat erkenden de jongens. 't Was een heerlijke wandeling geweest en ze hadden fijn in de duinen gelegen. Zelfs de ontmoeting met den strooper was tenslotte 'echt' geweest. Als ze dat morgen in de klas vertelden, zouden ze misschien niet eens geloofd worden.

'Maar we mogen niets vertellen!' bedacht Arie, 'die kerel heeft het verboden en hij keek erg dreigend. Zulke typen zijn tot alles in staat.'

Maar Charles liet zich het vertellen van deze 'clou' niet ontnemen.

'Kan me niks schelen!' zei hij dapper, 'laat die vent

maar opkomen overdag. In de duinen ziet ie me niet meer 's nachts!’

Bij den Watertoren namen de jongens weer afscheid en als schimmen slopen ze naar hun respectievelijke woningen....

Hoofdstuk XI.
Een goede Verjaardag.

Een paar dagen later was Wim jarig. 's Morgens om half zeven werd hij wakker met het gevoel, dat er dien dag iets heerlijks was, zonder nog direct te weten, wat.

Maar nadat hij zich de oogen had uitgewreven, wist hij het meteen:

'Vandaag ben ik jarig!'

Het gaf hem een fellere hartklopping en even lag hij in zijn bed te genieten. Wat zou hij vandaag krijgen? Het was zijn vijftiende verjaardag en hij had heel wat op zijn verlanglijstje gezet, een lange rij met allerlei heerlijkheden, zoodat vader met een meewarig gezicht het hoofd geschud had en met een zucht had gezegd:

'Nou Wim, ik geloof warempel, dat je ons voor millionairs aanziet. Als ik al die dure en kostbare dingen hier zie staan, dan durf ik met m'n bescheiden cadeautjes niet aankomen en ik geloof, dat we dit jaar je verjaardag maar eens zullen vergeten, wat jij, moeder?'

Moeder had eens hartelijk gelachen en Wim had een knipoogje van d'r gekregen. Zoo'n vaart zou het

wel niet loopen, dacht ze en weer had vader eens diep gezucht en Wim zijn platte portemonnaie getoond.

‘Zoo plat als een cent, Wim!’ had hij geplaagd, ‘onze Amsterdamsche reis heeft me heelemaal failliet gemaakt.’

Zoo was vader nou altijd. Die hield van verrassingen en datgene, wat je het allerminst verwachtte, gebeurde bij hem heel vaak.

Met een sprongetje was Wim uit bed en hij was juist van plan, zich het gezicht te gaan wasschen, toen hij met de handdoek in z'n hand stokstijf bleef stilstaan. Hij spitste de ooren.

Hoorde hij hier in huis nu een hond blaffen? Tweemaal meende hij een geblaf te hooren, maar dat was toch onmogelijk, ze hadden geen hond en hoewel Wim er al eens om had gevraagd, hoewel hij had beloofd, zelf altijd voor het beest te zullen zorgen, hadden zijn ouders er nooit ooren naar gehad.

‘Veel te lastig,’ vonden ze beiden, ‘zoo'n beest bindt je de handen. Je kan niet op reis en je moet op de meest ongelegen oogenblikken de straat op, om hem uit te laten.’

Zoodoende was er nooit wat van gekomen. En Wim doopte zijn handdoek in het water en begon resoluut z'n gezicht te wasschen. Hij had zich natuurlijk vergist, het was zeker buiten geweest of anders Bello van hiernaast.

Weer hoorde hij een onduidelijk geblaf en het was net, of dat plotseling gesmoord werd. Ditmaal was hij er bijna zeker van, dat het in het benedenhuis moest zijn en met van opwinding roode wangen begon hij zich snel aan te kleeden.

De haast was echter niet bevorderlijk voor de snelheid, want eerst stapte hij met z'n linkerbeen in zijn rechterbroekspijp en daarna trok hij zijn overhemd achterste voren aan. Maar tenslotte was hij dan toch aangekleed en als een hazewind stormde hij toen de trap af.

Vader ving hem in de gang op.

'Wel gefeliciteerd, jongen,' zei hij hartelijk en zijn handdruk was zoo stevig, dat Wim's vingers pijn deden. Vader kon soms 'verbazend' hartelijk zijn!!

Met z'n tweeën gingen ze naar de voorkamer, waar Wim een verjaardagszoen van moeder in ontvangst te nemen had.

Wim's oogen gingen door de kamer, maar hij zag niets.

'Zoek je misschien iets, Wim?' vroeg vader.

Wim kreeg een kleur en lachte. Dan schudde hij het hoofd. Hij zou zich groot houden en zich van vader's plagerij niets aantrekken.

'Je weet,' ging vader verder, 'ik had geen geld, hoor. Maar ik weet, dat je met onze gelukwenschen alléén al even blij bent. Dat is voor ons tenminste een troost. 't Is altijd jammer, als je je jongen geen verjaardagscadeautje kan geven.'

Vader zuchtte eens, maar Wim liet zich ditmaal niet 'nemen'.

'Ja,' zei hij, moeite doende om kalm te spreken, 'ja, dat is niet prettig voor u.'

'Maar!' vond vader, die het nog niet opgaf, 'ik ben nu aan het sparen. Misschien, dat ik over een paar weken genoeg heb, om je toch nog een kleinigheid te kunnen geven.'

‘O ja, dat zou prettig zijn,’ gaf Wim toe en zijn oogen glinsterden oolijk.

Moeder lachte en schudde het hoofd.

‘Nou, vader,’ zei ze, ‘vandaag heb je geen kans met je geplaag hoor. En laat hem nou maar eens zien..’

Direct zat Wim recht op z'n stoel.

‘Wel,’ deed vader geheimzinnig, ‘als ik jou was, zou ik maar eens in de keuken gaan kijken, Wim!’

In de keuken? Even keek Wim verbaasd. Maar niet lang, want met een paar sprongen was hij bij de deur, de gang door en rukte hij de keukendeur open.

Toen gaf hij een uitgelaten schreeuw.

‘Een hond!’ riep hij blij, ‘een fijne, Hollandsche herder!’

Direct lag hij op z'n knieën naast het beest, dat een stapje achteruit deed en hem wantrouwig besnuffelde. Dat vreemde jochie pakte hem maar direct beet, daar moest hij niets van hebben.

Maar Wim stoorde zich er niet aan. Hij streelde hem over het ruige haar en klopte hem liefkoozend op den rug, zoodat het beest zich al spoedig op z'n gemak scheen te voelen. De spontane jongensliefde scheen hem tenslotte toch niet heelemaal onwelgevallig en even blafte hij vroolijk.

Vader en moeder waren Wim achterna gekomen en keken lachend toe.

‘En.... hoe vind je Max?’

‘Fijn!’ zei Wim alleen. Voor hem was dat kleine woordje vol inhoud. Het beteekende meer dan ellenlange zinnen.

‘Ik zal zelf een hok voor hem timmeren,’ begon hij al plannen te maken, ‘en i k laat hem altijd uit, hoor,

daar hoeft u nooit voor te zorgen. En dan Worden Max en ik de dikste vrienden, niet, lekker beest?'

HIJ STREELDE HEM OVER HET RUIGE HAAR.... (Blz. 98.)

'Woef!' zei Max en hij drukte nu al vertrouwelijk

zijn kop tegen Wim's hand, wat hem weer op een paar flinke aaien te staan kwam.

‘Er is ook nog een pakje voor je gekomen, Wim!’ zei moeder nu.

Direct was Wim weer op de been. Heerlijk was het toch, om jarig te zijn. En toen ze weer naar de kamer gingen, vond hij, dat vader en moeder veel te langzaam liepen. Hij kon hen niet voorbij komen en hij popelde van ongeduld, om te weten, van wie dat pakje was, en wat er in zat.

Moeder gaf het hem.

‘Een boek!’ begreep hij direct aan den vorm.

Zenuwachtig peuterde hij de touwtjes los en het papier, dat er nog om zat, scheurde hij er maar af.

‘De A.F.C.-ers van Schuil. Fijn! Dat had ik al zoo lang willen hebben. Daar zal wel veel van voetbal in staan.’

Hij keek naar het korte briefje, dat er bij was.

‘Leuk,’ vond hij, ‘het is van Arie en Charles.’

En toen bleek er nog meer te zijn. Nog een boek van een tante, een postwisseltje van een andere tante en een prachtig zakmes van een oom. Ze hadden hem goed bedacht.

‘En hier,’ zei vader, terwijl hij met een verwonderd gezicht het hoofd schudde, ‘hier heb ik nog een klein pakje. Maar Joost mag weten, van wie dat zijn kan. Je naam staat er op geschreven, enne.... het is een meisjeshand. 't Kan toch niet van een nichtje zijn, Wim?’

Wim kreeg een hoogroode kleur en zijn hart dreigde een oogenblik stil te staan. Hij beefde op z'n beenen. Zou.... zou.... dat van Mies zijn? Het was maar

een heel klein pakje, waarschijnlijk een aardigheidje. A l s het van haar was, dein zou hij het vast niet zeggen.

Heel, heel langzaam maakte Wim het pakje open. Er zou eens een briefje in kunnen zitten en dan moest hij dat beslist wegmoffelen. Maar er zat geen briefje in. Er kwam een mooi zijden pochette te voorschijn en in een hoek was sierlijk een W geborduurd. 't Kon niet anders, het móést van Mies zijn. Gelukkig, dat ze er niets bij had geschreven. Ze had natuurlijk gedacht, dat ze zoo'n anoniem pakje best kon sturen. En die letter had ze natuurlijk zelf geborduurd. Echt....

Onwillekeurig was er een glimlach om Wim's mond gekomen en even was hij de tegenwoordigheid van zijn ouders vergeten.

'Nou?' hoorde hij vader opeens vragen, 'van welk nichtje zou het wel kunnen zijn?'

Snel herstelde Wim zich en hij zette z'n gezicht in een peinzende plooi. Dan schudde hij het hoofd.

''k Heb er geen flauw idee van. Eh.... zullen we nu maar gaan eten?' trachtte hij de aandacht af te leiden.

Moeder hielp hem. Zij wilde Wim met z'n kalverliefde, die vanzelf wel weer over zou gaan, niet te veel plagen, dus zei ze:

''t Ontbijt staat gereed, we kunnen zoo beginnen.'

Maar hoewel Wim zelf had voorgesteld om te gaan eten, liet zijn anders zoo gezonde eetlust hem vanmorgen toch in den steek. Hij had zóóveel om over te denken, dat zijn boterham hem, zonderling genoeg, niet smaakte en hij met lange tanden at. Max stond naast zijn stoel en het goeie beest scheen het wat heerlijk te vinden, dat Wim hem telkens toesprak en zoo nu

en dan z'n kop streelde. Die twee hadden elkaar al heel gauw gevonden!

Het was Woensdag en Wim hoefde dus maar een halven dag naar school. Daar werd hij ook van alle kanten gefeliciteerd. Zijn mes werd bewonderd en vooral het feit, dat er een schroevendraaier, een schaartje en.... een kurketrekker in zaten, maakte het tot een begeerd voorwerp. Al was het nut van den kurketrekker dan ook niet recht duidelijk, want flesschen had Wim nog niet open te maken!

Miesje kreeg een kleur van plezier, toen Wim haar zoo hartelijk bedankte en zei, dat de letter zoo prachtig geborduurd was. Maar ze deed net of ze nergens van wist.

'Een pochette?' vroeg ze quasi-verwonderd. 'En was er een letter in geborduurd? Nou, jongetje, dan moet je mij toch eens vertellen, van welk meisje je dat gekregen hebt. Ik geloof, dat ik reden heb om jaloersch te worden.'

Wim lachte eens. 'Jawel, praat jij maar,' zei hij, 'in ieder geval hartelijk bedankt! Ik had anders een benauwd oogenblikje zeg, want ze waren zoo nieuwsgierig.'

'Maar ik had er toch niets bij gedaan!' kwam Mies verschrikt.

'Zie je wel, dat het van jou is! Je verspreekt je, meisje,' lachte Wim. En dan: 'Nee, je had er niets bij gedaan, maar vader zag direct, dat het een meisjeshand was en hij informeerde zoo belangstellend, van welk "nichtje" het was! Ze hebben wel iets gemerkt, vrees

ik. Maar 't doet er niks toe,' vervolgde hij, toen hij zag, dat Miesje bedrukt keek, 'jij bent mijn eigen meisje hoor en ik geloof, dat vader en moeder er niet zoo heel boos om zijn.'

Toen de schoolbel ging, namen ze haastig afscheid. Maar Wim liep nog even terug:

'Zeg, Miesje, vanmiddag kan ik niet komen, hoor. De jongens komen op bezoek, je begrijpt, hè....?'

Ja, dat begreep Miesje best en ze wenschte hem een prettig dagje.

Om half één stapte Wim vlug naar huis. Nu hij 's morgens zoo weinig gegeten had, had hij trek en hij wist uit ervaring, dat moeder op z'n verjaardag altijd zijn lievelingskostje klaar maakte. En pannekoeken na! Er zou wat te smullen zijn.....

Maar dat hem nog een a n d e r e verrassing wachtte, nee, daar had hij toch heelemaal niet van kunnen droomen.

Argeloos stapte hij de kamer binnen en toen.... toen viel zijn oog direct op een fonkelnieuwe fiets, die tegen den wand stond. Hij vergat zelfs te groeten en zijn mond stond open van verbazing.

'Een.... een.... fiets' stotterde hij. 'Een nieuwe fiets?'

Vader, die het ochtendblad las, keek op. Zijn gezicht stond heel gewoon.

'Ja,' zei hij terloops. 'M'n ouwe fiets is niet veel meer waard en daarom heb ik me maar een nieuwe aangeschaft.'

'Ooooh.....' gaapte Wim teleurgesteld. Maar direct opende zich een einder perspectief. 'Mag ik dan de oude hebben, vader?' vroeg hij.

Vader, die alweer in zijn krant verdiept scheen, deed, of hij de vraag niet heelemaal verstaan had.

‘Wat zeg je.... de oude.... wat wou je....?’

‘Mag ik dan de oude hebben?’ herhaalde Wim.

‘De oude? Die heb ik ingeruild, jongen. Tegenwoordig is dat zoo het systeem, hè, je koopt een nieuwe en je ruilt de oude in.’

Wim was er even stil van. 't Leek ook zoo mooi, toen hij zooeven die fiets zag staan en een oogenblik gedacht had, dat die voor hem zou zijn. Maar dat zou toch te mooi geweest zijn.

Hij zette zich aan tafel en zijn eetlust bleek nu heel wat grooter dan díen morgen. Moeder had zich echt uitgesloofd en Wim smulde. Vooral de pannekoeken... daar had hij een heel groot gaatje voor opengelaten en met een verbazingwekkende snelheid verdwenen die één voor één in Wim's maag. Toen hij eindelijk ophield, zuchtte hij voldaan.

Vader lachte eens tegen hem en Wim zag aan zijn oogen, dat hij wat op het hart had. 't Was iets leuks, want die rimpeltjes naast vader's oogen verraadden het.

‘Ik heb m'n oude fiets nog niet naar den fietsenhandelaar gebracht,’ zei vader langzaam, terwijl hij zijn blik naar de straat wendde, alsof daar heel wat te zien was, ‘en zoo onder het eten dacht ik, dat.....’

Hij hield op en Wim, die zat te popelen, wilde de woorden wel uit z'n mond trekken.

‘Wat dacht u?’ vroeg hij gretig.

‘Wel, als jij er zoo erg op gesteld bent, dan wil ik er nog wel over nadenken....’

Wim's oogen glinsterden. Dàt zou wat wezen!

‘Ja,’ ging vader voort, ‘eigenlijk is die fiets nog goed bruikbaar en ik ben aan het karretje gewend. Die nieuwe moest jij dan maar nemen!’

Vader had het zóó gewoon en zóó onverschillig gezegd, dat Wim het eerste oogenblik de beteekenis van zijn woorden niet direct vatte. Toen sprong hij echter op en hij deed zoo'n rondedans door de kamer, dat moeder, die aan het afnemen was, zich haastig in veiligheid moest brengen met een paar dekschaaltjes.

‘Meent u het vader, is.... is.... dat nieuwe karretje ècht voor mij?’

Vader knikte. ‘'t Is een rib uit mijn lichaam,’ klaagde hij vroolijk, ‘maar ik weet, dat het je vurigste verlangen was, boy, en je wordt maar éénmaal vijftien!’

Wim kon heel weinig zeggen, maar aan zijn heele gezicht zag vader wel, hoe gelukkig hij was.

En toen werd het nieuwe karretje eerst recht bewonderd.

‘Een freewheel,’ zei Wim vakkundig, ‘en nikkelen velgen. Wat een prachtfiets, vader. 't Is een “Rover”, hè, da's een prima merk, hoor. En met dubbele remmen. Heerlijk!’

Hij moest natuurlijk ook de bel probeeren, die helder door de kamer schrilde. Maar dat was niet naar Max zin.

‘Woef-woef-woef!’ protesteerde hij.

Van louter opgewondenheid volgde toen weer een hevig gevecht met den hond, zoodat ze beiden over den grond tolden. Totdat moeder er een eind aan maakte, met de opmerking, dat het nu welletjes w!as geweest en dat Wim de boel boven wat in orde moest maken, tegen dat de vrienden kwamen.

Toen Charles en Arie kwamen, hadden ze geen woorden genoeg, om den lof van de nieuwe fiets te zingen. De voortreffelijke eigenschappen werden van alle zijden belicht en Wim glom van trots. Graag zouden ze het karretje eens geprobeerd hebben, maar er viel buiten een druilerig regentje, zoodat Wim daar heelemaal geen ooren naar had. En daarom verhuisden ze naar Wim's kamertje.

Voor de bijzondere gelegenheid mochten ze een klein glaasje lichten wijn hebben, wat de feestelijkheid verhoogde. Ze voelden zich al heele kerels!

Maar toen ze hun glaasje hadden leeggedronken, een paar cigaretten hadden opgerookt en ze zich tenslotte een beetje gingen vervelen - drie jongens, opgesloten in een kamertje, kunnen zich nu eenmaal niet erg lang amuseeren - kreeg Wim een lumineus idée.

'Jongens,' stelde hij voor, 'we gaan naar het rommelkamertje hiernaast. Daar staat een groote, oude kist vol met allerlei afgedankte spullen van vader en er ligt een heel stel oude boeken. Als we daar eens in gingen snuffelen.'

Het denkbeeld viel in goede aarde en de drie jongens, vergezeld van Max, die zich nu al een onafscheidelijk kameraad van Wim toonde, verhuisden.

En wat ze daar allemaal in vonden! Een oude soldatenkepi werd een welkome buit verklaard. Die kon hun goed van dienst zijn. En zoo vonden ze heel wat oude rommel, welke een sterken indruk maakte op hun rijke fantasie.

De boekenvoorraad had evenwel hun grootste belangstelling. Papa de Haas scheen in zijn jongenstijd een bijzondere voorliefde te hebben gehad voor rooverge-

schiedenissen, en één boek ontdekten ze, waaruit Arie heele hoofdstukken voorlas. Het heette ‘De zwarte Bende’, en de griezeligheden, die er in voorkwamen, deden de jongens rillen van genot.

Zooals ze daar zaten op dat rommelige kamertje, Wim en Charles als een paar Oosterlingen met gekruiste beenen op den grond, Arie op den koffer zittend, vormden ze een eigenaardig groepje. Daar tusschendoor scharrelde Max, die het hier heerlijk vond en overal met zijn natte neus even snuffelde.

Toen Arie, moe van het voorlezen, eindelijk het boek dichtsloeg, was er even een stilte.

Wim zat met een lachje op het gezicht voor zich uit te staren en plotseling sloeg hij Charles van plezier op den schouder, zoodat Max, die moeilijkheden vermoedde, luid begon te blaffen, wat hem op een standje van zijn jongen baas kwam te staan.

‘Ik heb een reuze idéé, jongens,’ verklaarde Wim. ‘Dat boek heeft me er op gebracht. Luister eens.’

Met z'n drieën hurkten ze dicht bij elkaar en als samenzweerders fluisterden ze.

‘Jullie weet,’ begon Wim, ‘dat het den laatsten tijd in de duinen niet zoo prettig meer is, aangezien die onveilig gemaakt worden door een troepje jongens, die zich, net als in dat boek, “De zwarte Bende” noemen?’

Charles en Arie knikten. Dat wisten ze maar al te goed. Het was een baldadig troepje; jongens, wier brein blijkbaar verhit was door prikkellectuur en een ware terreur in de duinen hielden. Charles had eens, toen hij was gaan zwemmen, een half uur langs het strand moeten loopen, vóór hij zijn kleeren had teruggevon-

den, die door die bende waren weggestopt en toen bleek nog, dat er één kous spoorloos was verdwenen. Andere jongens hadden nog slechtere ervaringen met ‘De zwarte Bende’ opgedaan, één had zelfs een flink pak slaag gehad zonder eenige reden. Nee, die ‘Zwarte Bende’ stond in een zeer slechten reuk.

‘Wel,’ zei Wim, ‘die “Zwarte Bende” dient eens een flink lesje te hebben. En nu wilde ik jullie dit voorstellen....’

Nog zachter werd Wim's stem en dichter kwamen de hoofden van de drie jongens bij elkaar. Charles en Arie kregen een kleur van pret en opwinding en hun oogen schitterden. Tenslotte moest Max weer een waarschuwend geblaf laten hooren, want zijn jonge meester kreeg een paar goedaardige opstoppers, zoo'n plezier hadden de vrienden.

‘En dat plan voeren we Zaterdagmiddag uit!’ zei Wim. ‘Toevallig hoorde ik deze week, dat ze er Zaterdag altijd zijn. We wachten dan het gunstige moment af, en dan.... wee “De Zwarte Bende”!’

Waarop de samenzweerders elkaar een stevige hand gaven en even later naar lagere regionen afdaalden, daar het zoo langzamerhand etenstijd werd.

Ook 's avonds was het feest voor Wim. Er kwam visite, er kwamen zelfs nog een paar cadeautjes - natuurlijk boeken, want iedereen wist, dat Wim daar dol op was - en het feestvarken zelf voelde zich al bijna man, nu hij alwéér een glaasje wijn mee mocht drinken.

Vader nam hem natuurlijk weer in het ootje, ditmaal

met het glaasje wijn; maar vandaag was Wim ontoegankelijk voor alle spot. Hij lachte alleen maar, en toen hij eindelijk in bed lag, droomde hij van fel-glimmende, nieuwe fietsen, met dubbele remmen, van stapels heerlijke boeken en.... van een kleine zijden pochette....

Hoofdstuk XII.
De zwarte bende.

Het was Zaterdagmiddag twee uur. En bij den watertoren stond een groepje jongens. Wim, die onder zijn arm een geheimzinnig gesloten pakje droeg, voerde het hoogste woord.

'We moeten niet allemaal tegelijk gaan, jongens,' stelde hij voor, 'want dan zouden ze wel eens iets kunnen merken, en dan valt ons heele plan in duigen. Slimheid en voorzichtigheid is een eerste vereischte. Daarom moeten we kleine groepjes vormen. Kees, Gerrit en Jan gaan langs het strand tot de afgesproken plaats. En denk er aan, zoo nonchalant mogelijk. Net of je van plan bent te gaan zwemmen. Jullie neemt ook geen stok mee! Henk en Frits loopen boven langs den boulevard en een vijftig meter achter hen aan Dirk, Niek en Dolf. Henk neemt één van de stokken, Dolf den anderen. Ten slotte gaan Charles, Arie en ik aan den anderen kant onder langs de duinen. Ik heb een padvindersfluitje bij me en daarmede zal ik het sein geven. 't Kan best wat lang duren, want we moeten goed zien,

dat ze allemaal binnen zijn. Als ik twee maal fluit, dan snellen Henk, Frits, Dirk, Dolf en Niek zoo vlug mogelijk toe en doen wat afgesproken is. Wij trachten dan ook zoo vlug mogelijk bij hen te komen, en dan....'

Wim lachte. 'Ik heb hier een aardige verrassing voor "De zwarte bende" in petto,' ging hij verder, bijna liefkozend op het pakje onder zijn arm kloppend. 'Tranen zullen we lachen, jongens. Dus, allemaal begrepen?'

Allemaal hadden ze de instructies goed in de ooren geknoopt, en toen gaf Wim het sein tot vertrekken.

'We splitsen ons direct, dat is het veiligste. Tot straks!'

Opgewekt stapten de drie leiders van het complot voort en, bij den boulevard gekomen, sloegen ze rechts af, om na een poosje op het sintelpad te komen, dat hen naar de duinen zou voeren.

Telkens lachten de jongens bij het vooruitzicht, 'De Zwarte Bende' een fijne poets te bakken.

'Zou je genoeg hebben?' vroeg Charles.

'Voor een heel regiment,' zei Wim overmoedig. 'Je zult eens wat zien!'

Plotseling bleef Wim staan en keek achter zich.

''t Is net....' aarzelde hij. Hij hield de hand boven z'n oogen, om tegen de zon in te kunnen kijken.

Op een honderd meter afstand schoot er iets bruins langs den weg, dat echter steeds grooter werd.

'Max,' zei Wim, 'ik dacht al, dat ik hoorde blaffen. Die satansche hond heeft warempel weten te ontsnappen en komt me achterna.'

Uitgelaten kwispelstaartend sprong Max tegen zijn baasje op. Even keek Wim boos, maar dan klaarde zijn gezicht op.

‘Eigenlijk kunnen we hem heel goed gebruiken,’ vond hij. ‘'t Is een stevig beest en ze zullen voor hèm ontzag hebben.’

Dus sloot Max, die telkens dolle sprongen maakte, en onderweg naar vliegen hapte, zich bij het driemanschap aan.

‘Nu moeten we langzamerhand op gaan letten, jongens,’ waarschuwde Wim, toen ze de schietgaten naderden. ‘Ik meen te weten, dat ze altijd tegen een uur of drie komen. We stellen ons hier op den weg een beetje verdekt op. We kunnen langs den kant in het gras gaan liggen. Als we vinden, dat er genoeg in de schietgaten verdwenen zijn, dan geef ik het sein tot den aanval.’

En nu begon voor de jongens een Indiaansche wake. Ze tuurden maar naar boven, en nu en dan zagen ze een jongen aan komen slenteren, die in de schietgaten verdween. Wim had er al vijftien geteld, toen hij Henk en Frits langzaam over den hoogen dijk, die naar de duinen leidde, zag komen aanwandelen.

‘Wat denken jullie er van?’ vroeg hij zijn beiden vrienden.

Die popelden om tot activiteit over te gaan.

‘Stormaanval!’ vond Charles.

‘Stormaanval!’ herhaalde Arie prompt.

Hun harten klopten, toen Wim zijn fluitje te voorschijn haalde en twee maal het snerpend geluid door de lucht klonk. Ze zagen Henk en Frits plotseling als hazewinden loopen, en een eindje daarachter de drie anderen.

Zijzelf sprongen eveneens op, en als apen klauterden ze tegen den dijk op, Max een heel eind voor hen uit.

Toen ze boven waren, stonden hun vijf makkers al voor den ingang van de schietgaten; Henk en Dolf met de stokken ieder aan een kant.

‘Gelukt!’ juichten ze, toen even daarna ook de drie van het strand zich bij hen voegden.

In het hol hoorden ze verwarde stemmen, en nu en dan zagen ze er een lichtje flikkeren. ‘De Zwarte Bende’, die in de val zat, had blijkbaar onraad gemerkt.

‘Wat moet dat?’ vroeg een dreigende stem uit het hol.

‘Kom er maar uit,’ lachten ze, ‘dan zul je het wel zien!’

Even ontstond er een stilte in het hol, en de jongens hoorden toen weer een zacht gefluister. Er werd krijgsraad gehouden. Maar blijkbaar besefte ‘De Zwarte Bende’, dat de toestand hopeloos was, want er gebeurde niets. Er kon onmogelijk meer dan één jongen tegelijk het hol verlaten, want de toegang was zóó nauw, dat je je zelfs door dàt gat ternauwernood heen kon wurmen. En de openingen tusschen de schietgaten aan den anderen kant van het hol lieten nauwelijks een rat door.

‘Kom er uit!’ beval Charles nu, ditmaal met meer aandrang.

Een hoonend gelach was het antwoord.

‘Kom jij er maar in!’ brulde een ruwe jongensstem, ‘dan zullen we gehakt van je maken!’

Henk en Dolf keken eens naar hun werklooze stokken en zetten een bedenkelijk gezicht.

‘Daar hebben we niet aan gedacht,’ fluisterde Henk. ‘Als die knullen zin hebben, om er een heelen middag in te blijven zitten, dan kunnen wij hier een paar uur

staan. Dat is nu niet bepaald gezellig.'

Charles, Arie en Wim lachten en gaven elkaar een knipoogje.

'Dat zou waar zijn,' zei Wim, 'als we daar niet wat op wisten. Maar vóór we daar toe overgaan, moeten we hun nog een kansje geven, om vrijwillig te voorschijn te komen. Die andere.... eh.... methode is niet direct aangenaam!'

Hij liep naar het gat, dat de ingang tot het hol vormde en riep daar luid:

'We geven jullie een kwartier tijd. En geen minuut langer. Dan móét de eerste te voorschijn komen, anders nemen we andere maatregelen.'

Weer steeg een hoongelach op, doch Wim trok er zich niets van aan.

'Lachen jullie maar,' riep hij terug. 'We zullen eens zien, wie er straks lacht!'

Een steentje vloog naar buiten en raakte Wim tegen de wang. Het deed pijn en even kwam er een kwaadaardige trek op zijn gezicht. Maar toen zijn blik op het pakje, dat hij naast zich op den grond had gezet, viel, lachte hij weer. Dat zou straks een pret geven.

'Vijf minuten,' waarschuwde hij een poosje later.

'Je kan wachten tot je een ons weegt!' werd van binnen geroepen.

'Tien minuten!' zei Wim wat later.

'Het tijdsein van de radio!' spotte de ruwe jongensstem van zooeven.

Doch Wim en zijn makkers bleven geduldig. Weer gingen er vijf minuten voorbij en toen annonceerde Wim:

'Tijd! De eerste moet te voorschijn komen.'

‘Hahahahaha,’ gierde men binnen, ‘hoor die jongejuffer eens! Kom eens binnen, jochie, als je kennis met ons wilt maken.’

Wim gaf Charles en Arie een wenk.

‘Houden jullie de wacht,’ vroeg hij de anderen, ‘wij komen zóó terug. Nee, Max, jij blijft hier!’ beval hij den hond.

Vlug liepen de jongens weer naar beneden en tien minuten later kwamen ze terug, ieder met een arm vol hooi.

‘Zooveel we maar hebben willen daar beneden,’ legde Wim uit, ‘ze hebben net gemaaid.’

De andere jongens keken hen verbaasd aan.

‘Wat willen jullie daarmede?’ vroegen ze nieuwsgierig.

De drie samenzweerders lachten.

‘Dat hebben we Woensdagmiddag geleerd,’ verklaarden ze, ‘in een heel aardig boekje.’ En dein, in het kringetje stappend, fluisterde Wim:

‘We gaan die heertjes uitrooken!’

Hun vrienden keken nog meer verwonderd. En Wim ging verder:

‘We hebben dit stroo eerst nat gemaakt. Een heel klein beetje maar, natuurlijk, want anders zou het niet branden. En dat leggen we nu voor de schietgaten en steken het aan. Het wordt maar een klein vuurtje, brandgevaar is er niet, dus kwaad is er niet bij. Maar het zal aardig rooken en “De Zwarte Bende”, vijftien man sterk, zal het in dat nauwe hol, als daar ook nog rook binnenkomt, niet erg frisch hebben, zoodat ze wel gedwongen worden, te voorschijn te komen.’

En heelemaal volgens het plan werd gehandeld. Het

hooi werd voor de schietgaten verspreid, de brand werd er in gestoken en de wind was hun nog gunstig gezind, want die woei precies zeewaarts, dus werd de rook het hol ingedreven.

Ze hoorden eerst een beetje geproest en genies en een paar minuten later dook het eerste hoofd uit den ingang op.

Met gejuich werd die begroet. Twee paar stevige jongenshanden hielpen mee, en het eerste ‘Zwarte Bende’-lid stond buiten. Twee andere jongens namen de wacht voor den ingang over, zoodat nummer twee even geduld moest hebben.

Nummer één werd door vele jongenshanden in bedwang gehouden en kreeg toen de vernederendste afstraffing, die voor een jongen denkbaar is. Het dikste deel van zijn rug hield kermis....

En toen kwam Wim, die zich even afzijdig had gehouden, met zijn verrassing.

Uit het papier haalde hij een pot met roet te voorschijn.

‘De “Zwarte Bende” doet haar naam geen eer aan,’ vond hij, ‘want het zijn allemaal laffe bleekgezichten met gespleten tongen. En daarom zullen wij zorgen, dat de “Zwarte Bende” ook werkelijk zwart wordt.’

Vijf minuten later stond het eerste ‘Zwarte Bende’-lid met een pikzwart gezicht in het zonnetje, en het huilen stond hem nader dan het lachen.

‘Dat zal je leeren,’ zei Charles, ‘om iemands kous mee te nemen!’

‘En om iemand, die niets met jullie te maken heeft, zonder reden een pak slaag te geven,’ viel Arie in.

En een hoera'tje steeg op, toen hij losgelaten werd,

en op een drafje den aftocht blies.

Zoo volgde de één na den ander. Want al was het vuurtje spoedig uitgebrand, de atmosfeer in het hol was nog altijd zeer onaangenaam en géén der ‘Zwarte Bende’-leden wilde er langer in blijven dan hij moest.

NIJDIG KEEK VAN DER BEUK ROND.... (Blz. 118.)

Toen nummer elf onder handen werd genomen, stiet Frits plotseling een waarschuwingskreet uit.

‘Pas op, jongens,’ schreeuwde hij, ‘onraad! De boschwachter is bezig naar boven te klimmen.’

De boschwachter was de schrik van alle jongens. Dat

grimmige, kleine kereltje, waarschijnlijk een oud-militair, gezien zijn martiale snor, had er geducht den wind onder. Eigenlijk was hij parkwachter, maar hij werd altijd ‘boschwachter’ genoemd. Het is zeer de vraag, of zijn bevoegdheid wel zoover ging, dat hij zich ook met de schietgaten mocht bemoeien, maar als Van der Beuk in de buurt kwam, was iedere jongen, die ook maar iets op zijn geweten had, als de wind verdwenen.

Het elfde slachtoffer werd dan ook losgelaten en de jongens pakten hun biezen. Juist toen Van der Beuk's grimmig gezicht naast de schietgaten opdook, bereikten de jongens het strand, waar de terugtocht in een versneld tempo werd voortgezet.

Nijdig keek Van der Beuk rond en kwaad tikte hij met zijn dikken stok, een onafscheidelijk metgezel, op den grond, toen hij een hoofd uit het hol zag komen. Het was nummer twaalf van de ‘Zwarte Bende’.

Van der Beuk's gezicht klaarde meteen op. Zijn stevige knuist greep den jongen in den nek, die gilde als een speenvarken. Want was de afstraffing van Wim en zijn vrienden méér om de ‘vernedering’ te doen geweest, dan met de bedoeling pijn te doen, Van der Beuk was niet erg zachtzinnig, en zijn dikke stok sloeg een roffel op de broeken der vier overgebleven ‘roovers’, die dagen daarna nog altijd zeer voorzichtig op hun stoel plaats namen....

En zóó kreeg de ‘Zwarte Bende’ een welverdiend lesje, en konden de jongens soms weken daarna nog plotseling in een lach schieten, als ze dachten aan de zwarte gezichten van de dappere roofridders.

Hoofdstuk XIII.
Het groote plan.

Opnieuw zaten de jongens in het overgangsexamen, opnieuw werd er geblokt, middagen en avonden lang, doch ten slotte smaakten ze weer alle drie het genoegen, te worden bevorderd naar de derde klasse van de H.B.S.

Toen kwam de kermis en weer genoten ze volop. Vooral Wim en Charles, die beide een meisje hadden, vonden het een heerlijk weekje. De stoomcaroussel vooral had Wim's sympathie. Het aantal keeren, dat hij daarin met Miesje was geweest, was bijna niet meer te berekenen. Toch moesten ze ook oppassen, want Miesje had, nu het kermis was, wel wat meer vrijheid gekregen van haar ouders, maar ze wilde toch niet te dikwijls met Wim gezien worden.

Vrij vlug was op deze manier de kermisweek om. Het was Zaterdag voor ze er erg in hadden, en nu Wim en Charles dezen dag door de meisjes niet ‘gebruikt’ konden worden, liepen ze met hun vriend Arie verveeld langs de kramen.

‘Zeg, jongens,’ zei Arie, die zich in die week niet zoo erg geamuseerd had, ‘de vacantie is pas begonnen en ik verveel me nu al! Kunnen we niet iets echt avontuurlijks verzinnen, iets, dat een beetje kleur geeft aan de vacantie? Dit jaar gaan we niet uit de stad, en om

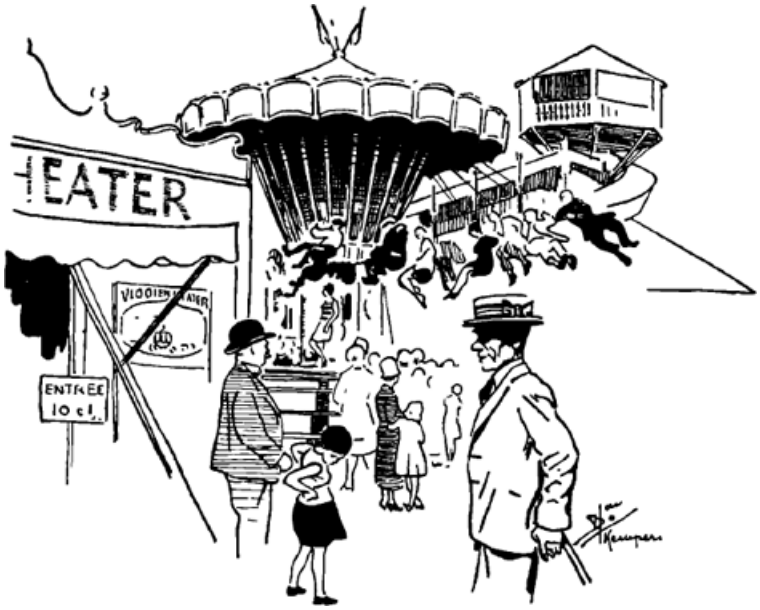

TOEN KWAM DE KERMIS.... (Bk. 119.)

hier zeven of acht weken te zitten, dat is niet uit te houden!’

‘Wat wil je dan?’ vroegen Wim en Charles tegelijk.

Arie glimlachte geheimzinnig.

‘Een groote fietstocht!’ zei hij.

Charles en Wim haalden de schouders op.

‘Niks aan!’ verwierpen ze het plan.

‘Jullie begrijpt me verkeerd, geloof ik,’ ging Arie verder. ‘Ik bedoel niet zoo'n tochtje om het eiland Walcheren en dan denzelfden dag weer thuis, maar een verre tocht, Holland in! Naar Rotterdam bijvoorbeeld! En een dag of vier, vijf weg!’

Charles en Wim keken Arie aan. ‘Dàt zou wat zijn,’ vonden zij ook. ‘Maar jij hebt geen fiets, en of wij wel zullen mogen? Bovendien.... ik heb bijna geen geld meer!’ was Wim's verzuchting.

‘Een fiets huur ik!’ zei Arie beslist, ‘en mogen? Wel, Charles mag beslist! En wij zeggen thuis, dat we bij familie van Charles in Rotterdam logeeren. Wat het geld betreft, ja, jullie ook met die malle wichten.... Maar als je je vader eens afzet en je kijkt je moeder eens lief aan, dan komt het best in orde. Trouwens, zóóveel geld hebben we niet noodig. Als we ergens in het Leger des Heils maffen, kost dat niet veel.’

In gedachten verzonken, liepen de vrienden verder. Arie zag aan de gezichten van Wim en Charles, dat ze er hoe langer hoe meer voor begonnen te voelen.

Plotseling bleef Wim stilstaan.

‘Laten we het direct gaan vragen!’ stelde hij voor, daar hij van handelen hield en weinig geduld had. ‘Vanavond zien we elkaar weer en dan vertellen we het resultaat. Wat mij betreft, ik zal m'n best doen, want ik heb er reuze trek in gekregen.

Toen Wim thuis kwam, vond hij alleen z'n moeder.

‘Zeg, moe!’ viel hij maar meteen met de deur in huis, ‘we willen een grooten fietstocht gaan maken naar

Rotterdam of zoo. Vindt u het goed? Enne.... zou ik dan nog een beetje geld kunnen krijgen?'

Moeder hield op met het handwerkje, waaraan ze bezig was, en keek Wim aan.

'Goeien avond, Wim!' zei ze met nadruk.

Wim kreeg een kleur en er kwam een verveeld trekje om z'n mond. Hij hield niet van dit soort terechtwijzingen.

'Goeien avond, moe!' zei hij toch maar; en dan liet hij er direct op volgen: 'mag ik?'

Moeder glimlachte fijntjes, ze kende zijn voortvarendheid.

'Een eigenaardige vraag, Wim. In de eerste plaats weet ik van het plan nog niets af, behalve dan, dat je naar Rotterdam wilt fietsen, en.... dat je geld noodig hebt. Ten tweede weet je best, dat in zulke dingen je vader beslist.'

'Ja,' zei Wim, 'maar als u het goed vindt, enne.... u doet een goed woordje, dan mag het van vader ook altijd.'

Ze hoorde de voordeur open gaan en moeder maakte een hoofdbeweging in de richting van de deur.

'Daar is vader juist. Vraag het hem maar. Als hij het goed vindt, dan.... nou, dan zal ik eens kijken, of ik ergens in een verborgen laadje nog een paar rijksdaalders vind.'

Wim's gezicht glansde van genoegen. Moeder was al gewonnen, dat wist hij nu. Nou vader nog, die was altijd zoo bang voor ongelukken.

Toen vader binnen kwam, keek hij verwonderd naar Wim.

'Nu al thuis?' vroeg hij. 'Is de kermis gesloten?

Of....' Hij maakte een veelzeggende beweging met vinger en duim.

Moeder lachte. 'Er broeit weer wat in z'n hoofd,' zei ze. 'Hij heeft grootsche plannen. Een fietstocht naar Rotterdam!'

'Aha....' Vader keek ernstig. 'Vertel me daar eens wat meer van, Wim.'

'Nou,' zei Wim, 'Charles en Arie en ik, we wilden naar Rotterdam gaan fietsen. De vacantie is nog zoo lang en we gaan van 't jaar geen van drieën op reis, en anders gaan we ons zoo vervelen, en nou willen we voor een dag of vijf weg. We kunnen bij familie van Charles slapen....'

Hij ratelde alles achter elkaar af, alleen de laatste zin zei hij onduidelijk. Vol verwachting keek hij nu naar zijn vader.

'Zoo, zoo!' zei vader op een langgerekt toontje. 'Eigenlijk zijn jullie wel wat te jong voor zoo'n tocht, Wim!'

'Ik ben al vijftien!' protesteerde Wim, een beetje verontwaardigd, dat hij voor een kleine jongen gehouden werd. 'Charles en Arie zijn al zestien. U doet net of we kinderen zijn!'

Vader lachte hartelijk. 'Naar Rotterdam fietsen!' smaalde hij. 'Als ze in Goes zijn, kruipen ze vlug in den trein, terug naar huis. Jij fietst zoowat nooit, en Arie heeft niet eens een fiets, als ik het goed heb.'

'Arie huurt een fiets en we houden het wèl vol!' verdedigde Wim het plan, en hij voelde een opkomende pijn in de keel, net alsof hij zou gaan huilen. Nu hij zich eenmaal warm had gemaakt voor het avontuur, zou hij het vreeselijk vinden als hij niet zou mogen.

Maar vader zag Wim's gemoedsstemming en daarom spotte hij niet meer.

‘Kom eens hier, boy. Zoo Beloof je me, goed te zullen oppassen? Niet onvoorzichtig te rijden en goed uit te kijken?’

Wim's stemming sloeg direct om. Hij had het gewonnen. Zijn oogen glansden. ‘Natuurlijk!’ beloofde hij ernstig.

‘Nou, ga dan maar,’ stemde vader toe. ‘En vertel me eens, hoeveel geld heb je nog?’

‘Een gulden of vier,’ zei Wim.

‘Niet erg veel, hè? Je hebt geducht kermis gehouden, geloof ik. Nou, je hebt dit jaar goed gewerkt, en dan mag je ook wel wat hebben. Ik zal je nog tien gulden geven, maar denk er aan, dan hoef je de heele verdere vacantie niet meer op extra'tjes te rekenen, hoor!’

Wim bedankte vader enthousiast. Hij voelde nu toch de tranen in z'n oogen komen, maar ditmaal van vreugde. Een goeie, beste vader had ie toch! En een lieve moeder. Want die knikte zoo echt vertrouwelijk naar 'm, je kon zien, dat ze het fijn vond, dat hij nu weer een pretje had.

's Avonds werd het plan de campagne gemaakt, want ook Charles en Arie hadden toestemming gekregen.

‘Ik zal een gulden of achttien hebben!’ zei Wim. ‘Wat hebben jullie?’

‘Ook zoo iets,’ zei Arie, maar Charles keek sip.

‘De ouwe had het niet naar z'n zin; ik heb niks van hem kunnen loskrijgen. 'k Heb hoogstens een gulden of zeven.’

‘Da's niet veel!’ vond Wim. ‘Maar enfin, alles bij elkaar moeten we er maar mee rondkomen. Zuinigjes eten, goedkoop slapen, en dan wat overhouden, om in Rotterdam eens fijn naar een theater of bioscoop te gaan.’

‘Wanneer gaan we weg?’ vroeg Arie.

‘Maandagmorgen lijkt mij het beste,’ dacht Wim, die van opschieten hield. ‘Als je te lang met zoo'n plan rondloopt, komt er op het laatste oogenblik nog wat in den weg. En dan vroeg vertrekken, om een uur of zes.’

De beide anderen gingen er direct mee accoord.

‘Den eersten dag zullen we wel niet tot Rotterdam kunnen komen!’ meende Charles. ‘Ik ken een boer in de Klundert, daar ben ik eens een keer met m'n vader geweest. Een heel aardige kerel. Daar kunnen we best in de schuur maffen. Dat kost ook niks!’

‘Een fijn idee! Dan kunnen we den tweeden dag vroeg in Rotterdam zijn.’

‘Ik ben er nog nooit geweest!’ zei Wim, en ook Arie kende Rotterdam niet. Charles daarentegen was er geboren, en had er tot zijn zesde jaar gewoond. Later had hij er nog een paar maal gelogeerd, zoodat hij gidsendiensten kon verleenen.

‘Hè, ik wou, dat het al Maandagmorgen was,’ zuchtte Wim. ‘De kermis kan me nu gestolen worden!’

‘Omdat je Mies vandaag niet gezien hebt,’ zei Arie schamper. ‘Maar je zal haar volgende week een dag of vijf moeten missen, jongetje! Als je dàt maar uithoudt!’

‘Ja, dat kan jij met je visschennatuur niet begrijpen!’ kaatste Wim terug. ‘Dat gaat jou boven je verstand. Als jij nog eens een meisje krijgt - wat me erg onwaar-

schijnlijk lijkt - dan ben je misschien zóó verliefd, dat je 's morgens om zes uur al bij haar voor de deur ligt, als ze om kwart voor negen pas verschijnt.'

Arie lachte. 'Ik begrijp niet, wat je aan die nufjes vindt!' zei hij schouderophalend. 'Aanstellerige nesten. Ik heb een zuster, Wim, en daar ben jij voor gespaard gebleven! Anders sprak je misschien ook anders.'

'Zeg, jongens,' viel Charles hen in de rede, 'ik ga naar huis, hoor. Ik ga m'n vader nog eens bewerken, je kan nooit weten, of hij ten slotte toch nog wat loslaat. Tot morgen!'

'Saluut!' zeiden Wim en Arie, die dicht bij elkaar woonden en denzelfden weg gingen.

'Arme kerel!' vond Wim, toen Charles weg was. 'Ik geloof, dat hij het thuis niet zoo prettig heeft.'

'Stom van me,' zei Arie, 'om over zusters te spreken. Charles heeft er drie, allemaal ouder dan hij. Die kosten veel geld aan kleeren, heeft ie me eens verteld. Zoo breed hebben ze het niet.'

'Enfin, we zullen er best komen met wat we hebben. Nou, Arie, ik ben er, tot morgen!'

'Bonjour!' zei Arie. 'Droom niet van Mies!'

Hoofdstuk XIV.
Op weg.

Zondags hadden de jongens zich eigenlijk een beetje verveeld. Nu het groote plan éénmaal vaststond, hadden ze wel één, twee, drie op de fiets willen springen en wegrijden. En daar ze dàt pas Maandagmorgen zouden doen, liepen ze des Zondags zoo'n beetje ‘met de ziel onder den arm’.

Natuurlijk waren ze vol van het plan en werd daar nog lang en breed over gesproken, zoowel onder elkaar als tegen hun vrienden. Door sommigen werden ze in de maling genomen en er werden voorspellingen gedaan, dat ze Maandagavond al weer netjes in Vlissingen terug zouden zijn. Maar daaraan stoorden ze zich niet; ze zouden wel eens laten zien, wat ze konden!

's Middags hingen ze wat op het strand rond, en ze hadden den tijd wel vooruit willen zetten, om het toch maar vlug avond te maken. Als regel stelden zij het uur van het naar bed gaan zoo lang mogelijk uit, maar nu hadden ze wel om zes uur er in willen kruipen - als ze dan maar hadden kunnen slapen - om het vlug

Maandagmorgen te doen zijn. Thans rekten ze het nog tot negen uur! En de afspraak was dat Arie, Wim om even vóór zes uur des ochtends zou komen halen, waarna ze Charles zouden opvisschen en den grooten tocht aanvangen!

Om tien minuten vóór zes stond op dien gedenkwaardigen morgen Arie voor Wim's deur en hij hoefde niet eens te bellen, want Wim had al naar hem uitgekeken! Moeder gaf de jongens nog vlug eenige raadgevingen, die natuurlijk het ééne oor in en het andere uit gingen, want ze waren veel te veel vervuld van eigen gedachten, dan dat ze ook nog maar naar iets anders konden luisteren.

Vlug sprongen ze op hun fietsen en reden naar Charles' huis.

Het was zeer stil in het stadje; nu en dan zagen ze een vroegen werkman, die al op pad was, maar overigens hoorden alleen het getjilp van de muschjes, die ontwaakten. Toen ze bij de woning van Charles kwamen, lag die in diepe rust.

'Zouden we bellen?' vroeg Arie.

Wim weifelde.

'Je maakt er de heele familie door wakker,' dacht hij. 'Misschien heeft Charles dat liever niet.'

Arie floot de begintonen van het bekende melodietje, waardoor ze altijd elkaars aandacht trokken, maar het had geen resultaat. Wim hielp hem, doch alles bleef stil. Ze keken op hun horloge: tien over zes.

'Vervelend,' mopperde Wim. 'Die luiwammes kan nou ook nooit eens op tijd zijn. Laten we nog éénmaal

fluiten, en dan zullen we maar bellen.'

Na hun gefluit wachtten ze nog even, en toen stapte Wim op de deur toe en trok bescheiden aan de bel. In het stille huis leek het wel een alarmschel.

Met gespannen aandacht keken ze naar boven, en warempel, drie minuten later zagen ze beweging achter de gordijnen, het raam werd opgeschoven en te voorschijn kwam.... het hoofd van Charles' oudste zuster, slaperig en kwaadaardig!

'Wat moet dat?' klonk het bits.

'Is Charles nog niet klaar?' vroegen de jongens.

'Charles?' klonk het verwonderd en tegelijk smalend. 'Die slaapt natuurlijk!'

Wanhopig keken de jongens elkaar aan.

'Wil je hem even roepen?' smeekten ze toen.

Ze hoorden een gebrom, dat mogelijk een toestemming beteekende; toen verdween het slaperige hoofd en weer was het even stil.

Eindelijk.... daar kwam het welbekende gezicht van hun vriend.

'Zijn jullie daar al?' gaapte hij.

Toen kende hun verontwaardiging geen grenzen.

'Zeg eris!' scholden ze, 'leelijke slaapmuts, maak, dat je binnen tien minuten hier bent, einders vertrekken we zonder jou!'

Het klonk dreigend. Charles gaapte nog eens en keek suf naar beneden.

'Ik kom zóó!' zei hij en weer zagen ze een hoofd in liet gapende kamertje verdwijnen.

''t Is om uit je vel te springen!' zei Wim kwaad. 'Zoo'n doortrapte luilak! Daar moest de doodstraf op staan!'

Arie was het roerend met hem eens. ‘We hadden al in Middelburg kunnen zijn. Zonde om met dit mooie weer onzen tijd te verknoeien.’

Het wàs prachtig weer. Zoo lekker frisch nog, en het zonnetje had nog weinig kracht. De jongens stonden gewoon te trappelen van ongeduld.

Doch eindelijk, na een kwartiertje, verscheen de zondaar.

‘Goeie middag!’ verwelkomden z'n vrienden hem sarcastisch.

Charles lachte verlegen. ‘Valt niks mee,’ vond hij, ‘zoo in het holst van den nacht op te staan. Daar moet je boer voor wezen!’

Die verdachtmaking ontketende een storm van protesten bij Wim en Arie, maar Charles zat al op z'n fiets.

‘Of jullie nóóit komen?’ riep hij. ‘Wat zijn jullie toch laks!’

Hij zette er een stevig gangetje in, zoodat Wim en Arie moeite hadden hem in te halen en daardoor weinig meer konden zeggen. Dat tempo bleven ze een poosje volhouden.

Ze reden nu op het jaagpad, dat langs het kanaal door Walcheren loopt. De vredige, kalme stemming, het heerlijke weertje stemden hen vroolijk.

‘'k Heb er echt trek in!’ zei Wim. ‘Met zulk weer kan het een fijne tocht worden.’

‘Zeker!’ vond Arie ook, ‘maar we moeten om te beginnen niet al te veel praten. We hebben vandaag een dikke honderd kilometer te trappen en hebben dus onze krachten en longen wel noodig.’

Arie had gelijk en dus spraken de jongens niet meer.

Walcheren kenden ze bovendien als hun broekzak, dus peddelden ze er lustig op los. Ze passeerden Middelburg al vrij vlug, bogen rechts af en even later kwam het Sloe in het zicht. Met een flink vaartje ging het nu Zuid-Beveland in en op Goes af.

Maar dat zat hun niet zoo glad....

Ongeveer bij 's Heer Arendskerke klonk er uit Arie's mond een onderdrukte verwensching.

Pfuiiiiiii! zei z'n band en de jongens konden afstappen.

‘Da's al vlug pech!’ zei Arie verdrietig en hij keek hulpeloos naar zijn plat bandje.

‘Zóó wordt-ie niet heel!’ spotte Charles, ‘zou je hem niet eens vlug herstellen?’

Arie keek nog hulpeloozer. ‘Daar heb ik geen kaas van gegeten!’ bekende hij, ‘jullie weet, ik heb geen fiets, dus heb ik dat nog nooit gedaan. Kan jij het, Wim?’

Wim keek bedenkelijk. Ook hij moest toegeven, dat hij er weinig van af wist.

Charles glunderde. ‘Stumpers!’ spotte hij weer, ‘wat zouden jullie toch zonder mij zijn, hè. Hier dat ding!’ commandeerde hij.

Wim en Arie zeiden wijselijk niets, blij als ze waren, dat Charles er zich voorspande. Ze hielpen, waar dit noodig was en keken verder alleen maar belangstellend toe. Het duurde nog geen half uur....

Trotsch op z'n werk gaf Charles de fiets weer aan Arie over. Dan stoven ze op Goes af, waar ze in een melksalon een glaasje melk gebruikten.

Maar lang bleven ze er niet, want ze hadden toch al te veel tijd verloren.

Wim kreeg er hoe langer hoe meer pret in. Nu hij zich eenmaal had losgetrapt, kreeg hij hardrijneigingen. Hij stoof telkens de anderen een eind vooruit, wachtte dein even, tot ze weer bij waren. Ze hadden op dit gedeelte een feilen wind tegen, maar dat scheen Wim slechts te prikkelen, terwijl de anderen er met moeite tegen optornden. Vooral Arie, die bijna nooit fietste, had het zwaar te verantwoorden. Maar na veel gezwoeg kwam er gelukkig weer een bocht in den weg, zoodat de wind nu meer van opzij kwam.

'Kijk eens, jongens,' zei Charles plotseling, 'wat een fijne appels en peren!'

De vrienden slaakten een kreet van verrukking. Vlak langs den weg, zóó, dat ze voor het grijpen waren, hingen heerlijke appels en peren. Zoo volgeladen waren de takken, dat ze onder hun vracht doorbogen.

'Zullen we er wat van meenemen?' stelde Arie voor.

De jongens aarzelden even. Maar lang duurde het niet, want ze konden de verleiding geen weerstand bieden.

'Aan een boom, zóó volgeladen....,' citeerde Charles en hij stak vijf, zes peren in zijn zakken.

Wim en Arie volgden zijn voorbeeld.

Een woedende stem deed hen verstijven van schrik. Maar niet lang! Want ze zagen het roode gezicht van den bestolen boer al heel dicht bij hen en alsof de duivel hen op de hielen zat, reden ze weg. Pas toen ze buiten adem waren, matigden zij hun vaart.

'Was dat schrikken!' blies Arie.

'Ik verloor er drie fijne appeltjes door!' klaagde Wim, ''k heb er nou maar vier.'

De vrienden zetten hun tanden in de verleidelijke

vruchten, maar het viel hun niet erg mee. De zoo smakelijk lijkende lekkernij was nog lang niet rijp. Maar de jongens hadden dorst en dus aten ze....

Ze naderden het Kanaal door Zuid-Beveland en ze begonnen vermoeidheid in de beenen te voelen. Het heldere water lokte hen onweerstaanbaar.

'Zullen we even?' stelde Charles voor.

'Alleen maar voeten baden, dat frischt op en jaagt de vermoeidheid op de vlucht!' zei Wim.

Vlug waren ze van hun fietsen en trokken schoenen en kousen uit. Ze zetten zich op de steenen glooiïng en lieten hun beenen in het water bengelen.

'Heerlijk!' prezen ze alle drie.

Een schuit voer voorbij en deed eenige golfjes ontstaan, die lekker tegen hun bloote beenen klotsten. Op het dek stond een vrouw, die vroolijk goeden morgen riep. Uitgelaten wuifden de jongens en beantwoordden haar groet. Ze voelden zich zoo zalig vrij, precies een stel vrijbuiters! Aan tijd waren ze betrekkelijk niet gebonden, want ze zouden best voor donker in De Klundert, hun eerste verblijfplaats, kunnen zijn. Toch vonden ze het na een kwartiertje welletjes. Ze voelden zich heelemaal verkwikt en 't was net, of alle vermoeidheid verdwenen was. Inderdaad had dat voetbad hen opgefrischt.

Vol goeden moed trapten ze en het duurde niet lang, of ook Zuid-Beveland lag achter hen.... ze waren op Brabantsch grondgebied.

Wim had weer een dolle bui, hij trapte als een razende en stelde voor een wedstrijd te houden, wíe het eerst in Bergen op Zoom zou zijn. Hij keek niet meer achter zich, hij trapte, trapte....

Toen hij na een kwartier achter zich keek, was er van Arie en Charles niets te zien! Zelfvoldaan stapte Wim van zijn fiets en besloot toen maar te wachten. Hij wachtte vijf minuten en zijn trots kende geen grenzen meer. Vijf minuten was hij de twee anderen vóór!!

Maar toen na tien minuten zijn vrienden nog niet kwamen opdagen, werd hij een beetje ongerust. Ze konden toch geen verkeerden weg ingeslagen hebben? Dat was toch onmogelijk, hij kon zich niet herinneren zijwegen gezien te hebben. Ongerust liep hij een eindje terug en juist wilde hij opstappen om terug te rijden, toen hij de twee anderen van om een kromming zag verschijnen, op hun dooie gemakje peddelend.....

'Waar zitten jullie toch?' vroeg hij verbaasd.

Ze hadden dorst gehad en hadden een seinwachtershuisje bezocht, waar ze water hadden gedronken.... Wim had mooi wachten gehad!

Te Bergen op Zoom kwamen ze om een uur of half twee aan. Ze reden het stadje rond en Wim, die plechtig had moeten beloven veel kaarten naar huis te sturen, ter geruststelling van zijn ouders, verzond zijn eerste 'aanzicht'.

Toen zochten ze een klein cafétje, waar ze bij een glas melk een enorme hoeveelheid boterhammen verslonden. Voor den eersten dag hadden ze proviand genoeg bij zich.....

Uitgerust en met een vollen buik ging het weer verder. De jongens gingen naar het einde verlangen, want het Brabantsche landschap kon hun maar matig bekoren. En ze hadden nu steeds tegenwind, wat, na de vele kilometers, die ze al hadden afgelegd, lang niet meeviel. Ze kwamen maar langzaam vooruit, ze

spraken in het geheel niet meer, hun tongen kleefden tegen hun verhemelte van dorst en nog altijd waren ze niet in De Klundert!

Ha, een wegwijzer! De Klundert, 6.3 K.M., lazen ze. Zwaar zwoegend trapten ze en telkens keken ze of de eerste huisjes van het dorp nog niet te zien kwamen. Over die laatste kilometers deden ze drie kwartier! Toen stonden ze midden in het dorpje. Wim was afgestapt en schreef op het zadel van z'n fiets een briefkaartje naar huis. Arie keek over z'n schouder en grinnikte.

'Hij stuurt óók een kaartje aan Mies!' glunderde hij.

'Kijk voor je, bemoeial!' schold Wim, kleurend.

Toen hij klaar was en de kaartjes veilig in 'n brievenbus waren gedeponeerd, vroegen de jongens aan Charles, hoe ze nu bij dien boer moesten komen. Maar deze keek een beetje weifelend in het rond.

'Ik geloof, dat we nog een eindje door moeten rijden,' zei hij eindelijk aarzelend, ''t is in een zijweg.'

Ze namen den eersten zijweg, dien ze vonden, maar tenslotte hield Charles zijn vaart in en stapte af.

'Hier is 't niet,' zei hij.

Zuchtend draaiden de jongens om. 'Weet je nog meer?' hoonde Wim, 'of dacht je soms, dat we op het oogenblik voor ons plezier fietsten?'

Ze namen een anderen zijweg en weer zei Charles, dat het dáár niet was.

'Zeg eris!' mopperde Arie, 'ik begin te gelooven, dat die boer van jou een fata morgana is. 't Is al zeven uur, als het zoo doorgaat, fietsen we om middernacht nog in De Klundert rond.'

Maar toen ze weer een wegje inreden, keek Charles

vergenoegder. ‘Hier moeten we wezen!’ zie hij nu zeker, ‘die boerderij ginds!’

Alle drie keken ze met verlangende oogen naar de boerderij, die Charles aanwees, Wim en Arie nog een tikje ongeloovig. Maar toen ze er eindelijk aankwamen en Charles op de deur klopte, herkende de boerenknecht, die opendeed, hem direct. Gul en hartelijk werden de jongens uitgenoodigd binnen te komen. Als zoutzakken ploften ze op hun stoelen neer. Toen ze zaten, merkten ze pas, hoe moe ze waren! En ze hadden een razenden dorst, hun tong leek vastgeplakt aan hun verhemelte.

Of ze een glaasje water mochten hebben!

De hartelijke Brabantsche boerin lachte. ‘Water? 'k Zal wel wat beters voor jullie halen.’

En ze kwam terug met drie groote glazen melk. Die verdwenen in één slok in hun keelgat en direct haalde de vriendelijke gastvrouw een tweede ‘rondje’. Dat snel denzelfden weg opging.

Toen moesten de jongens vertellen. Van hun tocht en hun verdere plannen. En waar ze vannacht zouden slapen?

Verlegen keken de jongens elkaar aan. Charles kuchte eens.

‘Ja,’ zei hij, ‘we hadden gehoopt, dat U wel een plaatsje voor ons in de schuur zoudt hebben. Als dat kon....’

Maar boer de Jongen schudde het hoofd. Nee, dat zou niet gaan, daar kwam niets van in! De schuur, stel je voor! Veel te gevaarlijk voor hooikoorts. Nee, nee, dat ging niet.

Daar zaten ze! Nijdig keken Wim en Arie naar

Charles. Waar waren nou diens mooie voorspiegelingen? Maar Charles vermeed hun blik en keek sip in een andere richting.

MAAR BOER DE JONGEN SCHUDDE HET HOOFD. (Blz. 136.)

'Neen,' zeurde de boer nog voort, 'dat gaat niet. Maarre.... ik heb op zolder nog een klein kamertje, met twee bedden, een tweepersoons en een éénpersoons. Daar kunnen jullie wel maffen.'

Hun gezichten klaarden op als de hemel na een onweersbui.

Charles keek nu triomfantelijk naar zijn vrienden, die echter vol attentie waren voor hun derde glas melk, dat inmiddels aangerukt was. Uitbundig bedankten ze. Voorloopig waren ze tenminste onder dak.

Charles moest nu nieuwtjes vertellen van zijn vader en z'n heele familie kwam er aan te pas. Wim en Arie zaten half te dommelen op hun stoelen. En ze hadden dorst..... het scheen wel, of die niet te lesschen was!

Aarzelend vroeg Wim, of hij nu een glaasje water mocht hebben. Wim hield niet erg van melk en alleen water zou in staat wezen een eind te maken aan dien tergenden dorst. Vriendelijk knikte de aardige boerin en even later kwam ze.... weer met drie glazen melk!

Met ware mannenmoed slikte Wim het vierde glas melk - de melk dan altijd - naar binnen! En zonder dat hij wat gevraagd had, stond even later nummer vijf voor z'n neus!

'Geen wonder, dat jullie dorst hebben!' lachte vrouw de Jongen, 'na zóó'n tocht! En dan om water vragen..'

'Een glaasje water is toch wel eens lekker,' deed Wim nog een zwakke poging, 'ik zou best....'

'Maar jongen,' zei het goedige menschje, 'nogal dorst. Wel, wel....'

Schommelend verdween ze weer en Wim was niet zoo goed of hij moest ook nog een zesde glas..... melk naar binnen werken. Het stond in de sterren geschreven, dat hij dien avond geen water van de boerin zou krijgen. Ze had bepaald schik in de avontuurlijke jongens en ze lachte dat ze schudde, 'omdat die ver-

legen knapen geen melk durfden te vragen.' Ze hadden koeien genoeg hoor en water was toch maar water.... En toen ze Wim met moeite zag slikken, omdat hij nog altijd zoo'n ontzettend kleverig en droog gevoel in z'n mond had, schudde ze meewarig het hoofd. Met groote schrikoogen zag Wim haar wéér verdwijnen en zijn vrees bleek maar al te gegrond. De zweetdroppels kwamen hem op het voorhoofd, toen hij met z'n zevende glaasje melk worstelde!

Hij durfde nu niets meer te vragen en ook slikken, of wat er ook maar op kon wijzen, dat z'n dorst nog niet geleschт was, durfde hij niet meer. In het kleine vertrek, waarin behalve de drie jongens, de boer en de boerin, ook nog een zoo'n en twee knechts aanwezig waren, was het om te stikken. De warmte en vermoeienis deden de jongens knikkebollen en ze waren wat blij, toen de boer hen zei, dat het bedtijd werd, want dat het morgen weer vroeg dag was.

Eén der knechts wees hun het kamertje. Toen kwam er nog een puzzle. Wie mocht er in het bed alleen slapen?

Er werd geloot en Charles was de gelukkige. Zoodat Arie en Wim in het tweepersoons-bed kropen.

Wim was niet gewoon om met z'n tweeën te slapen. Hij hoorde na twee minuten het rythmisch geronk, dat Charles' reukorgaan maakte en een paar minuten later was het een duet, daar ook Arie aan Morpheus' verlokkingen geen weerstand had kunnen bieden. Wim lag te draaien en te keeren en kon den slaap maar niet vatten. Hij had last van de warmte en van de aanwezigheid van Arie naast hem. Hij soesde en dommelde, maar vast in slaap komen.... dat was onmogelijk.

Om twee uur in den nacht stond hij op. Hij wilde op den grond gaan liggen en maakte zich meester van een laken. Toen wilde hij z'n kussen pakken, maar dat ontlokte een hevig en ongearticuleerd gebrom van Arie.... het bleek ook een tweepersoonskussen te zijn.

Dus legde Wim zich zuchtend.... languit op den grond, met het laken over zich en den harden vloer als bed. En ditmaal had Morpheus medelijden met hem..

Om vijf uur werden ze door een knecht gewekt. Op een boerderij is het vroeg dag!

Ze stonden op en ondanks zijn ongelukkig nachtverblijf, voelde Wim zich toch kiplekker, toen hij zich gewasschen en gekleed had.

Toen de jongens beneden kwamen, bleken de leden van het huisgezin al gegeten te hebben. Maar voor hen stond een gedekte tafel, die hen stom van verwondering deed zijn. Een schaal boterhammen, om een weeshuis een week lang van voedsel te voorzien en daarnaast een schaal eieren.... zeker wel twintig stuks.

Allemaal voor hen, zei de boerin!

En de jongens aten. Toen ze van tafel opstonden, waren ze rond als een tonnetje, maar de boerin vond, dat ze ‘slechte eters’ waren! Ze wilde hen overhalen, de rest mee te nemen, maar dat deden de jongens niet. Na zóó'n gul onthaal bovendien nog mondvoorraad meenemen.... dat vonden ze wel een beetje raar.

Ze moesten ook nog in den boomgaard rondkijken en ze liepen te watertanden, toen ze overal de heerlijke vruchten zagen. Maar.... hiervan kregen ze er niet

één! Zoo gul als de boer geweest was met eten, zoo gierig was hij op z'n vruchten! Een eigenaardig slag menschen, die Brabantsche boeren!

Om half zeven fietsten de jongens in de richting van het Hollandsch Diep, nadat ze hun gastheer en gastvrouw op uitbundige wijze bedankt hadden. En ze moesten vast beloven, op den terugweg weer aan te komen!

Het was juist zeven uur, toen de vrienden aan den Moerdijk arriveerden. En ze zagen tot hun groote ergernis juist de veerpont voor hun neus wegvaren.

Een beetje teleurgesteld dronken ze een kop thee in het kleine cafétje bij den aanlegsteiger. Een uur moesten ze wachten, welken tijd ze gedeeltelijk doorbrachten door een partijtje biljart te spelen op het ouwe, smerige biljart, dat overal voor kon dienen, behalve voor het doel, waarvoor het bestemd was!

En eindelijk, eindelijk.... daar kwam de pont. En tenslotte kwamen ze ook aan den overkant, te Willemsdorp, waar ze er direct een stevig gangetje inzetten, om den verloren tijd in te halen. Het was opnieuw mooi weer en al gauw hadden ze hun aanvankelijke pech vergeten. In den loop van den morgen kwamen ze zonder verder avontuur in Dordrecht aan.

Daar had Charles familie. Een oom en tante en.... een paar aardige nichtjes, naar hij met een knipoogje beweerde. En aangezien Charles slecht bij kas was en zijn voorband dien morgen niet bepaald in conditie scheen te zijn - Charles had hem al een keer of vijf moeten oppompen, zoodat het ding blijkbaar poreus was - stelde hij z'n vrienden voor even in een melksalon te wachten, waarna hij zou probeeren een

‘leening’ te sluiten.

Een half uurtje later daagde hij weer op. Z'n gezicht stond glunder, een nieuwen band was al gekocht en hij had een vriendelijke invitatie voor hun drieën om het middagmaal ‘in familiekring’ te nuttigen.

‘M'n nichtjes zijn verbazend nieuwsgierig, jongens,’ zei hij. ‘Arie, zet je beste beentje voor, jong! 't Wordt de kans van je leven.’

Waarop de vrijbuiters met gejuich de uitnoodiging, die hun weer geld uitspaarde, aannamen!

Men zou niet gezegd hebben, dat de jongens zoo buitengewoon ‘weelderig’ hadden ontbeten, want ze deden den maaltijd eer aan! De nichtjes bleken werkelijk een paar aardige meisjes te zijn, die lang niet verlegen waren en Arie plaagden. Wat Charles, die er blijkbaar méér van wist, met een grijns deed toezien.

En toen ze, opnieuw verkwikt en met het idee, dat ze in geen veertien dagen zouden kunnen eten, weer op hun fietsen stapten, begon het laatste gedeelte van hun avontuurlijk tochtje: Dordrecht-Rotterdam.

Ze konden toch merken, dat de honderd kilometer van den vorigen dag nog in hun beenen zaten, want ze schoten lang niet zoo flink op, als den eersten dag. De weg was nogal kronkelend, telkens hadden ze stukken, waarop ze met tegenwind kampen moesten en het was tenslotte half vijf, toen ze de Maasstad binnenreden.

Hoofdstuk XV.
In Rotterdam.

Het eerste, wat ze deden, was uitzien naar een fietsenstalling. Een klein mannetje met 'n bochel sprak hen aan, en zou hen wel naar een stalling brengen. Maar toen bleek, dat die bergplaats een heel klein cafétje was, een echte gribus in een smal steegje, bedankten de jongens er feestelijk voor. Wat hun een vloed van scheldwoorden van de zijde van het ventje bezorgde!

Een politie-agent gaf hun een adres: Boerensteiger. Voor twintig cent per dag waren hun stalen rossen opgeborgen. Wim nam z'n regenjas mee, die hij volpropte met allerlei geheimzinnige voorwerpen, die zijn beide vrienden deden schateren van het lachen, maar het zou blijken, dat Wim het laatste lachte....

Dat bleek zelfs al heel vlug, toen de jongens om een uur of half zeven tot hun groote verwondering constateerden.... dat ze trek hadden! Ze togen er op uit en kochten brood. En leverworst! Toen stapten ze een

koffiehuis binnen en bestelden.... géén melk! Maar koffie!

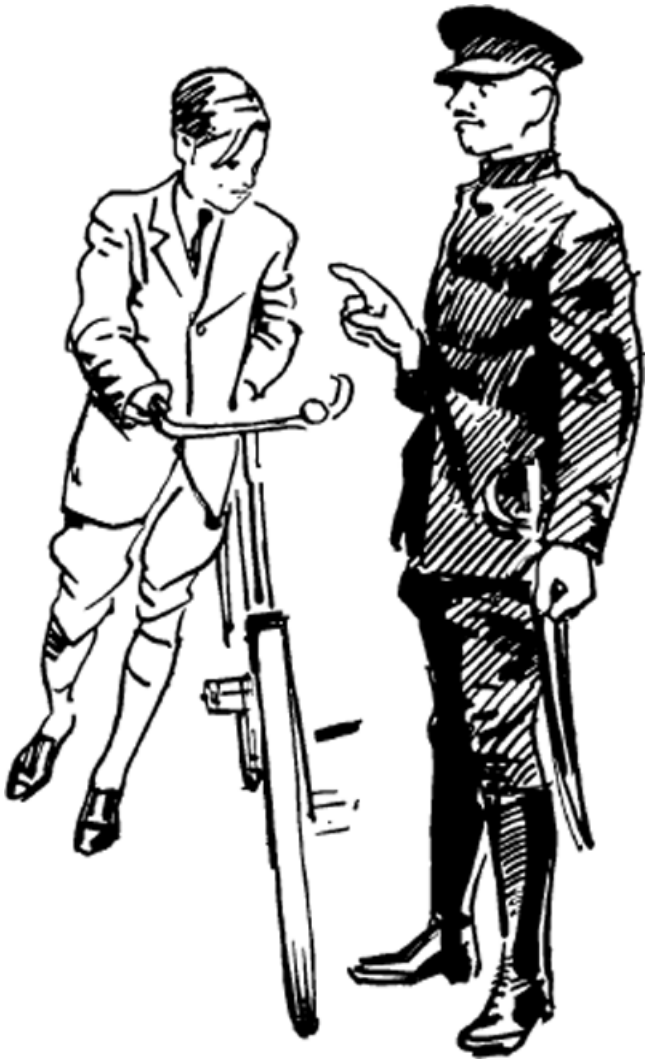

EEN POLITIEAGENT GAF HUN EEN ADRES.... (Blz. 143.)

Toen begon Wim's triomf.

‘We hebben geen mes!’ zei Arie verschrikt.

Wim lachte supérieur.

‘Heb ik natuurlijk bij me!’ stelde hij met een grootsch gebaar zijn vrienden gerust. En uit zijn bodemlooze zakken kwam een flink broodmes te voorschijn!

Toen ze hun brood gesneden hadden, keek Charles een beetje sip. ‘Jammer,’ vond hij, ‘we hebben boter vergeten. Enfin, we kunnen de leverworst wel zóó op ons brood smeren.’

‘Volstrekt niet noodig,’ decreteerde Wim. Een greep in een andere zak en een klein potje boter stond op tafel.

‘Dat lijkt op “tafeitje-dek-je”, jongens,’ glunderde Arie. ‘Je kan wel zien, dat Wim trouwplannen heeft! Miesje heeft hem dat alles zeker ingefluisterd!’

Wim ging er niet op in. Zoo gauw er over Miesje gesproken werd, hulde hij zich in een oostersch stilzwijgen.

De boterhammen werden gesmeerd en belegen; smakelijk aten de jongens, juist alsof ze dien dag nog niets gehad hadden! Zoo'n paar dagen flinke beweging is buitengewoon bevorderlijk voor de eetlust, dat hadden ze nu ook al wel gemerkt.

Toen ze hun buik weer vol hadden, stapten de jongens op.

‘Zeg, boys,’ stelde Wim toen voor, ‘we moeten er eens even aan denken, waar we vannacht zullen maffen. Charles, jij weet den weg! Breng ons eens naar het Leger des Heils, dan kunnen we informeeren, wat de prijs is.’

Charles nam de leiding op zich en opgewekt stapten de vrienden het Leger des Heils binnen.

‘Hebt u ook slaapplaats voor ons vannacht?’ vroeg

Charles aan iemand, die achter een klein bureautje zat.

‘Zeker!’ was het antwoord. ‘Voor drie personen?’

Charles knikte, maar vroeg voorzichtig eerst nog even naar den prijs.

‘Negentig cents!’

‘Voor ons drieën?’ vroeg Charles.

De man lachte. ‘Neen, dat zou wel een beetje te weinig zijn. Het is negentig cent per persoon.’

Charles keek zijn vrienden aan, en Wim, zoowel als Arie, maakten ontkennende bewegingen. Negentig cent, alleen om te slapen, en dàt in het Leger des Heils! Neen, daar dachten ze niet aan. Hun financiën waren niet van dien aard, dat ze zich voor een noodzakelijk kwaad als slapen een dergelijke uitgave wilden permitteeren. Ze moesten toch immers óók eten? En.... ze waren naar Rotterdam gekomen om dat te z i e n en in alle bescheidenheid te genieten. Slapen was géén genieten.... dus....

Er was maar één conclusie: ‘Daar moeten we nog eens over nadenken, meneer!’ zei Charles teleurgesteld.

‘Denkt u er om,’ waarschuwde de Leger des Heilsman, ‘als u te laat een besluit neemt, hebt u kans, dat er geen plaats meer is.’

Ze namen er nota van.

‘Belachelijk!’ uitte Wim z'n verontwaardiging, toen ze buiten waren. ‘Negentig spie om te maffen. Daar hebben we een fijn bioscoopje voor. Doen we beslist niet!’

‘Neen,’ vond Arie ook. ‘Maar waar slapen we dan?’ voegde hij er aarzelend aan toe.

Charles en Wim haalden de schouders op.

‘Wat doet dat er toe?’ vond Wim. ‘Ergens in een park. 't Is zomer, dat gaat best.’

Ze beschouwden het onderwerp als afgehandeld. Het was trouwens nog lang geen tijd om aan slapen te denken.

Ze stapten de Hoogstraat in en het toeval wilde, dat ze direct een kennis tegen kwamen. Iemand, die wel een heel stuk ouder was dein zij zelf, maar dien ze kenden. Hij was Vlissinger en voer als stuurman. Zijn schip lag in Rotterdam.

De stuurman v o e l d e zich. Hij was blij, stadgenooten te zien, en als oudere vond hij het aardig, de jongens zoo'n beetje te protegeeren.

‘Gaan jullie maar eens met me mee,’ zei hij, ‘'k weet hier een aardig café met een prachtig strijkje. We drinken daar een biertje.... of.... jullie hebben misschien liever iets anders? Doet er niet toe, je zit er gezellig.’

Even later zaten de jongens voor de breede ramen van het gezellige café. Charles, als een groote kerel, met een glas bier; de beide anderen hadden thee geprefereerd. Het vroolijke strijkje, de drukte in de Hoogstraat, die ze nu op hun gemakje konden aanschouwen, brachten hen in een opgewekte stemming. De puzzle van het nachtverblijf raakte heelemaal op den achtergrond!

Maar tegen een uur of acht keek de stuurman op z'n horloge. ‘'k Moet naar m'n schip,’ zei hij. ‘Stappen jullie zoover mee?’

Ze gingen een eindje mee en namen toen afscheid van hun tijdelijken gastheer.

‘Jongens,’ zei Charles toen, ‘ik heb zooeven een fijne film aangekondigd gezien. Hier vlakbij. “Het Ge-

heim van den Oosterschen Prins". Gaan jullie mee?'

Dat deden ze en aangezien de goedkoopste rang vijf en dertig cent kostte, zaten ze tien minuten later met hun hoofden in htm nek naar boven te staren, waar zich een geheimzinnig drama op het witte doek afspeelde, dat hun aandacht eenige uren gespannen hield. Om half twaalf was de voorstelling afgeloopen.

Langzaam slenterden de jongens de straat weer op. De 'slaapkwestie' was nu urgent geworden.

Arie was de eerste, welke die kwestie weer aanroerde.

'Jij bent hier bekend, Charly! Waar kunnen we het beste heen om ongestoord te slapen?'

'Hm!' kuchte Charles, 'laten we maar naar het park gaan. Een uitstekend logement, met gratis bedden! Grasbedden dan altijd!'

Optimistisch volgden ze hun vriend. De straten, waar ze nu doorliepen, waren donker en verlaten. Onwillekeurig gingen ze dichter naast elkaar loopen, en als ze spraken, deden ze dat zachter, net alsof ze hun eigen stemmen niet wilden hooren.

Het park lag voor hen. Het leek erg donker....

Arie en Wim hielden hun pas in.

'Zou.... eh.... zou het daar wel pluis zijn?' fluisterde Arie, 'ik heb wel eens gelezen.... dat in parken.... nou ja, daar g e b e u r t wel eens iets....'

'Wat bedoel je?' vroeg Charles kort, maar ook zijn stem klonk niet vast.

'Nou.... eh.... een moord, of zoo....' zei Arie huiverend.

Charles lachte, maar het klonk valsch.

'Wat een domme praatjes!' trachtte hij dapper te

doen. ‘Hier gebeurt nóóit wat! Wie zou ons moeten vermoorden? En waarom?’

‘Nee....’ weifelde Arie, en ‘Nee....’ dacht Wim ook.

Zwijgend liepen ze een smal laantje in. Toen ze diep in het park waren, stond Charles stil bij een boschje.

‘Laten we hier een plaatsje zoeken,’ stelde hij voor, ‘'t is hier dicht begroeid.’

Ze kropen in 't struikgewas, dat een paar groote boomen dicht omringde. Tegen een boom vleiden ze zich neer.

‘'k Lig toch wel lekker zoo,’ zei Arie tevreê, een stukje van Wim's jas over zich trekkend.

Met open oogen lagen de jongens, doodstil. Ondanks het feit, dat ze nergens meer over spraken, klopten hun harten bijna hoorbaar. Geheimzinnig ruischten de boomen, en ze schenen een mysterieus taaltje te spreken. De jongens kwamen er van onder den indruk en onwillekeurig kwamen gedeelten van den zooeven gezienen film in hun gedachten, wat hen nog meer beangst maakte.

Plotseling richtte Wim zich een weinig op en zijn hart klopte met verdubbelde snelheid.

‘Zien jullie dat?’ fluisterde hij zóó angstig, dat z'n vrienden kippevel kregen en als wezels bleven liggen.

‘Wat dan?’ vroeg Charles op dezelfde wijze.

‘Iemand met een zaklantaarn. Hij loert..... tusschen het struikgewas!’

‘Verdikke....’ zei Charles, ‘misschien een politie-agent. Als die ons ziet, gaan we de bak in, als landloopers.’

Met bleeke gezichten - al was dat door de duister-

nis natuurlijk niet te zien - bleven de jongens naar het licht turen. Het kwam echter niet dichterbij, al zagen ze het steeds bewegen.

Toen, na drie minuten, lachte Arie zacht.

‘Ha, ha, ha....’ deed hij.

‘Sssssttttt!’ kwam Wim.

‘Ha, ha, ha....’ grinnikte Arie weer.

‘Is er wat te lachen?’ vroeg Charles scherp.

‘Jullie zijn immers zoo dapper?’ spotte Arie, die blij was, nu eens revanche te kunnen nemen. ‘En nu zijn ze als muisjes zoo bang voor een doodgewone lantaarn! Ha, ha, ha....’

‘Niet voor de lantaarn, idioot, maar voor den kerel - politie-agent, of wat anders - die er mee rondloopt.’

‘Ha, ha,ha....’ Arie scheen pleizier te hebben. ‘Er loopt niemand mee rond, domkoppen. Die lantaarn staat zoo vast als een muur. 't Is een doodgewone straatlantaarn! Die blaadjes van de struiken bewegen en daarom is het net of die lantaarn zèlf beweegt. Ha, ha, ha....’

Wim en Charles keken goed en warempel, nu ze scherp opletten, bleek Arie gelijk te hebben. Ze zuchtten van verlichting. 't Was me een schrik geweest.

Weer lagen ze even, toen Wim z'n neus ophaalde. ‘Ruiken jullie niks?’ informeerde hij.

Charles en Arie snoven ook. ‘Nu je 't zegt....’ vonden de anderen ook, en snel inspecteerden ze hun kleeren. Charles bleek de ongelukkige te zijn! In een park is het nu eenmaal niet altijd even zindelijk.... En dagen daarna hing het luchtje nòg in zijn kleeren. Een geluk was, dat de vrienden maar oude spullen aan

hadden, want op zoo'n fietstocht trek je nu niet bepaald je beste kleeren aan.

Toen besloten ze, zich nergens meer wat van aan te trekken en te gaan slapen. Een half uur bleef het stil. En ze merkten, dat, al was het zomer, de nachten bepaald koud waren! Wim's jas deed wel een beetje dienst, maar toch waren ze door en door verkleumd.

‘Ik kan onmogelijk maffen,’ zei Wim.

‘Ik ook niet,’ beaamde Charles. ‘'t Valt niks mee.’

Arie zei niets. Men hoorde z'n regelmatige ademhaling, ja, zelfs een licht gesnork.

‘Die slaapt warempel!’ verwonderden Wim en Charles zich. ‘Hoe is 't mogelijk!’

Charles, die niets beters te doen wist, begon in het donker aan een.... likdoorn te snijden.

‘'k Heb er al een paar dagen last van!’ beweerde hij, ‘en slapen kan ik toch niet!’

De nacht kroop om. Geen oog deden de jongens dicht; alleen Arie had even een uiltje geknapt.

Tegen vijf uur werd het wat lichter.

‘Zullen we hier maar weggaan?’ 't Was Wim, die het zei. De beide anderen vonden het goed.

Ze stonden op en hun ledematen waren stijf en pijnlijk. Hun hoofd was zwaar en ze voelden zich ellendig.

Niet erg opgewekt, liepen ze het park uit, blij, niemand te ontmoeten op dit vroege uur. Vlak bij het park stond een pomp. Wim's oogen klaarden op.

‘Gelukkig!’ zei hij. ‘Een pomp. We kunnen ons dan tenminste een beetje opfrisschen.’

‘Maar hoe moeten we ons afdrogen?’

En weer was Wim de reddende engel. ‘Ik heb een handdoek!’ zei hij met rechtmatige trots. ‘We pompen

en wasschen ons om de beurt. Want zeep heb ik óók!'

De jongens monterden er werkelijk een beetje van op, wat wel noodig was, want ook het weêr scheen hun plotseling in den steek te laten. Een dreinerig motregentje daalde op hen neer....

Ze pompten dat het een lieve lust was, en het water spatte naar alle kanten. Toen trokken ze de stad verder in.

Ze zwierven rond, tot de winkels open gingen, kochten toen de benoodigdheden voor hun ontbijt en zochten weer een koffiehuis op.

Na het eten had Charles een voorstel. 'We nemen een perronkaartje voor het eene of andere station,' zei hij. 'Daar gaan we op een bank liggen en een uurtje maffen. Tegen dat we uitgeslapen zijn, is het volksbadhuis open en dan nemen we daar nog een bad. Als we dàn niet frisch zijn, weet ik het niet.'

Zijn voorstel werd met bijval ontvangen en precies zoo uitgevoerd. Werkelijk kenden de jongens bijna geen vermoeienis meer toen ze uit het bad stapten.

Den middag brachten ze door met familiebezoek. Dat wil zeggen, Charles en Arie, die hier nog ooms en tantes hadden wonen. Wim wachtte dan even in een tramhuisje, waarbij hij twee keer zat te knikkebollen en door zijn vrienden moest worden wakker geschud.

Ze trokken nog eens naar hetzelfde café, waar ze den vorigen dag met den stuurman waren geweest, en genoten wéér van het strijkje. Daarna zorgden ze voor hun avondmaaltijd en het was half zeven, toen ze hun verdere plannen onder de loupe namen.

'Zooals vannacht, dat gaat niet,' zei Wim beslist.

Daar waren ze het alle drie over eens.

‘Kijk eens,’ zei Wim, die wel de jongste was, maar zoo'n beetje de leiding van den tocht op zich had genomen, ‘ik stel dit voor. In de duinen kunnen we waarschijnlijk veel lekkerder slapen. Het komt mij voor, dat je er z a c h t e r ligt, en in een duinpan ben je wat beschut. Dus gaan we nu onze fietsen halen en we rijden naar Scheveningen. Dan zien we bovendien morgen Den Haag ook nog. Doen?’

Met algemeene stemmen werd besloten het plan ten uitvoer te brengen. Dus haalden ze hun fietsen en weg reden ze, naar Scheveningen....

Hoofdstuk XVI.
De pech begint.

Toen ze een kwartier of twintig minuten gereden hadden, voelden ze de eerste regendroppels vallen. Met bedenkelijke gezichten keken ze naar de lucht, die als een zwarte dreiging boven hen hing. Nu en dan doorkliefde een bliksemstraal het zwerk.

En plotseling begon het te gieten. Met groote, dikke stralen kwam het water uit de lucht, en in een oogwenk waren de jongens doornat. Ze zochten beschutting achter een hooiwagen, die juist langs reed, maar de regen had geen mededoogen met de drie avonturiers. Toen ze eindelijk in het dorpje Overschie kwamen, was er geen droge draad meer aan hun lichaam.

Daar stonden ze! Verder gaan was onbegonnen werk. Immers, in dezen toestand konden ze onmogelijk onder den blooten hemel slapen. En het dorpje leek uitgestorven; geen mensch, geen dier zelfs, was te zien!

Wim, die bij tijden over een groote dosis brutaliteit en fantasie beschikte, nam een kloek besluit. Ze

stonden op het moment, dat ze den hooiwagen loslieten, vlak voor een keurig villa'tje.

'Ik bel hier aan,' zei hij, 'en vraag onderdak.' Zijn fantasie was onbegrensd....

En hij voegde de daad bij het woord. Snerpend klonk het schelletje.

Een paar miuten later werd de deur op een kiertje

geopend en het wantrouwend gezicht van een dienstmeid keek om het hoekje.

‘We zijn op een fietstocht, juffrouw,’ verklaarde Wim dapper, ‘en nu zijn we overvallen door den regen. Mogen we hier misschien overnachten?’

Maar de meid bleek geen gevoel te bezitten. Ze was hoogstwaarschijnlijk nóóit in een dergelijke situatie geweest.

‘Neen, dat gaat niet,’ zei ze vrij onvriendelijk. ‘Ga maar naar den theetuin, daar kun je kamers krijgen.’

En floep zei de deur. Beteuterd stond Wim op het stoepje....

Nat als een poedel kwam hij bij zijn vrienden terug, die op den weg stonden te druipen.

‘Nooit geloof ik meer aan de nonsens uit boeken!’ zei Wim kwaad. ‘Als je een boek leest, wordt een stakker altijd door een rijken heer opgenomen! Die neemt hem dan aan als zoo'n, of geeft hem een uitstekende betrekking en dan trouwt hij later met dien rijkaard z'n dochter! Maar wij staan hier....’

Goede raad was duur. Ze reden een eindje verder. Ze zagen een groote molen.

‘'s Kijken!’ nam Wim weer het initiatief, ‘of we daar méér succes hebben!’

Hij klopte op de deur en een man deed open. Wim stak z'n verhaal af, en hij zag den man aarzelen. Toch scheen hij medelijden met de jongelui te hebben, want hij liet hen binnen.

‘Kijk es,’ zei hij, ‘ik ben hier knecht. Als jullie zorgen, morgen om vijf uur te verdwijnen, vóór de baas komt, kun je, wat mij betreft, boven op de meelzakken slapen.’

Gretig stemden de jongens toe. En eindelijk scheen het gelukszonnetje weer door te breken. Het was een stoommolen, of hoe zoo'n ding mag heeten; er was een geweldig groote stoomketel, die een verbijsterende hitte uitstraalde. Of dàt welkom was!

Met z'n drieën zaten ze bijna boven op den ketel, en bibberend als juffershondjes ondergingen ze de weldoende warmte. Het duurde geen vijf minuten of de damp sloeg van alle kanten uit hun kleeren!

Toen ze eindelijk heelemaal droog Waren, vielen hun oogen bijna dicht. Geen wonder, na al die vermoeienissen en deze felle hitte....

De knecht ging hen voor naar boven, waar enorme stapels meelzakken lagen. De stapels waren hooger dan zij zelf. Ze klommen er op en, ieder met een meelzak over zich heen, legden ze zich neer. Het duurde geen twee minuten of ze sliepen als ossen..... Een veeren bed had hun onmogelijk welkomer kunnen zijn.

Om vijf uur werden ze gewekt, en ze voelden zich als herboren. Het weêr was heelemaal opgeknapt; over de velden hing een lichte damp en het zonnetje wierp bescheiden de eerste stralen op de aarde.

Hun dank was uitbundig! Ze waren weer vol levensmoed en vreugde. Fiks stapten ze op hun fietsen en voort ging het weer.

Ze zouden nu toch maar naar Scheveningen gaan, na eerst een kijkje in Den Haag te hebben genomen. Denzelfden avond zouden ze dan naar Rotterdam terugfietsen en.... met ‘De Valk’, een vrachtbootje, dat ook passagiers vervoerde, naar Middelburg terugkeeren. Zoo was het plan....

Ze kwamen in Delft, fietsten dit oude stadje eens rond, en zetten daarna hun tocht voort. Om half acht waren ze al in Den Haag. Daar hadden ze meer te bekijken. Het centrum van de stad, met de nauwe straten, het Plein, de Vijverberg, alles had hun belangstelling.

Maar.... toen begonnen hun magen weer een woordje mee te spreken en opnieuw deed Wim's mes dienst. Z'n boter was al lang op, zoodat ook dit nuttige koeienproduct aangeschaft moest worden. In een gezellige melksalon vulden ze hun buiken. En.... Wim verzond weer trouw zijn kaartjes....

Na het ontbijt trokken ze naar het Haagsche bosch, waar het zoo vroeg in den morgen heerlijk was. Alleen Charles genoot er niet erg van, want.... hij was met z'n nieuwen voorband in een spijker gereden en kon zijn 'fietsmakers-capaciteiten' weer eens toonen.

'En nu naar Scheveningen, boys!' riep Wim vroolijk, 'ik ben er nog maar één keertje geweest en ik heb er echt zin in eens lekker op de Pier te zitten en de zee weer te zien!'

Om twaalf uur waren ze, na een prachtig fietstochtje langs den Ouden Scheveningen Weg in onze mooie Noordzeebadplaats aangekomen. Op den Boulevard was het heerlijk en de jongens zuchtten van verrukking. Toen kwam Charles met een plannetje, dat hem geld moest uitsparen:

'Ik heb familie in Den Haag!' zei hij. - Charles had overal familie! - 'Daar wou ik heengaan om te eten, snap je? Ik ben het slechtst bij kas en anders hou ik niets over om den tocht met De Valk te betalen. Ik zal zorgen hier om drie uur terug te zijn. Vinden jullie het goed?'

Wim en Arie hadden er niets op tegen.

'Dus, om drie uur bij de Pier!' zei Charles nog eens, wegrijdend.

Wim en Arie stalden hun fietsen zoo lang en zochten toen een gezellig plaatsje op de Pier, waar ze genoten van het zonnetje en den frisschen zeewind, die him om de ooren blies.

Toen ze een klein uurtje gezeten hadden, liet hun maag weer aanspraken gelden en na dit nuttige orgaan te hebben tevreden gesteld, zochten zij den Boulevard weer op. Op een bankje, vlak bij de Pier, koesterden ze zich als spinnende poesen.

Zoo werd het drie uur en ze begonnen uit te kijken naar Charles. Om tien over drie was hij er nog niet.

'Natuurlijk weer te laat!' mopperde Wim.

Kwart over drie! Charles was niet te zien.

Half vier.... geen Charles.

Toen stond Wim resoluut op. 'Laten we dan maar alleen terugrijden!' vond hij. ''t Is heel goed mogelijk, dat Charles te laat was en niet meer op tijd hier kon zijn. Dan is hij natuurlijk direct naar Rotterdam gereden en zien we hem bij De Valk, waar we onze fietsen brengen.'

Arie dacht ook wel, dat het zoo zou zijn, en daarom reden ze terug naar Rotterdam. Toch waren ze niet meer zoo vroolijk als dien morgen. Liever hadden ze Charles gezien en met hem den terugtocht aanvaard.

Ook voelden ze hun beenen! Ze hadden nu al heel wat kilometertjes afgelegd en dat was niet 'in hun kouwe kleeren gaan zitten', zooals ze elkaar zeiden. Moeizaam trapten ze en ze waren wat blij, dat ze eindelijk weer de fabriecksschoorsteenen van Rotter-

dam zagen opdoemen en ze tenslotte de stad bereikten.

Het was zeven uur. Met eenige moeite en na een paar maal vragen, vonden ze ook De Valk. Daar ondervonden ze een teleurstelling. Charles was er nog niet geweest. Zeker, ze konden mee, het bootje zou morgenochtend - dus Vrijdagmorgen - om zeven uur vertrekken en ze konden hun fietsen er alvast achterlaten. Maar er zelf overnachten, nee, dat ging niet. De prijs voor de overtocht was twee gulden.

Een beetje moedeloos zetten de beide overgebleven blaadjes van het klaverblad hun fietsen aan boord en trokken toen de stad in.

'Misschien komt Charles straks nog opdagen. Dan zien we hem wel in de Hoogstraat,' dachten ze.

Maar ze geloofden er zelf niet erg aan. En dan was er weer het vraagstuk.... waar zouden ze slapen? Ze moesten nog eten en nadat ze hun passage betaald hadden, hielden ze ieder nog een paar kwartjes over!

In de Hoogstraat ontmoetten ze toevallig weer hun stadgenoot, den stuurman. Die gaf weer een rondje en nam hen mee.

Hij was erg gastvrij, ging met hen eten en.... betaalde. Toen stelde hij hun weer voor, ergens heen te gaan. Het avontuurlijke in Wim en Arie kwam weer boven. Ze zouden graag eens zoo'n echte dancing zien, waar vreemdelingen kwamen. Heel eventjes maar, om er een indruk van te krijgen.

De stuurman keek bedenkelijk, vond hen wel een beetje jong daarvoor en hij had gelijk.... Maar Wim en Arie hielden aan, dus stemde hij tenslotte toe.

'Laten we dan den Schiedamschen Dijk even opgaan,' vond hij.

Dat deden ze en Wim en Arie glunderden, veilig als ze zich voelden bij den ervaren zeeman, die hier natuurlijk thuis was.

Maar ze zouden het danshuis, waar ze heen wilden, niet van binnen zien....

Juist, toen ze er een paar huizen vandaan waren, stormden een aantal mannen naar buiten!! En die waren blijkbaar niet erg vredelievend gezind, want ze begonnen op elkaar los te slaan met boksijzers en zelfs meende Wim een mes te zien flikkeren..... er vloeide bloed.....

Geheel ontdaan en verschrikt keerden de jongens om. De stuurman leidde hen vlug weg.

‘'k Had wel gelijk!’ zei hij nog, ‘wees verstandig en kom hier liever niet. Dat is niets voor jullie. Het is hier een leven van schijn en de werkelijkheid is rauw.’

Toen ze weer in de Hoogstraat waren, zei de stuurman, dat hij weer afscheid moest nemen. Hij moest vroeg op z'n schip zijn, daar hij den volgenden dag varen moest. Ze wenschten hem goede reis en bedankten hem voor zijn vriendelijkheid. Toen stonden ze weer alleen.

Niet erg opgewekt zwierven ze rond. Het begon weer laat te worden en ze wisten niet, waarheen ze zouden gaan. Bovendien was hun leider, Charles, die den weg wist, zoek! Dus liepen ze de Hoogstraat maar steeds op en neer, nog altijd hopend, dat ze hun verloren vriend terug zouden zien.

Even kwam er nog een afleiding. Op den hoek van de Hoogstraat en de Korte Hoogstraat stond een marinier en speelde fluit. Om hem heen waren vele menschen, die naar zijn liedjes luisterden en ook Wim en

Arie bleven staan.

Maar het scheen wel, of de late avond de menschen prikkelbaar maakte, want plotseling steeg weer uit een groepje een geschreeuw op, weer zagen Wim en Arie harde klappen vallen en iemand op het asphalt tuimelen. En toen verscheen de politie met gummistokken en.... begon lustig mee te slaan! Wim en Arie maakten beenen. Maar plotseling hield Wim zijn vaart in.

'Stop, Arie, stop,' riep hij, 'we loopen verkeerd. Dat is de Schiedamsche Dijk.' En daar hadden ze een heiligen afkeer van gekregen!

En weer begonnen ze nu hun pantoffelparade in de Hoogstraat. Het werd steeds later en de voorbijgangers werden schaarsch, zoodat de jongens bij surveilleerende agenten in de gaten begonnen te loopen. Daarom sloegen ze maar een zijstraatje in en zwierven verder. Want het park, nee, daar voelden ze ook geen lust voor....

Om twee uur kregen ze gezelschap! Een klein Rotterdamsche schooiertje van misschien negen jaar sloot zich bij hen aan, toen ze hem den weg naar de havens vroegen. En die stelde voor, op een bankje bij één der Maasbruggen te gaan zitten.

Daar, dicht tegen elkaar gedrukt op den steenen bank, zaten ze, Wim, Arie en.... het schooiertje. En ze sliepen! Tegen half vijf werd Wim wakker. Een politie-agent stond voor hen!

De schrik sloeg Wim in de leden. Hij stak vlug zijn verhaal af.... dat ze met De Valk naar Vlissingen gingen, maar nog te vroeg geweest waren voor de boot, dat ze nu zaten te wachten.... tot ze op het scheepje konden gaan.

De agent nam hen critisch op en.... glimlachte eens, tot Wim's niet geringe verlichting.

‘Hier kunnen jullie toch niet blijven zitten, jongens,’ zei hij toen, het hoofd schuddend. ‘Dan zullen jullie nog een straatje om moeten loopen.’

Haastig stonden de ‘zwervers’ op. En ze maakten, dat ze buiten het gezichtsterrein van den agent kwamen!

Ze zochten de ligplaats van De Valk op, die al onder stoom lag en even gingen ze in de warme damp staan, die hen weldadig aandeed, want natuurlijk waren ze weer verkleumd van koude. Het was echter nog maar half vijf en tot half zeven of zeven uur daar blijven staan.... dat was te gek.

‘'k Weet nog wel een plaatsje, waar we maffe kunne!’ zei het schooiertje, dat nog steeds met hen meeliep en hij leidde hen naar een tramhokje, dat juist een beetje verbouwd werd. Een paar houten planken sloten het gedeeltelijk af, maar met elkaars hulp konden ze er best overheen komen. In dat hokje was het tenminste niet zoo erg koud en ze legden zich op de banken. Wel was het geen ideale slaapplaats, maar toch slaagden ze erin, nog even ‘onder zeil’ te geraken.

Om kwart voor zes werden ze weer wakker, rillend en huiverig. Ze waren nu zóó ver, dat ze de humoristische zijde van de geschiedenis zelfs niet meer vinden konden. Het eenige, wat met buitengewone helderheid voor hun geest stond, was.... dat ze het verbazend koud hadden.

Toen kreeg Wim even een helder oogenblik. ‘Vóór we op De Valk gaan, jongens, moeten we nog wat warms hebben. Ik geloof, dat het Maasstation hier dicht

bij is, daar moeten we een kop warme thee drinken.'

Toen ze bij het station kwamen, bleek het restauratiezaaltje juist geopend te zijn. Ze stapten binnen, nog altijd met z'n drieën en in een hoekje van de leege, ongezellige zaal dronken ze met begeerige teugen de warme thee. Het schooiertje glunderde.... voor hèm was het een meevallertje, zoo vroeg op den dag!

Zoo langzamerhand werd het nu tijd, naar het bootje te gaan, dat hen naar Zeeland zou terugbrengen. Ze hadden nog een flauwe hoop, dat Charles op het allerlaatste oogenblik zou komen opdagen, maar die hoop bleek ijdel te zijn.

Wim en Arie zochten vlug het kleine kajuitje op, waar het warm was. Er bleken nog meer passagiers te zijn, sommigen voor Dordrecht, anderen voor kleine plaatsjes op de eilanden.

Om zeven uur precies vertrok het kleine scheepje en stoomden ze door de Rotterdamsche havens.

In het begin vonden de jongens dit tochtje wel aardig, ze keken naar het laden en lossen, telkens, wanneer een klein plaatsje werd aangedaan. Maar tenslotte begon het gruwelijk te vervelen. Ze verlangden naar huis en ze schoten bijna niet op. Telkens en telkens weer stopte De Valk, Wim en Arie verveelden zich stierlijk, ze hingen nu eens op het dek rond, zochten dan de kajuit op, maar konden het nergens lang uithouden. Twaalf lange uren zaten ze op het bootje, eer ze eindelijk de laatste aanlegplaats, Middelburg, bereikt hadden.....

Fluks namen ze hun fietsen, maar het bleek, dat ze niet bepaald 'fit' waren. Ze voelden zich stijf en hun ledematen waren pijnlijk. Bovendien hadden ze wind

tegen! Zoo reden ze bijna een uur over het korte traject Middelburg-Vlissingen, dat ze onder normale omstandigheden in ongeveer twintig minuten aflegden.

Doch toen ze eindelijk weer in Vlissingen waren, voelden ze zich heele Pieten.

'We maken nog een rondje door de stad!' vond Wim, 'misschien zien we wel kennissen!' En..... Miesje, dacht hij erbij.

Arie vond het best, dus reden ze een eererondje door de stad. Ze zagen een paar bekenden, die hen luidruchtig groetten.... hun avontuurlijke tocht was aan velen bekend.

Maar Miesje zag Wim niet!

Tenslotte reden ze naar huis en het was half negen toen Wim aanbelde. Zijn ouders waren blij hem te zien en Max was uitgelaten van dolheid, maar Wim was niet erg spraakzaam. Hij was moe, ellendig moe! En dat zagen zijn ouders ook wel. Dus at Wim vlug een paar boterhammen en om negen uur lag hij al in bed. Zijn slaapje duurde tot den anderen morgen elf uur!

Wim en Arie hielden 's middags krijgsraad. Want ze wisten natuurlijk niets van Charles af! Er kon met hem evengoed een ongeluk gebeurd zijn.

Dus besloten zij, aan hun ouders niets te zeggen en liefst zoo ver mogelijk uit de buurt van Charles' woning te blijven, want daar ze niets wisten, zouden ze, als Charles' familie hun wat vroeg, moeten bekennen hem onderweg te zijn kwijt geraakt! Die menschen zouden dan misschien voor niets in ongerustheid zitten.

't Was mogelijk wel niet verstandig van hen, maar ze besloten te zwijgen.

Intusschen keken ze iederen dag met spanning de kranten na, lazen van A tot Z de berichten over ongelukken, misdaden.... Doch ze vonden niets.

Een week later.... kwamen ze Charles tegen! Alsof hij hen pas gisteren gezien had, zei hij doodkalm: ‘Hallo!’

Een storm van vragen werd toen op hem losgelaten. Charles lachte eens verlegen en laconiek antwoordde hij:

‘'k Ben maar in Den Haag gebleven bij m'n familie. M'n centen Waren op en 'k had het er best. Ze hebben me reisgeld gegeven voor den trein en nou ben ik toch weer terug! Zanik er niet langer over, jongens!’

Zóó was Charley! Hèm konden ze het onmogelijk kwalijk nemen, dat hij hen in den steek had gelaten en ze in doodelijke ongerustheid hadden gezeten!

En toen de storm geluwd was, glimlachte Charles clandestien. ‘Een schat van een nichtje, boys! Misschien komt ze ook nog een weekje hier logeeren!’

Charles was een hopelooze meisjesgek!!!

Het klaverblad was wekenlang de attractie van de Vlissingsche jeugd. Ze moesten in geuren en kleuren hun avonturen vertellen, die in hun verbeelding steeds fantastischer afmetingen aannamen, en die ze bij iedere nieuwe herhaling, grilliger kleurden.

Nu het leed - en dat was er werkelijk wel geweest - geleden was, telden ze dit niet meer mee en zagen ze er alleen nog maar de mooie en avontuurlijke kanten van. De ‘zeven glaasjes melk’ werden beroemd, de overnachting in den molen, de avonturen in het Rot-

terdamsche Park, de nachtelijke zwerftocht met het Rotterdamsche schooiertje, de slaapplaats ‘onder’ de Maasbrug, zooals zij zeiden - een variatie op ‘sous les ponts de Paris’ -, dat alles vond bij hun vrienden een willig oor. En werkelijk, een tikje ontzag hadden die toch wel voor het ondernemende klaverblad.

Hoofdstuk XVII.
Miesje is boos!

Wim had Mies na hun fietstocht nog niet gezien, want toen hij in Vlissingen terug kwam, bleek, dat Miesje juist voor een paar weken op reis was gegaan.

Het eerste, wat hij weer van Miesje merkte, was een briefje van haar, dat hem door Arie werd overhandigd!

'Van je meisje!' zei die grinnikend. 'Ze heeft het me gegeven en gevraagd of ik dat aan Wim de Haas wou geven. Ze keek zoo kwaad, is er misschien iets?'

Wim gaf geen antwoord. Een angstig voorgevoel maakte zich van hem meester. Miesje was terug en ze liet hem door Arie een briefje brengen! Dat was zonderling!

Zenuwachtig scheurde hij de enveloppe open, haastig een klein kattebelletje er uit halend. Bij den eersten blik op het papiertje werd hij bleek. 'Wim', stond er alleen boven. Niet eens 'Lieve Wim'! En de rest was een koud stortbad voor hem.

> ‘Het moet maar uit zijn tusschen ons,’ stond er. Het is mij gebleken, dat ik me in je vergist heb. Ik kan niet langer van je houden! Onmogelijk. Ik wensch je het allerbeste toe in je verder leven, want haten kan ik je, ondanks alles, niet.’

Wim keek donker. Die laatste zin had ze zóó uit een boek, dacht hij cynisch, maar hoe kwam ze er overigens bij, zoo'n idioot briefje te schrijven. Hij begreep er niets van. Ze waren toch als heel goede vrienden van elkaar gegaan vóór hun fietstocht! En nu.... dit!

Nijdig frommelde Wim het briefje in elkaar. Hoe kwam ze daar nu bij? En plotseling, als een heldere lichtstraal, schoot het door zijn brein: Ze is op reis geweest, veertien dagen lang; ze heeft een ander leeren kennen!

O, wat een gemeen, trouweloos wezen! Wat waren alle meisjes toch slecht. Eerst Nelly, nu Miesje weer!

Wim zat aan het strand, toen Arie hem het briefje gaf en die was naast hem komen zitten. Met verwondering staarde Arie hem aan.

‘Is er iets, Wim?’ vroeg die aarzelend.

‘Nee!’ zei Wim kort, maar het gezicht, waarmee hij dat zei, sprak boekdeelen.

En toen, opeens, zakte Wim's nijd en maakte plaats voor een bittere, diepe smart. Hij had zich wel languit neer willen gooien en met zijn handen in het zand willen wroeten van verdriet en het dan uitsnikken, in wilde, niet te stuiten ellende. Miesje kon toch zoo lief zijn, hij zag haar aardig, vroolijk snuitje, in gedachten zag hij haar donzen wangetje, dat hij vaak had gekust, haar zachte, warme mondje.... Ellendig, wat brandden nu

zijn oogen en wat had-ie een droog, akelig gevoel in z'n keel!

'Zeg Wim!' hoorde hij Arie naast zich zeggen, 'daar is ze!'

Met een schok richtte Wim zich op en hij zag, hoe Miesje juist de trap afkwam, die naar het strand leidde. Ze had een boek onder den arm, blijkbaar was ze van plan wat te gaan lezen aan het strand.

Wim deed net, of hij haar niet zag, maar hij lette goed op, waar ze ging zitten. Vijf minuten liet hij haar den tijd, toen stond hij vlug op en zonder nog naar Arie om te zien, liep hij naar Miesje's stoel.

Ze schrok, toen hij zoo ineens voor haar stond, maar ze herstelde zich direct. Koel keek ze hem aan.

Een mengeling van gevoelens was er in Wim's hart, maar alleen weekheid bleef over, toen hij in haar lieve oogen keek.

'Miesje!' zei hij zacht, 'wat beteekent dat briefje van je?'

Ze keek ontstemd. 'Mij dunkt, dat dat nogal duidelijk is,' zei ze. 'Je kan toch lezen?'

Haar koude toon verkilde hem. 'Ik.... ik begrijp het niet, Mies!' bracht hij uit, 'toen ik wegging was er toch niets.'

Een schamper lachje kwam om haar mondje.

'Toen je wegging,' zei ze scherp, 'ja, tóén....'

Weer kwam Wim's wantrouwen. Dus het was toch in haar vacantie dat ze veranderd was. Toch een ander. Hij werd sarcastisch:

'Zoo, dus je bent met een ander meegeweest. Jij hebt een ander leeren kennen.' En dan, woedend: 'Het is mooi van je, dat moet ik zeggen!'

Miesjes oogen vonkten. ‘Dat moet jij noodig zeggen! Jij, die zelf.....’

Ze hield op en ze leek ontroerd.

‘Wat heb ikzelf?’ vroeg Wim, ‘heb ik iets misdaan?’

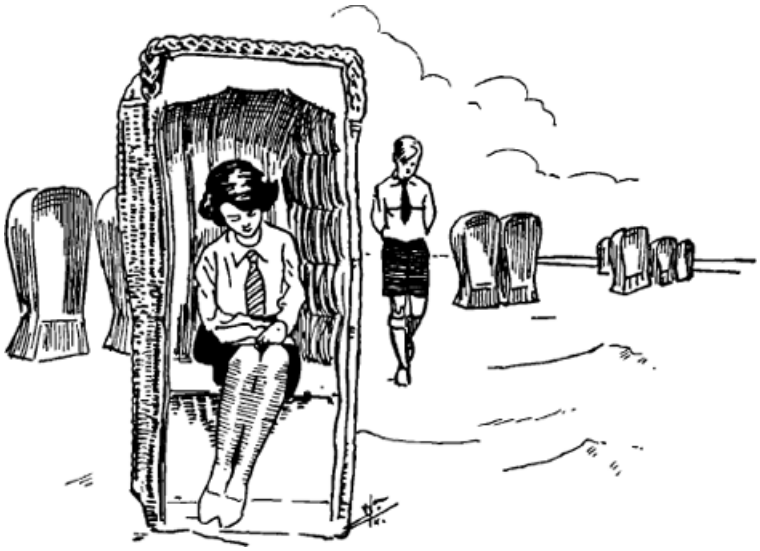

.... LIEP HIJ NAAR MIESJE'S STOEL. (Blz. 170.)

Mies haalde wrevelig de schouders op en ze keek hem niet aan. ‘Tracht je er maar niet uit te redden,’ zei ze, ‘liegen helpt niets. 't Is gemeen van je, hoor, erg gemeen!’

Wim trappelde bijna van ongeduld.

‘Maar zeg me dan wat er is,’ zei hij wanhopig. ‘Ik ben me van niets bewust.’

‘Charles heeft het me verteld,’ fluisterde ze, ‘die

nichtjes.... in Dordrecht....' Ze greep haar zakdoekje en Wim, die weer hoop kreeg, trok vlug een tweeden strandstoel bij en ging tegenover haar zitten.

'Miesje,' zei hij teeder, 'ik geloof, dat er een misverstand is. Charles heeft natuurlijk geplaagd, een grapje gemaakt. Hij is zoo. Arie hebben we er ook mee geplaagd. Niets, hoor je, kindje, niets is er met die nichtjes. 't Zijn flauwe, akelige, nare wezens.'

Van terzijde keek ze hem aan, nog lang niet overtuigd.

'Ik geloof je niet,' snikte ze, 'want.... want.... uit Dordrecht heb je me ook geen kaart gestuurd! Toen had je het natuurlijk te druk met die nichtjes!'

Zachtjes trok Wim haar handen van voor haar gezichtje. 'Kindje, geloof me, ik hou' alleen maar van jou.'

'Heusch?' snikte ze nog na, maar er was toch al een lachje in haar oogen.

'Natuurlijk!' jubelde Wim.

'Nou,' vond Miesje, 'dan.... dan.... moet je dat briefje maar verscheuren!'

Toen kwamen de beide strandstoelen nòg dichter bij elkaar, zoodat er nauwelijks nog een opening tusschen was. En Wim begon te vertellen van zijn fietstocht, van de 'zeven glaasjes melk', van al zijn avonturen....

En hij vertelde nog veel, heel veel meer. Maar dat was alléén maar bestemd voor Miesje's ooren, die er gretig naar luisterden, met een verheugd blosje op haar wangen.

Hoofdstuk XVIII.
Het wonder der lucht.

Het was op een vrijen Woensdagmiddag (de school was weer begonnen), dat Wim en zijn beide boezemvrienden Charles en Arie, een flinke wandeling langs het strand maakten. Eigenlijk waren ze alle drie wat landerig, want het was tamelijk warm en het zwemmen had wel even, maar toch niet afdoende afkoeling gegeven. Maar ze hadden het nu eenmaal in hun hoofd gezet, tot Valkenisse te wandelen, en dus sjokten ze verder, de gloeiende zonnestralen op hun huid voelend, de hoofden een beetje gebogen, en.... weinig sprekend. Als je moe bent en warm, dan vergaat de lust tot lange gesprekken

Maar ondanks hun lusteloosheid hoorden ze toch wèl het geronk van een motor, en al was het dan niet bepaald vlug.... ze richtten hun hoofden op en ze keken naar de vliegmachine, die daar als een ronkend insect boven hun hoofden vloog.

‘Wat vliegt-ie laag,’ merkte Arie op, ‘'t lijkt wel of-ie landen wil.’

Charles snoof minachtend.

‘Landen?!’ smaalde hij. ‘Waarom zou-ie landen? De motor draait regelmatig en 't strand is toch geen vliegveld?’

Arie zei niets. 't Was hem zelfs te warm om ruzie te maken. Maar hij bleef al zijn aandacht op de vliegmachine gevestigd houden.

Er scheen toch inderdaad iets vreemds met de machine te zijn, want de jongens zagen duidelijk, dat ze lang niet meer zoo vlug vloog als zooeven, en even later maakte de piloot een cirkelvlucht boven de duinen

‘En ik zeg je, dat-ie dalen wil,’ herhaalde Arie na een paar minuten nog eens. ‘Let maar op, de bestuurder zoekt een plekje....’

Weer lachte Charles, maar nu iets minder zeker van z'n zaak.

‘Bestuurder.... bestuurder....’ kwam hij minachtend. ‘Piloot heet zoo iemand. En dalen.... nou, ik geloof er nog niks van.’

Wim, wien het zweet in straaltjes langs het gezicht liep, en die tot nu toe niets gezegd had, helde tot Arie's meening over.

‘Nou, Charly,’ zei hij bedachtzaam, ‘ik zou er maar geen weddenschap op aangaan, want ik geloof warempel, dat die piloot wat in den zin heeft. Kijk eens,’ schreeuwde hij plotseling, ‘hij is al bijna beneden....’

En waarlijk, op een honderd of tweehonderd meters afstand van de jongens, gleed de machine op hoogstens twintig meter hoogte over het strand en even later zagen ze, hoe de trotsche vogel het strand raakte, even nog opwipte en toen definitief over het strand verder huppelde.

Nu was de warmte vergeten.

Wim dacht niet meer aan de zweetdroppeltjes; de luie Charles ‘nam z'n beenen onder z'n armen’, zooals hij uitriep, en Arie, die niet nalaten kon om toch nog even ‘zie je nou wel!’ uit te roepen, zette zijn twee vrienden, die als hazewinden over het strand holden, na.

Juist toen ze hijgend en proestend bij de machine aankwamen, steeg de piloot uit de cockpit.

Nieuwsgierig stonden de jongens toe te kijken. De piloot lette niet op hen, scheen allerlei dingen, waar ze geen verstand van hadden, te onderzoeken, en knikte toen tevreden.

Pas toen hij weer in zijn cockpit wilde klimmen, scheen hij de jongens op te merken, die met open monden het wonder aanschouwden.

‘Where's Flushing?’ vroeg hij.

‘'t Is een Engelschman,’ zei Charles, ‘daar moet jij met je Engelsche tong aan te pas komen, Wim.’

Wim kreeg een kleur van opwinding en 't scheen wel, of hij plotseling geen woord Engelsch meer wist. Anders kon hij toch heusch wel een gemakkelijk Engelsch boekje lezen, en nu stond hij met zijn mond vol tanden.

‘Flus.... hing,’ stotterde hij, ‘....daar....’

En hij wees met zijn vinger naar het oosten, om zijn woorden te verduidelijken

Weer lachte de piloot.

‘Thanks,’ zei hij.

Maar toen hij nu weer wilde instijgen, werd Wim plotseling welbespraakt.

‘A fine machine,’ zei hij met schitterende oogen. En dan, steeds in het Engelsch: ‘Mankeerde er wat aan?’

De vliegenier schudde het hoofd.

‘Neen,’ antwoordde hij, ‘dat niet. Ik dacht een oogenblik, dat de motor niet zoo zuiver liep, maar het blijkt een vergissing te zijn geweest. Daarom heb ik dus een “onnoodige” noodlanding gemaakt. Het vliegveld kon ik niet zoo gauw vinden.’

‘Het vliegveld is hier dicht bij. Het ligt aan den weg van Vlissingen naar Souburg.’

Toen lachte Wim een tikje verlegen. Hoe zou de Engelsche vliegenier kunnen weten, waar het dorpje Souburg lag?

De conversatie ging wel niet zoo vlot, als hier beschreven staat, maar ze begrepen elkaar toch wonderwel, en toen ook Arie en Charles zoo nu en dan een woordje er tusschen wierpen, en ze met zulke bewonderende blikken de machine bekeken, kreeg de piloot schik in het klaverblad.

‘Jullie zouden zeker ook graag eens vliegen?’ vroeg hij.

‘En of!’ zei Wim direct met schitterende oogen, en z'n twee vrienden waren al even enthousiast. Ze begrepen, dat de piloot met zijn vraag iets voor had, en hun harten begonnen met felle slagen te kloppen.

‘Zoudt u ons mee willen nemen?’ vroegen ze, met z'n drieën door elkaar schreeuwend, en ze maakten bij voorbaat al een rondedansje.

‘Niet te vlug, niet te vlug!’ waarschuwde de Engelschman. ‘Jullie kunt onmogelijk alle drie met me mee. Er is maar plaats voor één. En je begrijpt, dat ik geen tijd heb om hier pleiziervluchtjes te gaan organiseeren. Eén van jullie wil ik naar het vliegveld hier in de buurt brengen. Je moet zelf maar uitmaken, wie

dat zal zijn.'

Dat was een vraagstuk, dat niet zoo één, twee, drie was op te lossen.

'Ik ben de oudste!' zei Charles. 'Gaan jullie maar naar je moesje toe. Ik vlieg mee!'

Maar dat zat hem niet glad. Er werd heftig geprotesteerd en Wim vond, dat hij het meeste recht had, omdat hij in hoofdzaak het woord had gedaan.

Toen alle argumenten echter niet doorslaand bleken te zijn en niemand zich uit eigen beweging wilde terugtrekken, besloten ze eindelijk, er maar om te loten.

Wim haalde drie luciferstokjes te voorschijn en twee er van werden een stukje korter gemaakt.

'Ik hou' de drie stokjes zóó, dat jullie niet kunt zien, wat het langste is. Jullie moogt trekken en wie het langste heeft, vliegt mee.'

Het was de éénige oplossing. Achter zijn rug arrangeerde Wim de lucifers, en zijn handen beefden, toen hij de stokjes aan zijn vrienden voorhield en het gewichtige moment gekomen was.

Charles trok.... en smeet zijn stokje woedend op den grond.

'Ha, ha,' lachte Arie, 'begin jij maar alvast terug te wandelen. Wim komt je straks wel achterna.'

Hij keek wel een halve minuut, vóór hij zijn keuze gemaakt had. En toen veranderde ook zijn gezicht, want ook zijn lucifertje bleek 'onthoofd' te zijn.

Triomfantelijk hield Wim zijn lucifer in de hoogte en hij juichte: 'IK mag vliegen, ik heb het gewonnen.'

De piloot had alles met een lachje aangezien, en nu maakte hij aanstalten om te vertrekken.

'Come on,' zei hij tot Wim, 'stap maar in. Ben je

niet bang?'

Wim schudde het hoofd, maar toen hij in het vliegtuig klom, was hij toch wel een beetje wit om z'n neus, al vond hij het heerlijk.

'Saluut!' riep hij naar Charles en Arie, die een beetje spijtig 'goeie reis' terugriepen.

De vliegenier nam naast Wim plaats, de motor ronkte, de schroef draaide, en hobbelend ging het vliegtuig vooruit. Het deed Wim een oogenblik aan een ouden wagen op een slechten weg denken. Vlugger ging het nu langs het strand, heviger hobbelde hij, en dan.... Wim juichte opnieuw, ze waren los van den grond, ze v l o g e n !!

Razend snel verdween het strand onder hen, ronkend ging de machine de lucht in. Heerlijk was het.

Wat deed de vliegenier nu? O, dat was aardig. Hij cirkelde nog even rond boven het strand. En daar, heel in de laagte, stonden twee dwergjes: Charles en Arie. Flauwtjes zag Wim ze zwaaien. Hij lachte. Het leken net twee verdwaalde krentjes in een groot bord rijst.

Hooger stegen ze nu, en een paar visscherspinkjes schenen niet grooter dan een speldeknop te zijn.

Wim's enthousiasme steeg. Dáár had je de groote kranen van de fabriek 'De Schelde', o, en ginds de watertoren, en heel, heel in de verte de Lange Jan. Wim kwam oogen te kort.

Nu en dan ging er wel eens een schokje door hem heen, als het vliegtuig heel even naar beneden duikelde in een 'luchtgat', en Wim het gevoel kreeg alsof hij in een lift zat. Maar dat wende direct.

Hè, wat nu? Waren ze er al? Ging de piloot al dalen? En ze vlogen nog maar pas.

Het was inderdaad zoo. Daar lag al het vliegveld, en daar vlak bij was het Kanaal.

En toen.... toen gilde Wim! Zijn laatste uurtje was geslagen, het vliegtuig lag heelemaal schuin, de vliegenier was het vast niet meer meester, de aarde scheen op haar kop te staan. Wim zag alle huizen, boomen, telefoonpalen scheef. Hij sloot de oogen, in een flits schoot het hem door zijn hoofd, dat zijn vader en moeder zoo'n verdriet zouden hebben.... en.... en.... Miesje. Zoo jong nog, en dan al dood.

Maar wat duurde het lang! Hij opende zijn oogen weer en.... zag alles weer gewoon. Met een schok kwamen ze juist op den grond terecht, en weer hobbelden ze lustig, als op een boerenkar. En toen besefte Wim, dat alles normaal was, en dat ze veilig waren geland.

'Ik dank u,' zei hij met een stralend gezicht, toen ze waren uitgestapt. 'Het was fijn, reuze-fijn.'

'Was je niet een tikje bang?' plaagde de piloot met een knipoogje.

Maar Wim was weer een heele held, toen hij op den grond stond. Neen, bang was hij eigenlijk niet geweest, die paar seconden vlak voor de landing kon je niet meetellen.

Toen hij op den Vlissingschen weg stond, jubelde het in hem. Hij, Wim de Haas, uit Vlissingen, hij had gevlogen! Wat zouden de jongens daar wel van zeggen? En.... Miesje? Die zou trotsch op hem zijn en hem als een luchtheld bewonderen.

Van louter vreugde maakte hij een paar luchtspron-

gen en stiet hij een Indianenkreet uit. Bij dit korte vliegtochtje zonk hun groote fietstocht zelfs in het niet, vond Wim.

Daar kwam juist de tram uit Middelburg aan. Met minachting keek Wim er naar. Moest je dat ding zien kruipen; warempel, hij zag kans, dat trammetje bij te houden. Hij liep zoo hard hij kon, en slaagde er in, een meter of twintig gelijk te blijven.

Neen, dat was niks. Een vliegmachine ging wel honderd keer zoo vlug, dacht-ie. Of toch zeker veertig of vijftig keer! Als een pijl uit een boog waren ze van het strand naar het vliegveld geschoten. Als een vogel had hij door de lucht gezweefd.

Miesje zou groote oogen opzetten, als ze het hoorde. Kwam hij ze nou maar tegen, dan kon hij het vertellen. Ze was vanmiddag met haar moeder uit, moest een japonnetje gaan koopen, dus het kon best dat hij haar zag.

Wim huppelde langs den Koningsweg, voorbij de tramremise, en sloeg toen links af, om in de binnenstad te komen.

En daar, op het Kleine Marktje, daar stond Miesje! Ze bekeek een étalage, en haar moeder stond met een andere dame te praten. Hij kon het best even wagen.

Zachtjes trok hij aan haar mouw. 'Miesje!'

Een beetje verschrikt keerde ze zich om. En toen proestte ze van het lachen.

'Wat zie jij er raar uit,' vond ze, 'je gezicht is vuurrood.'

'Ik heb gevlogen!' zei Wim met vuur, trotsch als een pauw.

'Gevlogen?' vroeg Mies, en ze keek hem zoo ver-

wonderd aan, alsof ze zeggen wilde: ‘Je ziet ze toch niet vliegen?’

‘Ja, echt gevlogen, zooeven, met een Engelschman, 't was fijn!’ ging Wim verder in één adem.

‘In een vliegmachine?’ vroeg Mies, ‘een echte vliegmachine?’ Er was nu toch werkelijk een beetje ontzag in haar stem. ‘Jongen, je houdt me natuurlijk voor den mal.’

‘Nee, heusch, 't is echt waar. Vraag het maar aan Charles en Arie. We hebben er om geloot. En nu heb ik het getroffen, en ik heb gevlogen.’

‘Oooh....,’ deed Mies ontzet, ‘wat gelukkig, dat je niet bent doodgevallen.’ En er was zooveel angst in haar stemmetje, dat Wim's hoofd nog een beetje rooder werd, zoo'n kleur kreeg hij van genoegen, omdat Mies blijkbaar zoo bezorgd om hem was. Al was dat natuurlijk volgens hem heelemaal niet noodig en nu zeker niet meer, want hij stond toch in levende lijve voor haar.

Mies wilde nog wat zeggen, maar ze draaide zich plotseling om en had alleen nog maar belangstelling voor de étalage. Wim begreep, dat mama was uitgepraat, en zoo nonchalant mogelijk slenterde hij weg.

Maar toen hij een blokje huizen verder was, zette hij er weer een flink gangetje in.

Het werd hoe langer hoe zonniger binnen in hem. Eerst die fijne, heerlijke vliegtocht, al was het dan misschien maar vijf of tien minuten geweest en toen die klaarblijkelijke bewondering en het ontzag van Mies. Het leven was toch heerlijk. En in zijn overmoed gaf hij zoo'n schop tegen een blikken bus, dat hij veertien dagen daarna zijn grooten teen nog niet kon bewegen. Want de bus was niet leeg, zooals hij gedacht

had, maar er zaten een aantal flinke steenen in. En aan het gelach van een paar kleine jongens, die op de loer lagen, begreep hij, dat het een valletje was, waar hij was ingetippeld.

Dat kon zijn goede stemming allerminst bederven. Hij begon op allerlei wijsjes te zingen: ‘Ik heb gevlogen, ik heb gevlogen hoog in de lucht’, en dat hij er zoo nu en dan eens bij huppelde, en de menschen hem een beetje zonderling nakeken, daar merkte hij niets van.

Thuis stormde hij wild de kamer binnen.

Natuurlijk was het eerste wat hij zei:

‘Vader, moeder, ik heb zoo fijn gevlogen.’

Vader legde kalm zijn krantje neer en moeder bleef met brood en broodmes in de hand staan. Beiden keken ze Wim verwonderd aan.

‘Gevlogen?’ vroeg vader, net zooals Mies dat een half uurtje geleden gedaan had. ‘Je bent toch geen vogel.’

Wim zag, dat vader en moeder elkaar eens aankeken.

‘Zeg, Wim,’ zei moeder bezorgd, ‘je hebt zoo'n rood hoofd, jongen, je hebt toch geen koorts? Zal ik den dokter even halen? En zou je maar niet liever direct naar bed gaan? Je oogen staan zoo wild, zoo.. zoo.. koortsig.’

‘Ik heb gevlogen, fijn gevlogen, hoog in de lucht,’ jubelde Wim en nu werd ook vader's gezicht ernstig.

Hij stond zonder iets te zeggen op en ging de gang in. Wim hem achterna. Vader had zijn hoed al op.

‘Wat gaat u doen?’ vroeg Wim.

‘Doe jij nu maar wat moeder zei, beste jongen. Ik ga even weg. Ik geloof, dat moeder gelijk heeft.’

Wim schaterlachte. Hij kon bijna niet meer.

‘Luistert u nou eens even,’ begon hij, toen hij wat op adem kwam, ‘ik heb heelemaal geen dokter noodig. Ik ben zoo lekker als kip en ik mankeer niets. Maar gevlogen heb ik echt. Heusch, heusch waar. Ik zal het u vertellen.’

En toen kwam zijn verhaal. Vader had zijn hoed weer afgezet en moeder was er bij gaan zitten. En Wim vertelde van de noodlanding, van de loting en hoe hij zoo fijn geboft had. Toen hij het tochtje weer beschreef, kende zijn enthousiasme geen grenzen. Hij had het over torens, zoo klein en dun als een naald, over duinen, die er uitzagen als onnoozele molshoopjes en over dwergjes van menschen, die je daar boven bijna niet meer zag.

‘Wel, wel,’ zei vader, toen hij uitgepraat was, ‘en, boy, heb je wel eens nagedacht, hoe wij daar over denken? Heb je wel beseft, welk gevaar er aan verbonden was, vooral, nu die vliegenier pas een noodlanding had gemaakt, al leek die dan ook niet noodig?’

Nee, daar had Wim niet over nagedacht, bekende hij. Het was zoo overweldigend heerlijk geweest, dat hij nergens anders aan had kunnen denken, dan aan dat groote genot: zoo heerlijk als een vogel in de lucht te zweven.

Om vader's mond kwam een glimlachje en hij schudde het hoofd.

‘Hoe kon ik het eigenlijk ook vragen?’ zei hij. ‘Natuurlijk waren alle andere gedachten je hoofd uitgevlogen’, zoodra je zèlf mocht vliegen! Maar, jongen, denk er voortaan aan, als je nog eens zulke gevaarlijke avontuurtjes uithaalt, dat je ook nog een vader en een

moeder hebt, die je niet graag zouden willen missen.'

Wim werd er een beetje confuus van, zoo ernstig zei vader die laatste woorden.

En moeder?

Plotseling voelde Wim twee bekende, vertrouwde armen om zich heen en op zijn wang klonken twee heldere, stevige zoenen. Moeder zei niets, maar haar oogen waren zoo zonderling vochtig, en haar lip beefde zoo. En ze hield Wim even vast of ze hem nooit meer los wilde laten.

En Wim vond, dat die 'oude' menschen toch altijd alles veel ernstiger inzagen. 't Was toch een fijn vliegtochtje en hoe goed was het niet afgeloopen?

En dien avond smaakte zijn boterham hem zoo geweldig goed, dat vader alweer een grapje op zijn nieuwste avontuur wist te maken, en zei:

'Vliegen schijnt wel een gezonde sport te zijn. Je eet ons vanavond tenminste de ooren van het hoofd. Ik geloof, dat ik straks toch nog mijn hoed zal moeten opzetten, maar ditmaal om naar den bakker te gaan.'

En dat grapje maakte, dat Wim een paar uur later met hetzelfde heerlijke geluksgevoel in bed kon stappen, als waarmee hij was thuisgekomen.

Hij droomde van Oceaanvluchten en 'looping-the-loops' en hij zag Charles en Arie als een paar mieren langs het strand loopen, steeds maar de vliegmachine achterna, waarin hij zat.... maar nu zèlf als piloot!

Hoofdstuk XIX.
Een flinke hond.

Den volgenden morgen wachtte Wim een verrassing, die hij maar half aangenaam vond.

Hij was wat laat en toen hij bij de H.B.S, aankwam, werd hij door een heele troep jongens, die blijkbaar op zijn komst stonden te wachten, met een hoeratje verwelkomd.

'Leve onze luchtheld! Leve de beroemde Hollandsche duinvlieger!' klonk het uit vele monden.

Even dacht Wim, dat ze hem voor het lapje hielden, maar toen hij de glundere gezichten van Charles en Arie zag, begreep hij, dat het maar een onschuldig pretje was.

Arie trad op hem toe en troonde hem mee.

'We moeten je huldigen!' verklaarde hij. 'Geen praatjes, jongetje, je moet er aan gelooven.'

Onder den diksten boom van de Wagenaarstraat, vlak voor de H.B.S. vond de huldiging plaats. Arie deed het woord.

'Heeren,' zoo begon hij deftig, 'het is mij een waar

feest u mede te deelen, dat wij sinds gisteren een beroemdheid in ons midden hebben. De eerste vliegenier van de Vlissingsche H.B.S. Onze reddingsbrigade bevond zich gistermiddag in de duinen bij Valkenisse, toen Wim de Haas er in slaagde, een Engelsch vlieger van een wissen dood te redden, door hem den weg te wijzen naar het Vlissingsche vliegveld.

Onmiddellijk hebben Charles en ik ons tot de Koningin gewend, om haar van deze groote daad kond te doen.'

Arie slikte even en keek rond, om den indruk van zijn deftige woorden na te gaan. Met een lachje ging hij verder:

'Onze bemoeiïngen waren niet zonder resultaat. Het heeft Hare Majesteit behaagd, den Vlissingschen piloot Willem de Haas te benoemen tot Ridder in de Orde van den Vliegenden Leeuw.

'Wim de Haas,' zoo wendde hij zich deftig tot Wim, die met zijn houding geen raad wist, 'in naam van de Koningin.....'

'..... doe open de poort,' riepen een paar grappenmakers.

'Hou je bek,' zei Arie, 'in naam der Koningin heb ik de groote eer, je te decoreeren met deze bordpapieren eeremedaille. Dat je ze lange jaren moge dragen tot eer van onze goeie H.B.S. Hiep, hiep, hiep.. hoera..!'

Alle jongens schreeuwden en brulden en Wim wist niet hoe gauw hij zich uit de voeten moest maken met zijn bordpapieren medaille, door Charles en Arie den vorigen avond in allerijl vervaardigd.

Maar nog was Wim er niet!

Ditmaal werd hij nog even apart genomen door

Miesje, die hem naar een stil hoekje meenam.

‘Ik ben echt kwaad op je,’ pruilde ze, ‘zoo'n onvoorzichtigheid. Ik wil nóóit, hoor je, nóóit trouwen met een vliegenier, later. Als je dat maar weet!’

En Wim moest haar plechtig beloven, dat hij beslist geen vliegenier zou worden.

Bij de leeraren was er natuurlijk ook al weer iets van uitgelekt en ‘Grootje’ had weer de noodige hatelijke opmerkingen over ‘hoogvliegers’, die maar beter laag bij den grond konden blijven en hun lessen wat meer aandacht schenken.

Maar in het jongensleven zijn zelfs groote gebeurtenissen vlug vergeten en nog dezelfde week gebeurde er weer iets anders, dat een heel wat dieperen indruk op de jongens maakte.

Zaterdagsmiddags waren ze er weer met hun drieën op uitgetrokken, en ditmaal was ook Max van de partij.

Ze wilden een flinke wandeling gaan maken naar het naburige Rittem en onderweg bramen zoeken, maar ze zouden zoover niet komen. Want toen ze bij de binnenhaven kwamen, trok een groot houtvlot al direct hun aandacht.

‘Kijk eens,’ wees Charles z'n vrienden, ‘wat een fijn, groot houtvlot.’

Het waren dikke, forsche balken, die door touwen gedeeltelijk bijeen werden gehouden.

‘Konden we daar niet eens opklimmen, boys?’ stelde Charles voor, die eigenlijk veel te lui was om de lange wandeling naar Rittem te maken, en blij was, iets anders te hebben gevonden.

‘Hoe moet je er op komen?’ peinsde Arie.

‘Dat gaat makkelijk genoeg,’ meende Wim. ‘Het

vlot ligt vast aan dat schip. En kijk, daar heb je een loopplank.'

Voorzichtig naderden de jongens. Op het schip leek alles uitgestorven. Charles ging voetje voor voetje over den loopplank.

'Kom, vooruit, lui,' riep hij, 'er is niemand. En het ruikt hier zoo lekker naar teer.'

De beide anderen gingen ook op het schip. Met belangstelling keken ze rond. Gelukkig liepen er hier weinig menschen aan den wal en die letten niet op hen.

'Fijn toch wel, om zeeman te zijn, en zulke wereldreizen te maken, naar Azië, Amerika, Canada, Australië. Een leuk leventje,' zuchtte Charles, 'beter dan op die dooie schoolbanken te zitten en te leeren, dat de slag bij Nieuwpoort in 1600 plaats vond en dat de één of andere rare snuiter van een toren afsprong, midden in de speren van zijn vijanden.'

'Op zee is het ook niet alles,' kwam Wim wijs. ''s Winters, als het stormt en jij lekker achter de kachel zit, is het voor een zeeman niet zoo lollig.'

'Ik dacht, dat we op het vlot gingen,' viel Arie hen ongeduldig in de rede. 'Houdt eens op met die diepzinnige gesprekken en laten we het vlot wat dichterbij trekken. Als we elkaar dan helpen, komen we er gemakkelijk op.'

Met vereende krachten trokken de jongens het vlot wat dichter bij. Max stond er met een verstandigen kop naar te kijken, maar hij begreep niet, wat de jongens in den zin hadden.

En toen hij ze één voor één over de reeling van het schip zag verdwijnen, begon hij te blaffen en heen en weer te loopen.

‘Koest,’ riep Wim, die bang was, dat hij de aandacht zou trekken. ‘Koest, Max. Liggen.’

En Max, die al aardig gehoorzaam werd, legde zich op het warme houten dek neer en koesterde zich in het zonnetje.

De jongens liepen wat over het vlot heen en weer, lieten het schommelen, maar dat verveelde al gauw.

‘Kunnen we de haven niet oversteken?’ vroeg Arie. ‘Als we een langen stok te pakken zien te krijgen, kunnen we best een beetje sturen. En het touw kunnen we makkelijk losmaken.’

Het voorstel viel in goede aarde. Midden in de haven op een houtvlot, dat was wel wat. Aan den kant, en dan nog vastgebonden aan een schip, dat was kinderwerk.

Arie klom aan boord en vond een langen, dikken stok, waarmede ze zich af konden zetten van den wal. Het touw was vlug losgemaakt en met een flinken duw dreven ze plotseling midden in de haven.

‘Hè,’ vond Charles, ‘nou voel ik me net als die avontuurlijke kerels op houtvlotten, zoo op de Mississippi of de Orinoco, of weet ik veel waar.’

‘Ja, 't is wel leuk,’ vonden ook de anderen, ‘alleen jammer, dat we de haven niet uit kunnen.’

Ze dobberden wat rond, doch plotseling schrokken ze. Aan den wal stond iemand hard te schreeuwen en naar hen te zwaaien.

‘Blikskatersche kwajongens, kom je terug!’ hoorden ze. ‘En vlug wat, of ik stuur de politie op je af.’

Het was een dik, rood mannetje, dat zich verbazend druk maakte.

‘Wat zullen we doen?’ overlegden ze. ‘Als we aan-

komen en hij krijgt één van ons te pakken, krijgen we er van langs.'

'Ja, maar als hij de politie roept, dan krijgen we thuis de poppetjes aan 't dansen. Laten we maar liever trachten, weer bij het schip te komen.'

Zoo goed en zoo kwaad het ging, trachtten ze zich weer naar den kant te werken. Charles duwde stevig met den langen stok af en werkelijk, het ging best. Snel dobberden ze naar den wal, en Charles kon nu den stok gemakkelijker hanteeren, daar hij nu kon afduwen tegen andere schepen, die daar lagen, terwijl hij eerst den bodem van de haven als steunpunt noodig had.

Maar Charles lette niet al te best op, waarhéén hij het vlot duwde, en plots kwam dit met een schok tegen het schip op. Arie, die op dien onverwachten schok niet bedacht was en aan den rand van het vlot stond, kon zijn evenwicht niet meer bewaren en pardoes viel hij in het water.

Charles en Wim, die den plons hoorden, en hun vriend kopje onder zagen verdwijnen, stonden daar stijf van schrik op het vlot. Angstige seconden verliepen, die wel uren duurden, en toen zagen ze Arie weer boven komen, wel een meter of vijf van het vlot af!

Arie kon behoorlijk zwemmen, maar met zijn kleeren aan viel dat niet mee. En bovendien had de plotselinge schrik hem blijkbaar zóó te pakken, dat hij als een wanhopige rondspartelde en luidkeels om hulp riep.

Wim en Charles waren als verlamd. Ze keken slechts naar den wanhopig worstelenden Arie, en hun hersens schenen niet te kunnen werken. Stokstijf stonden ze daar en ze verroerden geen vin.

Arie lag in het water en.... hij ging verdrinken. Dàt

was het eenige, wat hun hersens in zich konden opnemen. En weer zagen ze Arie's bleeke gezicht onder water verdwijnen....

Toen.... toen gebeurde er iets eigenaardigs. Als in een visioen zagen de beide jongens iets langs zich heen schieten, een slank, bruin ding, dat met een geweldig gespat in het water terecht kwam. En toen ze goed keken, zagen ze, dat het Max was....

Met zijn scherpe, pientere oogen keek de hond rond, en juist dook Arie weer voor de tweede maal op. Snel zwom Max er heen en hij zette zijn sterke tanden in Arie's jaskraag.

Maar nog was de arme jongen niet gered, want hij was alle besef heelemaal kwijt, en toen hij voelde, dat er iets of iemand bij hem was, die redding bracht, sloeg hij de armen wild uit, om houvast te hebben. En dàt was juist wat hij niet moest doen. Max kon hem wel bij zijn kraag boven water houden, maar de hond moest zijn vrijheid van beweging kunnen behouden.

'Laat de hond los!' gilde het dikke mannetje aan den wal, en de beide jongens schreeuwden het hem hard na.

Er scheen iets tot Arie door te dringen en, gelukkig, hij liet Max los. Krampachtig hield het goeie dier zijn snuit boven water, en eerder zou hijzelf verdronken zijn, dan dat hij Arie's kraag had losgelaten.

Het dikke mannetje kwam nu ook in actie. Met een vlugheid, die de jongens hem niet zouden hebben toegeschreven, liep hij over het loopplankje en liet zich op het vlot zakken.

Hij rukte den stok uit Charles handen en in een oogenblik waren ze voorzichtig tot vlak bij de beide drenkelingen gekomen. Het dikke kereltje liet zich op

zijn buik neer en z'n stevige knuisten grepen Arie bij z'n jasje. Ook Wim en Charles hielpen een handje, en het lukte....

De drijfnatte Arie werd op het vlot geheschen, waar hij proestend bleef liggen.

En toen kwam Max aan de beurt. Het brave beest keek hem met z'n verstandige oogen aan en hij liet gedwee toe, dat ze hem eveneens aan z'n nekvel optrokken.

Wim's keel was dik toen hij zijn hond aankeek. Hij viel op z'n knieën naast hem, en hij gaf den flinken redder een zoen, zoo maar midden op zijn goeie, lieve kop.

'Brave Maxie, goeie, flinke hond,' huilde Wim bijna.

Het dikke mannetje was nu de eenige, die nog wat deed. Hij liet de jongens aan boord klimmen en Arie, die te slap was, werd met vereende krachten naar boven gesjord.

Gelukkig had hij maar weinig water binnen gekregen en na een kwartiertje was hij nog wel een beetje misselijk, maar hij kon toch tusschen zijn vrienden in naar huis loopen, met de eveneens druipende Max naast hen.

'Dat was een goed lesje voor jullie,' zei het dikke mannetje, 'en als ik je hier nog eens zie, dan beloof ik je, dat je een zuidwester stormpje langs je broek zult hooren gieren, die je den lust in avontuurtjes op houtvlotten zal doen vergaan.'

Nou, die waarschuwing was niet noodig. Want bij Arie thuis stond de barometer nu ook niet bepaald op mooi weer!

Hoofdstuk XX.
Droeve dagen.

De zomer ging heen, de herfst kwam, met koude, gure vlagen. Het werd Kerstdag en toen Paschen.

Wim's leventje gleed gelijkmatig verder, kalmpjes en gelukkig. Hij voetbalde, leerde, wandelde met Miesje, of amuseerde zich met z'n hond, die allerlei kunstjes kon maken.

En hij had geen vermoeden van het vreeselijke, dat even nà Paschen zijn heele verdere leven zou veranderen. Zijn kalme, gelukkige leventje, waarin nog nooit écht verdriet was geweest.

Het was een paar weken na de Paaschvacantie. Wim kwam om vier uur uit school thuis en vond er toen, tot zijn groote ergernis, zijn moeder niet.

Wim vond het nooit leuk, als hij om vier uur thuiskwam en er was niemand. Hij was gewoon, dan even gezellig zijn kopje thee te drinken, want bijna altijd zorgde moeder daarvoor.

Nu was ze er niet en Wim had ook geen zin om de stad in te gaan. Dus gooide hij landerig zijn tasch neer en

ging zitten wachten. Maar moeder kwam niet. Het werd half vijf, kwart voor vijf.... Hij begon ongerust te worden. Meestal was ze toch om dezen tijd thuis, zorgde ze voor het avondeten, tegen dat vader thuiskwam.

Toen werd er gebeld, en Wim voelde een vreemde trilling van schrik door zijn lichaam gaan. Gejaagd liep hij naar voren en opende de deur.

HIJ STEUNDE TEGEN DEN MUUR EN..... (Blz. 195.)

Het was de concierge van zijn school en verwonderd keek Wim hem aan. De man leek zenuwachtig en hij nam Wim met zoo'n vreemden blik op.

'Wat is er, Janssen?' vroeg Wim.

'Eh.... er is voor u getelefoneerd, jongeheer,' zei de oude man, 'net toen u weg was. Er.... er schijnt

iets gebeurd te zijn.... Of u even naar het ziekenhuis wilt gaan....'

Wim werd doodsbleek en greep Janssen bij den arm.

'Wat is er, Janssen, wat is er....?' huilde hij bijna van schrik.

De oude concierge schudde meewarig met het hoofd.

''k Weet het niet precies, jongeheer. Ik geloof iets met uw pa.'

'Dank je, Janssen,' zei Wim toonloos en werktuigelijk knikte hij den ouden man toe. Hij steunde tegen den muur en hij voelde al het bloed van zijn hart wegvloeien. Hij lette niet op Max, die zijn hand likte.

Iets met vader! Een ongeluk! Misschien..... misschien nog erger!

Zenuwachtig greep hij zijn pet; met een slag vloog de deur achter hem dicht.

Hij kon bijna niet loopen, zoo trilden zijn beenen. Vader lag in het ziekenhuis, had een ongeluk gekregen.... Dat spookte maar steeds door zijn hoofd, terwijl zijn sidderende beenen liepen wat ze konden. Wim hijgde, zoo hard liep hij, en toch kwam hij niet vlug genoeg vooruit naar zijn zin. Als hij eens te laat kwam, als vader al eens.... Och, God, neen, dàt niet! Vader, zijn goeie, beste vader....

En plotseling zag hij verschillende episodes uit zijn korte leventje, allemaal samen met vader. Hoe hij bloempjes ging plukken als klein, heel klein kereltje; hoe ze dan holden door de weide. Hij zag vader, zooals die naar zijn voetbalspel kon komen kijken. Hij zag die leuke spotlichtjes in vader's goeie oogen, als hij hem plaagde.... Vader kòn zoo goed plagen, maar altijd, altijd op zoo'n goedige manier! Hij zag weer dien fijnen

voetbalwedstrijd Holland-België, hoe vader toen naast hem op de tribune zat, hoe ze samen hadden genoten... En alles wat daaraan vooraf ging.

En, zonder dat Wim het merkte, liepen de tranen hem uit de oogen. Daar, eindelijk, dáár was het ziekenhuis.

Met bevende vingers drukte hij op de schel. Het scheen uren te duren voor de deur open ging. Een portier liet hem binnen, bracht hem naar de wachtkamer, waar moeder ook zat.

Met een paar stappen was Wim bij haar, en hij zag haar roode, beschreide oogen.

'Moeder?' zei hij zacht en zijn oogen vroegen.

Ze trok Wim tegen zich aan en beiden snikten.

'Vader heeft een ongeluk gehad, Wim,' zei ze met doffe stem, 'geslipt met z'n fiets, juist onder een tramwagen. Ik.... ik heb hem nog maar even gezien. De dokters zijn nu bij hem. We moeten wachten.'

Dat wachten werd een marteling. Ze wisten niet, hoe lang ze daar gezeten hadden met hun smart, toen eindelijk één der doctoren in de wachtkamer kwam.

Haastig stond moeder op en keek den dokter vol verwachting aan.

Deze schudde aarzelend het hoofd. 'Nog niets van te zeggen, mevrouw,' zei hij voorzichtig. ''t Is een ernstig geval, maar er is alle hoop.... Gaat u maar eens even kijken. Neen, misschien wil jij nog even wachten,' vervolgde hij tot Wim.

Moeder ging en Wim bleef alleen achter, met een opstandig gevoel in zijn hart. Vader lag boven, gewond, misschien.... stervend, en hij mocht er niet bij. Bij al zijn verdriet voelde hij boosheid, een nijdige, felle boos-

heid. Hij w i l d e naar vader toe.

Vijf minuten later kwam moeder terug. Ze schreide. ‘Vader heeft naar je gevraagd, Wim,’ zei ze zacht. ‘Ga maar even naar hem toe. De trap op, eerste deur rechts. Maar, houdt je goed, jongen, laat vader niet merken, dat het.... zoo.... zoo ernstig is.’

Wim knikte dapper, slikte zijn tranen weg, maar kon niets zeggen. Met angstige haast liep hij de trap op; voorzichtig klopte hij op de deur. Een zuster opende die op een kiertje, liet hem toen binnen.

Met groote, open oogen keek Wim in de sombere kamer rond. Vader lag in een groot, wit bed, zijn oogen waren gesloten.

Maar toen Wim naast hem stond, opende hij zijn oogen, en een flauw glimlachje verscheen op zijn gezicht.

‘Dag, jongen,’ zei hij mat, en hij stak zijn hand uit. Die voelde klam aan, en Wim had moeite zijn ontroering niet uit te gillen.

‘Dag vader,’ zei hij dapper, even met de oogen knipperend.

Wim zag, dat zijn vader pijn leed. Telkens vertrok zijn gezicht, als wilde hij dit zijn zoo'n niet laten merken.

‘Jij kan b e t e r fietsen, hè, boy,’ fluisterde vader zacht. ‘Wat doet zoo'n ouwe man ook op de fiets, niet?’ Wim voelde hierin weer even vader's oude lust tot spotten, maar hij begreep, dat hij het deed om den ernst van den toestand voor hem te verbergen.

‘Hebt u pijn?’ waagde Wim te vragen.

‘Een beetje!’ bekende vader. ‘M'n beenen, boy. Maar dat komt wel weer in orde, hoor. Maak je maar

niet bezorgd. Over een paar weken wip ik weer over je hoofd.'

Wim zag, dat het vader onmenschelijke inspanning kostte, vroolijk te doen. De zuster tikte hem zachtjes op den schouder.

'U moet gaan,' fluisterde ze, 'de patiënt mag niet te veel vermoeid worden.'

Wim greep weer vader's hand, en hij kon bijna niets zeggen. Nou moest-ie vader hier laten liggen, met z'n pijn, en hij kon niets, niets doen om die te verlichten. Wim's keel leek toegeschroefd.

'Dag vader, het beste hoor,' bracht hij bijna onhoorbaar uit, en het glimlachje, dat vader hem gaf, deed de maat overloopen. Haastig keerde hij zich om, zijn tranen verbergend.

Met blinde oogen liep hij naar beneden, en toen hij met z'n moeder naar huis liep, spraken ze niet tegen elkaar. Dat vreeselijke, daar kònden ze niet over praten, niet vóór ze wisten, dat er geen gevaar meer zou zijn!

Dien nacht kon Wim niet slapen. Steeds waren zijn gedachten bij vader, en als hij door de nachtelijke straten voetstappen hoorde naderen, richtte hij zich telkens in angst een weinig van het bed op, vreezend, dat daar iemand zou zijn, die hen kwam roepen, omdat het erger was met vader....

Maar dat gebeurde gelukkig niet. Den volgenden morgen ging hij gewoon naar school, al was zijn hoofd niet bij de lessen. 's Middags zou hij verzuimen, dan moest-ie weer naar het ziekenhuis....

En toen hij weer in de wachtkamer zat, was er een vreemde kilheid in hem. Net, alsof dat alles hem niet aanging, alsof dat een vreemde was, die daar in die wachtkamer zat te wachten, tot hij naar de ziekenkamer mocht.

Weer was moeder eerst gegaan en volgde Wim even later. Hij schrok toen hij binnentrad. Was dàt vader, die daar lag? Die man, met dat vermagerde, bleeke gelaat en die holle, starende oogen?

Alleen toen hij bij hem stond, herkende hij weer het glimlachje in vader's oogen.

Vader's handdruk deed hem zijn verdriet opnieuw in alle hevigheid voelen. Die hand was vermagerd, dat slappe handdrukje.... Hoe flink kon vader vroeger knijpen, als hij je een hand gaf! Zou, zou.... dat nog ooit terugkomen?

'Hoe is het nu, vader?' vroeg hij zacht.

Wim zag een traan in vader's oogen.

'Slecht, jongen,' kwam het als een gefluister, en hij zag, hoe hij een snik onderdrukte. Toen knikte vader in de richting van z'n beenen. 'Allebei afgezet, boy!'

Het klonk als een noodkreet en het greep Wim in het hart. Gisteren, toen was vader nog vroolijk, kon hij zelfs nog spotten, en nu lag hij daar.... zonder beenen. Verschrikkelijk was dat.... Moeite had hij om het niet uit te gillen, zijn sterke, gezonde vader, die zoo goed voor hem was geweest, die een ware kameraad altijd was voor hem, die lag daar nu, gebroken, als een invalide!

'Wim!' hoorde hij, en hij zag vader's gezicht door een floers.

'Wim, zal je.... zal je.... altijd goed voor moeder

zijn? Jongen, ik ben altijd trotsch op je geweest, jij bent mijn, jij bent ònze flinke boy. Zorg.... goed voor moeder. Beloof je me dat?'

Wim kon bijna niet antwoorden. Waarom sprak vader nu zoo? Nu kòn hij zich immers niet meer goed houden, en als hij ging huilen, dan zou dat slecht voor vader zijn. Hij slikte.

'Niet zoo praten, vader!' smeekte hij.

'Beloof het me, boy!' drong vader aan.

Wim drukte vader's hand. 'Ik beloof het u, maar.... maar.... het zal niet noodig zijn. U wordt beter!'

Hij zei het zonder hoop, hij geloofde er zelf niet meer aan. En vader's pijnlijk lachje vertelde hem, dat ook hij het niet geloofde.... Zijn oogen bedankten Wim voor de belofte. 'Dappere boy!' fluisterde hij.

En weer legden Wim en zijn moeder den langen weg naar huis af, met wanhoop in hun harten.

Dienzelfden avond stierf vader.....

Hoofdstuk XXI.
De wereld in.

De dagen, die nu voor Wim en zijn moeder volgden, waren vreeselijk, en zijn heele verdere leven bewaarde Wim daaraan een herinnering, als aan den donkersten tijd, dien hij ooit gekend had.

In huis was alles naar en stil. Bij ieder voorwerp, dat Wim zag, en dat vader's eigendom was geweest, voelde hij tranen in zijn oogen komen en alles, alles herinnerde hem telkens weer aan hem. Ook toen dat vreeselijkste, de begrafenis, al lang achter den rug was. Zijn fiets raakte hij niet aan....

En zijn onbezorgde, vroolijke natuur had hij verloren. Hij was in eens bijna ‘man’ geworden.

Natuurlijk bleef hij op de H.B.S. Nog maar een paar maanden hoefde hij te leeren, om einddiploma van de driejarige te halen, en die maanden worstelde hij door.

Veel meer dan vroeger zat hij te studeeren, en met zijn vrienden ging hij weinig meer uit, hoe zijn moeder daarop ook aandrong.

‘Je bent nog zoo jong, Wim,’ zei ze dikwijls, ‘veel te

jong om nu al zoo ernstig te worden. Het is voor ons beiden een erg harde slag geweest, m'n jongen, maar we mogen aan ons verdriet niet al te veel toegeven.'

Doch Wim dacht steeds aan de woorden van zijn vader. Hij moest voor moeder gaan zorgen! Hoe jong hij ook was, die plicht, welke hij heelemaal vrijwillig op zich had genomen, zou hij nakomen, zoo goed hij kon!

Ook in zijn verhouding tot Miesje was een kleine wijziging gekomen. Wat eerst een onschuldige, kameraadschappelijke genegenheid was geweest, zoo'n echte kalverliefde, dat werd nu dieper, ernstiger. En Miesje zelf voelde zoo'n medelijden met Wim, dat ook haar gevoel er anders door werd.

Het eindexamen kwam ten slotte, en Wim slaagde ditmaal met vlag en wimpel. Zijn ijzeren wil had hem een resultaat doen bereiken als nooit tevoren. Nooit had hij er ook zoo weinig tegen op gezien.

En toen hij door de leeraren gefeliciteerd werd, gebeurde er iets zeer eigenaardigs, iets, waarover Wim zich erg verwonderde. Toen meneer Grootenhuis hem namelijk de hand drukte, hield hij hem even staande.

'De Haas, jongen,' zei hij, 'wij hebben het wel eens minder goed met elkaar kunnen vinden, maar je hebt je den laatsten tijd kranig gehouden! Doe altijd zoo je best, jongen, ik wensch je van harte succes toe. En.... sans rancune, nietwaar?'

Wim drukte hem stevig de hand. Bij al zijn gebreken en zijn weinige tact om met jongens om te springen, bleek meneer Grootenhuis toch lang nog zoo kwaad niet te zijn. Op dit oogenblik kreeg Wim een heel anderen kijk op den leeraar, die nooit zijn leerlingen be-

grepen had, maar.... ook nooit door hèn was begrepen.

‘DE HAAS, JONGEN,’ ZEI HIJ,.... (Blz. 202)

Vein den directeur kreeg Wim goede aanbevelings-

brieven en links en rechts begon hij met ijver naar een betrekking te solliciteeren. Want uit Vlissingen wilde hij weg! Dáár herinnerde alles hem te veel aan de donkerste dagen van zijn leven, dáár zou hij nooit weer de oude kunnen worden.

Moeder had een klein pensioentje, en als Wim er dan nog een betrekking bij kreeg, zouden ze in Rotterdam of Amsterdam bescheiden kunnen leven. Dàt was Wim's doel.

Langzamerhand zou hij dan trachten vooruit te komen, door hard werken opklimmen, om die laatste belofte aan vader in te lossen! Daar was zijn heele streven op gericht.

Na een paar weken, en eenige aanvankelijke teleurstellingen, was Wim er eindelijk in geslaagd een betrekking in Amsterdam te krijgen, tegen een behoorlijk salaris en bij een instelling, waar voor een energieken jongen een redelijke kans op promotie was.

Alles werd toen geregeld om Vlissingen te gaan verlaten. Wim spande zich overal voor. Hij regelde de heele verhuizing en liet zijn moeder zoo weinig mogelijk doen.

En toen ze ten slotte in het leege huis stonden, Wim en zijn moeder, en naast hen Max, de trouwe herder, toen keken ze beiden nog eens rond, en zij schaamden zich niet om de tranen, die hun in de oogen kwamen. Hier hadden zij geluk gekend, heel veel geluk, samen met vader.... En hier hadden ze ook de bitterste smart van hun leven ondervonden, toen vader was heengegaan....

Het was, alsof Max hun verdriet begreep, want hij duwde zijn trouwen kop tusschen hen beiden in, en

hij jankte klagend. Het was, alsof ook hij de oude baas miste en zijn leed daarover wilde uiten op zijn manier!

Wim's beide vrienden, Arie en Charles, waren aan den trein om afscheid te nemen. Zij stonden voor de coupé, waarin Wim en zijn moeder reeds hadden plaats genomen.

Wim stond voor het raampje en praatte nog wat met zijn vrienden, met wie hij gedurende de schooljaren zooveel lief en leed gedeeld had. Herinneringen werden nog even opgehaald, kwajongensstreken, de groote voetbalwedstrijd tegen Middelburg, dien ze toen zoo prachtig gewonnen hadden, de fietstocht, de straf van 'De Zwarte Bende'. En Wim zelf zei met een heel weemoedig lachje:

'Allemaal voorbij, boys. Ik ga nu naar Amsterdam en met een heel ander doel dan destijds, toen ik met vader naar Holland-België ging kijken....' En hij zuchtte.

Even was er een stilte in hun gesprek en Wim's oogen gingen nu telkens over het perron, als zocht hij nog iets. Dan dwaalden zij weer naar de groote stationsklok, waarvan de wijzers langzaam voortgleden. Hij werd onrustig.

Doch dan, plotseling, kwam er een glans in zijn oogen. Daar, bij de contrôle, zag hij een klein, tenger figuurtje. Miesje.....

Ze snelde vlug voort langs den trein, zag hen toen, en kwam vlug op hen af.

In haar armen droeg ze een bouquet bloemen, dien ze blozend aan Wim's moeder gaf. Een lieve attentie van haar! Het was de eerste kennismaking met Wim's moeder, al had die natuurlijk wel van alles afgeweten.

Even praatten zij met elkaar, terwijl Wim nog even bij zijn vrienden op het perron ging staan en in die korte oogenblikken voelden zij al direct een groote sympathie voor elkaar, waartoe hun beider genegenheid voor Wim niet weinig bijdroeg.

Wim zelf had de laatste oogenblikken alleen maar oog voor Miesje. En toen de trein zich eindelijk in beweging zette, was hun stevige handdruk en de bescheiden kus een belofte voor hen beiden..... Ze wisten, dat ze op elkaar konden vertrouwen, al waren ze ook nog zoo jong en al duurde het wachten nog jaren!

Boven de luidruchtige afscheidsgroeten van zijn vrienden uit, hoorde Wim Miesje's stemmetje:

'Dag Wim, dag boy, het beste....'

De klank van haar stem, die een weinig trilde, ontroerde hem.

Lang staarde hij door het raampje, wuifde naar haar en zijn vrienden, maar hij kéék alleen naar dat kleine figuurtje, dat op het perron achterbleef!

Toen hij niets meer zien kon, nam hij plaats tegenover zijn moeder. Gretig namen zijn oogen alles op, wat voorbijsnelde: het kanaal, waar hij zoo dikwijls langs gefietst had, waarin hij gezwommen, geroeid had. En steeds sneller ging de trein, hen voerend naar Amsterdam, waar zijn toekomst lag.

De wereld in.....

EINDE.